

ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมและปัญหาของ
ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดเพชรบุรี

นายสุชีพ ลิ้มตินันท์

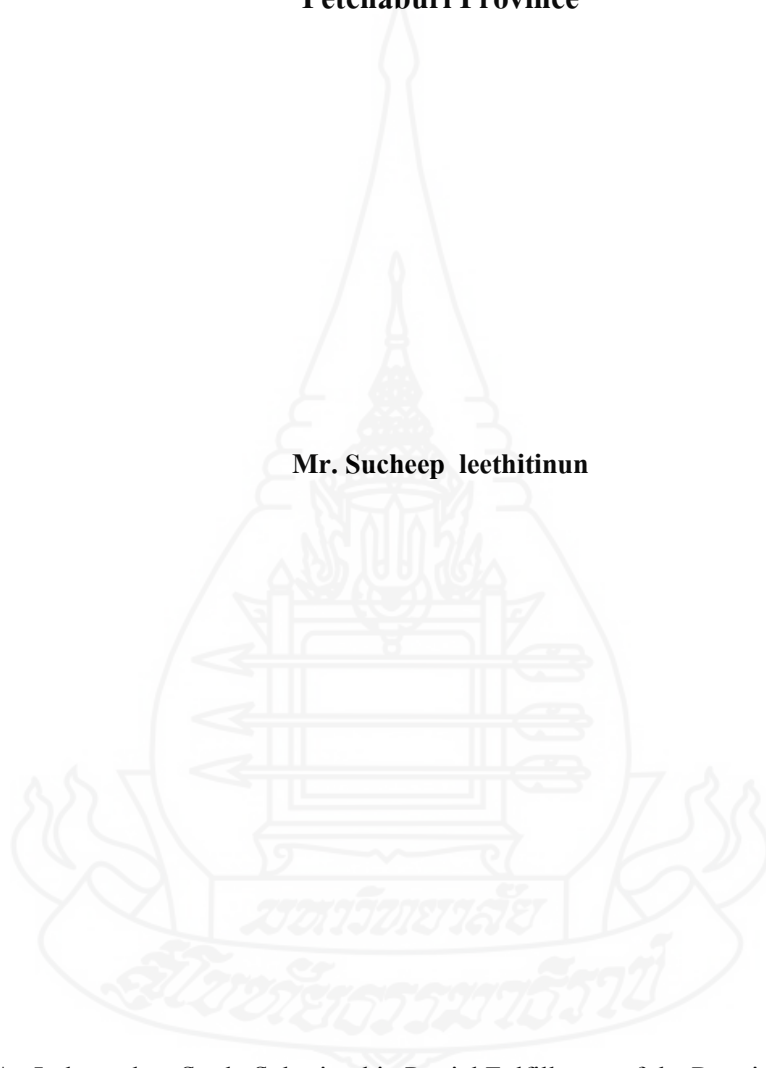

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2553

**Factors Affecting Industry Location and Problems of Industrial Entrepreneur in
Petchaburi Province**

Mr. Sucheep leethitinun

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Economics

School of Economics

Sukhothai Thammathirat Open University

2010

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ	ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมและปัญหาของ
	ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดเพชรบุรี
ชื่อและนามสกุล	นายสุชีพ ลีจันต์นันท์
แขนงวิชา	เศรษฐศาสตร์
สาขาวิชา	เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์สุภาสินี ตันติศรีสุข

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2554

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

..... ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์สุภาสินี ตันติศรีสุข)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ มีทรัพย์หลาก)

.....
(รองศาสตราจารย์สุนีย์ ศิลพิพัฒน์)

รักษาการแทนประธานกรรมการประจำสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมและปัญหาของ
ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดเพชรบุรี

ผู้ศึกษา นายสุชีพ ลีจิตินันท์ **รหัสนักศึกษา** 2516000722 **ปริญญา** เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์สุภาสินี ตันตศรีสุข **ปีการศึกษา** 2553

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) โครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี 2) ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี 3) ปัญหาที่เกิดจากการประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

วิธีวิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือวิจัย กลุ่มตัวอย่างโดยเลือก 161 โรงงานจากอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีซึ่งแบ่งประเภทอุตสาหกรรม 4 ประเภท คือกลุ่ม1 อุตสาหกรรมเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร กลุ่ม2 อุตสาหกรรมเบา กลุ่ม3 อุตสาหกรรมหนัก กลุ่ม4 อุตสาหกรรมการบริการและสาธารณูปโภค รวบรวมข้อมูลในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ - มีนาคม 2554 วิเคราะห์ข้อมูลในรูปของการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปร

ผลการศึกษาพบว่า 1) อุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีส่วนใหญ่ดำเนินกิจการในรูปแบบบริษัทจำกัด เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลาง เงินลงทุน 5-100 ล้านบาท การจ้างแรงงาน 50-200 คน 2) ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในระดับมากคือปัจจัยด้านเทคนิค รองลงมาคือปัจจัยด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านสังคม โดยกลุ่ม1 อุตสาหกรรมเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตรเลือกแหล่งที่ตั้งโดยคำนึงถึงปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ กลุ่ม2 อุตสาหกรรมเบาเลือกแหล่งที่ตั้งโดยคำนึงถึงปัจจัยทางด้านเทคนิค กลุ่ม3 อุตสาหกรรมหนักเลือกแหล่งที่ตั้งโดยคำนึงถึงปัจจัยทางด้านเทคนิคซึ่งทั้ง 3 กลุ่มสอดคล้องกับสมมติฐาน ส่วนกลุ่ม4 อุตสาหกรรมการบริการและสาธารณูปโภคเลือกแหล่งที่ตั้งโดยคำนึงถึงปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน 3) ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการประกอบการอุตสาหกรรมคือปัญหาด้านการผลิตซึ่งเกิดจากปัญหาวัตถุดิบมีราคาแพงและไม่ได้มาตรฐาน อัตราค่าจ้างแรงงานสูงเกินไป

คำสำคัญ ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์สุภาสินี ดันติศรีสุข อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณาชี้แนะแนวทางในการวิจัย ให้คำปรึกษา ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องของการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ นับตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ มีทรัพย์หลาก ที่กรุณาสละเวลามาเป็นกรรมการสอบครั้งนี้และให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ ในอันที่จะทำให้งานศึกษาครั้งนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้แล้ว ผู้ศึกษาขอขอบคุณผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีที่ได้สละเวลาในการตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ตลอดจนเจ้าหน้าที่สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่ช่วยเหลือในจัดทำหนังสือติดต่อกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและอำนวยความสะดวกในเรื่องต่างๆจนทำให้การศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้เป็นผลสำเร็จ

ผู้ศึกษาขอกราบพระคุณครอบครัวของผู้ศึกษา ที่ได้ให้การสนับสนุนเป็นแรงผลักดันและเป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา จนการศึกษาค้นคว้าอิสระในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ลงได้

สุดท้ายนี้ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้สนใจได้ไม่มากนักน้อย ประโยชน์ใดๆที่จะได้รับการศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาขอมอบให้แก่ผู้มีส่วนสนับสนุนข้างต้น แต่หากการศึกษาค้นคว้าอิสระมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้ศึกษาขอน้อมรับไว้ ณ โอกาสนี้

สุชีพ ลีจิตินันท์

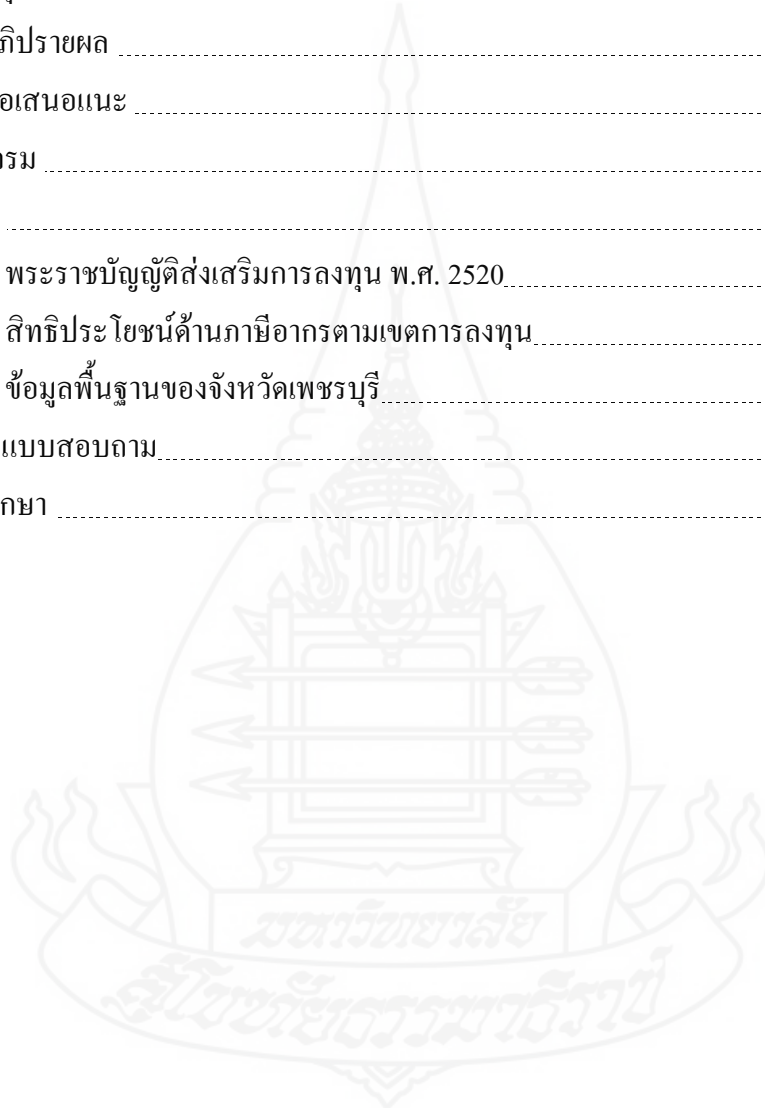
เมษายน 2554

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญตาราง	ซ
สารบัญภาพ	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	7
สมมติฐานการวิจัย	7
ขอบเขตการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	11
แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	25
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	31
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	31
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล	35
การวิเคราะห์ข้อมูล	36
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาโครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี	38
ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัด เพชรบุรี	43
ส่วนที่ 3 ผลการศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นจากการประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัด เพชรบุรี	56

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	63
สรุปการวิจัย	63
อภิปรายผล	66
ข้อเสนอแนะ	67
บรรณานุกรม	69
ภาคผนวก	71
ก พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520	72
ข สิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากรตามเขตการลงทุน	91
ค ข้อมูลพื้นฐานของจังหวัดเพชรบุรี	97
ง แบบสอบถาม	112
ประวัติผู้ศึกษา	119

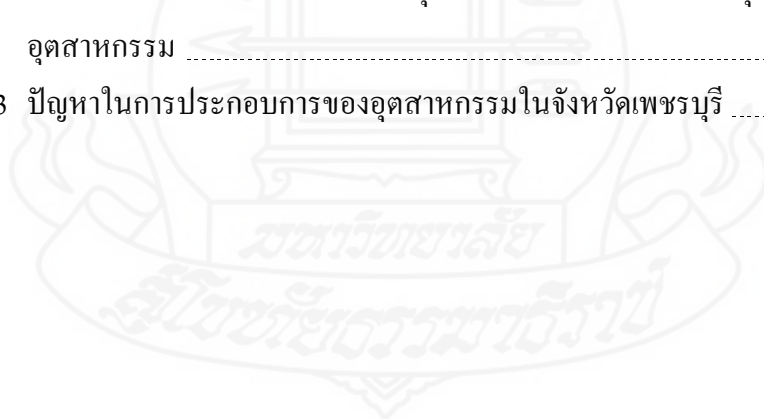
สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1.1	นโยบายการกระจายอุตสาหกรรมสู่ภูมิภาคของประเทศไทย 3
ตารางที่ 2.2	สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรตามเขตการลงทุนของคณะกรรมการส่งเสริม การลงทุน 5
ตารางที่ 3.1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ที่ทำการศึกษา 33
ตารางที่ 4.1	ลักษณะกิจการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มตัวอย่าง 39
ตารางที่ 4.2	ขนาดการลงทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มตัวอย่าง 40
ตารางที่ 4.3	แหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มตัวอย่าง 41
ตารางที่ 4.4	จำนวนแรงงานของสถานประกอบการในกลุ่มตัวอย่าง 42
ตารางที่ 4.5	ของปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี 43
ตารางที่ 4.6	ค่าเฉลี่ยของปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี แบ่งตามประเภทอุตสาหกรรม 45
ตารางที่ 4.7	ระดับความสำคัญของปัจจัยทางด้านเทคนิค 47
ตารางที่ 4.8	ระดับความสำคัญของปัจจัยทางด้านเทคนิคแบ่งตามกลุ่มประเภทอุตสาหกรรม 49
ตารางที่ 4.9	ระดับความสำคัญของปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ 50
ตารางที่ 4.10	ระดับความสำคัญของปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจแบ่งตามกลุ่มประเภทอุตสาหกรรม 52
ตารางที่ 4.11	ระดับความสำคัญของปัจจัยทางด้านวัฒนธรรมและสถาบัน 53
ตารางที่ 4.12	ระดับความสำคัญของปัจจัยทางด้านสังคมวัฒนธรรมและสถาบันแบ่งตาม ประเภทอุตสาหกรรม 55
ตารางที่ 4.13	ปัญหาในการประกอบการของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี 57
ตารางที่ 4.14	ระดับความสำคัญของปัญหาด้านการผลิต 57
ตารางที่ 4.15	ระดับความสำคัญของปัญหาด้านแรงงาน 58
ตารางที่ 4.16	ระดับความสำคัญของปัญหาด้านการตลาด 59
ตารางที่ 4.17	ระดับความสำคัญของปัญหาด้านการเงิน 59
ตารางที่ 4.18	ระดับความสำคัญของปัญหาด้านเทคโนโลยี 60
ตารางที่ 4.19	ระดับความสำคัญของปัจจัยที่สนับสนุนให้มีการลงทุนอุตสาหกรรมในจังหวัด เพชรบุรีเพิ่มมากขึ้น 62

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1 สามเหลี่ยมแหล่งที่ตั้งโรงงานตามแนวคิดของ Weber	13
ภาพที่ 2.2 พื้นที่ A และ B ซึ่งเป็นทางเลือกของการตั้งโรงงาน	14
ภาพที่ 2.3 เส้นรอบวงที่เท่ากันของอัตราค่าขนส่ง	15
ภาพที่ 2.4 ขอบเขตตลาดของผู้ผลิต A และ B ตามแนวคิดของ Tord	18
ภาพที่ 2.5 ขอบเขตของตลาดที่ไม่มีลักษณะเป็นเส้นตรง	20
ภาพที่ 2.6 อุปสงค์ของผู้บริโภคต่อสินค้าของผู้ผลิต	21
ภาพที่ 2.7 ขนาดตลาดของผู้ผลิต เมื่อมีผู้เข้ามาแข่งขันมากขึ้น	22
ภาพที่ 2.8 อาณาบริเวณตลาดของผู้ผลิตแต่ละราย	22
ภาพที่ 4.1 ลักษณะกิจการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มตัวอย่าง	39
ภาพที่ 4.2 ขนาดการลงทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มตัวอย่าง	40
ภาพที่ 4.3 แหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มตัวอย่าง	41
ภาพที่ 4.4 จำนวนแรงงานของสถานประกอบการในกลุ่มตัวอย่าง	42
ภาพที่ 4.5 ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี	44
ภาพที่ 4.6 ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีแบ่งตามกลุ่ม อุตสาหกรรม	46
ภาพที่ 4.13 ปัญหาในการประกอบการของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี	57

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นับตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา การพัฒนาประเทศไทยได้ให้ความสำคัญ โดยเน้นการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรม ซึ่งการพัฒนาดังกล่าวประสบความสำเร็จในด้านการผลิต โดยแสดงในสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นในผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) และมูลค่าการส่งออก แต่ในแง่ของที่ตั้งของอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นดังกล่าวกลับพบว่าแหล่งอุตสาหกรรมที่สำคัญมักจะตั้งในแถบกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีการกระจายตัวของโรงงานอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาคน้อยมาก ด้วยเหตุนี้ นับตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ.2515 - 2519) เป็นต้นมา รัฐได้กำหนดนโยบายและออกมาตรการต่างๆ เพื่อจูงใจให้มีการลงทุนในภูมิภาคผ่านทางสถาบันต่างๆ ที่จัดตั้งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (IFCT) และการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เป็นต้น การกระจายกิจกรรมทางเศรษฐกิจออกไปสู่ภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้นโยบายด้านแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมทั้งในเขตเมืองและเขตชนบท ด้วยการให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยหวังว่าจะช่วยให้สามารถกระจายการพัฒนาจากเมืองไปสู่ชนบทเพื่อแก้ปัญหาความยากจนและการกระจายรายได้ไปยังชนบท (สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร : 2553)

เมื่อประเทศไทยตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาอุตสาหกรรม จึงได้จัดตั้งคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมเมื่อปี พ.ศ.2497 เพื่อทำหน้าที่ดูแลในด้านการบริหารงานส่งเสริมการลงทุนและทำหน้าที่พิจารณาให้สิทธิประโยชน์แก่นักลงทุนเพื่อจูงใจให้เกิดการลงทุนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.2497 ซึ่งนับได้ว่าเป็นจุดกำเนิดของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแห่งชาติ (Board of Investment, BOI) เพราะรัฐบาลได้เห็นความสำคัญของอุตสาหกรรม ว่าเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของการเร่งรัดการเจริญเติบโตทาง

เศรษฐกิจของชาติ มีหน้าที่สนับสนุนให้เอกชนทั้งในประเทศและชาวต่างประเทศ ที่นำเงินมาลงทุน ในกิจการใหม่ ขยายกิจการหรือการโยกย้ายโรงงาน อันจะส่งผลต่อเศรษฐกิจสังคมและความเชื่อมั่นของชาติ และในการปฏิบัติงานที่สามารถสนองต่อวัตถุประสงค์และมีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และนโยบายของรัฐบาล ในเรื่องการกระจายการลงทุนไปสู่ภูมิภาคได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผ่านมาตรการการส่งเสริมการลงทุน

นโยบายหลักเกี่ยวกับการกระจายการลงทุนไปสู่ภูมิภาคของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board of Investment,BOI) ในเรื่องแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมได้เริ่มขึ้นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.2515 มีการออกกฎหมายเพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับผู้ลงทุนเป็นการเฉพาะ เช่น การลดภาษีธุรกิจด้านการขาย ภาษีนิติบุคคลเป็นต้น เพื่อเป็นการสนับสนุนธุรกิจให้ลงทุนในพื้นที่ที่กำหนด (Investment Promotion Zones;IPZs) จำนวน 21 จังหวัดและในปี พ.ศ.2528 คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้จัดทำโครงการนิคมอุตสาหกรรมขึ้นในเขตภาคเหนือคือจังหวัดลำพูนอีกแห่งหนึ่งต่อมา นโยบายของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้มีการเปลี่ยนแปลงครอบคลุมพื้นที่จังหวัดต่างๆมากขึ้น รวมเป็น 67 จังหวัดนอกกรุงเทพมหานคร โดยนโยบายหลักยังคงให้การส่งเสริมอุตสาหกรรมด้วยการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลและภาษีนำเข้าเครื่องจักร ซึ่งสิทธิพิเศษทางภาษีที่ได้รับจะแตกต่างกันไปตามเขตที่กำหนด กล่าวคือเขต 1 อุตสาหกรรมซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานครและสมุทรปราการจะได้รับสิทธิประโยชน์น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับเขตอื่น ส่วน เขต 2 เป็นเขตอุตสาหกรรมซึ่งตั้งอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดภาคกลาง 10 จังหวัด จะได้รับประโยชน์สูงสุด เช่น การลดและยกเว้นภาษีวัตถุดิบนำเข้า เป็นต้น และในปี พ.ศ.2532 คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน มีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมให้กระจายไปสู่ภูมิภาคต่อไปอีกโดยเสนอสิทธิประโยชน์ให้กับอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่นอกเขตกรุงเทพมหานคร และยังสามารถแบ่งพื้นที่ออกเป็น 3 เขต โดยเขต 1 คืออุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร เขต 2 คืออุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ในภาคกลาง 12 จังหวัด เขต 3 ประกอบด้วยพื้นที่ 58 จังหวัด ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ 36 จังหวัดและ 22 จังหวัดรายได้ต่ำ โดยเขต 3 อุตสาหกรรมจะได้รับสิทธิประโยชน์สูงสุด(รายละเอียดดังตารางที่ 1.2)

สำหรับปี พ.ศ.2536 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนผลักดันให้อุตสาหกรรมใหม่ที่ตั้งอยู่นอกเขตกรุงเทพมหานคร โดยเฉพาะที่ตั้งอยู่ในเขต 3 ซึ่งเป็นแหล่งที่ตั้งซึ่งห่างไกลจากกรุงเทพมหานคร จะได้รับสิทธิประโยชน์เพิ่มมากขึ้นและมากกว่าอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่

ในเขต1 และเขต2 นอกจากนั้นอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในเขต3 ยังอนุญาตให้ชาวต่างประเทศเป็นเจ้าของกิจการได้อีกด้วย แม้ว่าจะผลิตสินค้าเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดภายในประเทศก็ตาม

ตารางที่ 1.1 นโยบายของการกระจายอุตสาหกรรมสู่ภูมิภาคของประเทศไทย

นโยบาย	มาตรการทางตรง	มาตรการทางอ้อม
แรงจูงใจด้านลบ	-	-
แรงจูงใจด้านบวก	การลดและยกเว้นภาษีตามพื้นที่เป้าหมาย (target zones) พื้นที่อยู่ไกลกว่าจะได้รับสิทธิประโยชน์มากกว่า	<ul style="list-style-type: none"> - การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจในภูมิภาค (เมือง) - การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม - จัดตั้งโครงการ Eastern Seaboard - จัดตั้งสำนักงานในภูมิภาคเพื่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมและการจ้างงาน

ที่มา : สมศักดิ์ มีทรัพย์หลาก 2545: 39

คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้แบ่งเขตการลงทุนออกเป็น 3 เขต ตามปัจจัยทางเศรษฐกิจ โดยใช้รายได้และสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานของแต่ละจังหวัดเป็นเกณฑ์ดังนี้

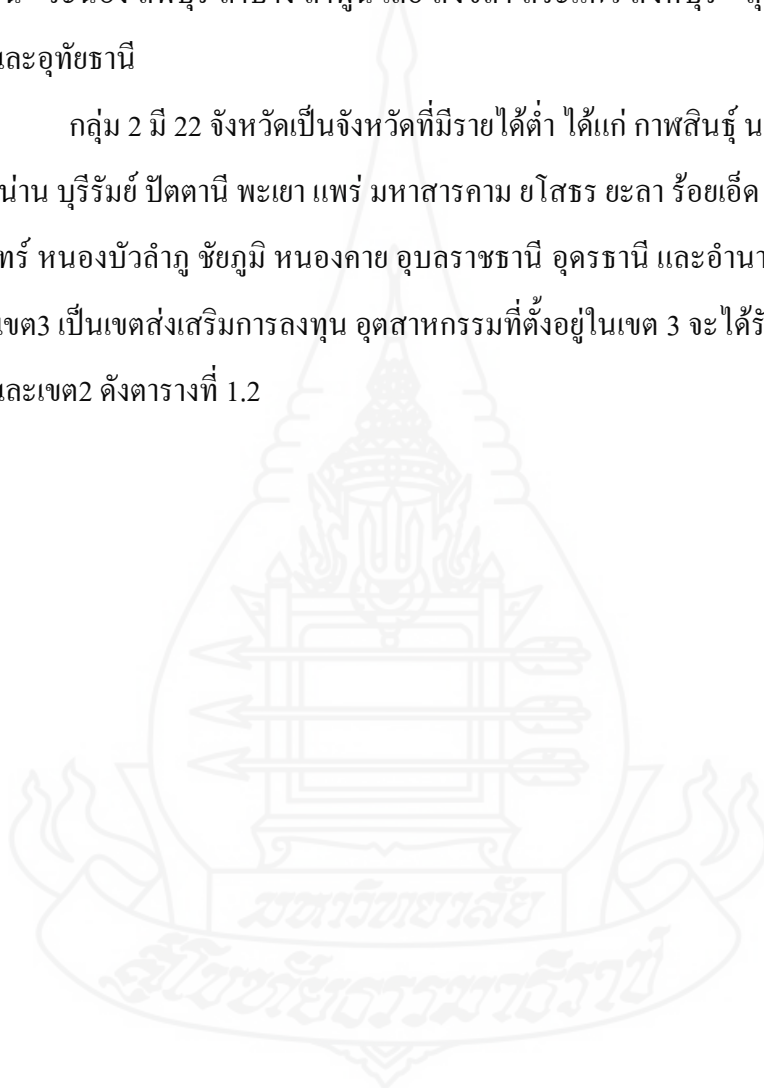
เขต1 เป็นอุตสาหกรรมซึ่งตั้งอยู่ในเขต 6 ประกอบด้วยจังหวัดใน ส่วนกลาง ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร อุตสาหกรรมซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานครและสมุทรปราการจะได้รับสิทธิประโยชน์น้อยที่สุดดังตารางที่ 1.2

เขต2 เป็นเขตอุตสาหกรรมซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่จังหวัดภาคกลาง 12 จังหวัด ได้แก่ กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง จะได้รับสิทธิประโยชน์สูงกว่าเขต1 เช่น การลดและยกเว้นภาษีวัตถุดิบนำเข้า เป็นต้นดังตารางที่ 1.2

เขต3 ประกอบด้วย 58 จังหวัด แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

กลุ่ม 1 มี 36 จังหวัด ได้แก่ กระบี่ กำแพงเพชร ขอนแก่น จันทบุรี ชัยนาท
ชุมพร เชียงราย เชียงใหม่ ตรัง ตราด ตาก นครราชสีมา นครศรีธรรมราช นครสวรรค์
ประจวบคีรีขันธ์ ปราจีนบุรี พังงา พัทลุง พิจิตร พิษณุโลก เพชรบุรี เพชรบูรณ์ มุกดาหาร
แม่ฮ่องสอน ระนอง ลพบุรี ลำปาง ลำพูน เลย สงขลา สระแก้ว สิงห์บุรี สุโขทัย สุราษฎร์ธานี
อุตรดิตถ์ และอุทัยธานี

กลุ่ม 2 มี 22 จังหวัดเป็นจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ ได้แก่ กาฬสินธุ์ นครพนม
นครราชสีมา น่าน บุรีรัมย์ ปัตตานี พะเยาแพร่ มหาสารคาม ยโสธร ยะลา ร้อยเอ็ด ศรีสะเกษ สกลนคร
สตูล สุรินทร์หนองบัวลำภู ชัยภูมิ หนองคาย อุบลราชธานี อุตรธานี และอำนาจเจริญ ให้ท้องถิ่นทุก
จังหวัดในเขต3 เป็นเขตส่งเสริมการลงทุน อุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในเขต 3 จะได้รับสิทธิประโยชน์สูง
กว่าเขต1 และเขต2 ดังตารางที่ 1.2

ตารางที่ 1.2 สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรตามเขตการลงทุนของคณะกรรมการส่งเสริม
การลงทุน

สิทธิ ประโยชน์	เขต 1		เขต 2		เขต 3 (36 จังหวัด) นิคม แหลมฉบัง นิคม/เขต อุตสาหกรรมระยอง		เขต 3 (22 จังหวัด)	
	ในเขตนิคม/ อุตสาหกรรม ที่ได้รับการ ส่งเสริม	นอก เขต	ในเขตนิคม/ เขต อุตสาหกรรม ที่ได้รับการ ส่งเสริม	นอกเขต	ในเขตนิคม/ อุตสาหกรรม ที่ได้รับการ ส่งเสริม	นอกเขต	ในเขตนิคม/ อุตสาหกรรม ที่ได้รับการ ส่งเสริม	นอกเขต
อากรเข้า เครื่องจักร	ลดหย่อน 50%	ลด หย่อน 50%	ยกเว้น	ลด หย่อน 50%	ยกเว้น	ยก เว้น	ยกเว้น	ยก เว้น
ภาษีเงินได้นิติ บุคคล	3 ปี	-	7 ปี	3 ปี	8 ปี	8 ปี	8 ปี	8 ปี
อากรวัตถุดิบ เพื่อผลิต ส่งออก	ยกเว้น 1 ปี	ยกเว้น 1 ปี	ยกเว้น 1 ปี	ยกเว้น 1 ปี	ยกเว้น 5 ปี	ยกเว้น 5 ปี	ยกเว้น 5 ปี	ยกเว้น 5 ปี
ลดหย่อนภาษี เงินได้ 50%	-	-	-	-	5 ปี	-	5 ปี	5 ปี
หักค่าขนส่ง ไฟฟ้า ประปา 2 เท่า	-	-	-	-	/	-	/	/
หักค่าติดตั้ง สิ่งอำนวยความสะดวก	-	-	-	-	/	/	/	/
อากรวัตถุดิบ เพื่อการผลิต จำหน่ายใน ประเทศ	-	-	-	-	ลดหย่อนร้อยละ 75 เป็น เวลา 5 ปี *ให้ คราวละ 1 ปี (ยกเว้นนิคม อุตสาหกรรม แหลมฉบังและ นิคม/เขต อุตสาหกรรมใน ระยองซึ่งจะ ไม่ได้รับสิทธิ ข้อนี้	-	ลดหย่อน ร้อยละ 75 เป็นเวลา 5 ปี *ให้คราวละ 1 ปี	-

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน 2553

ในบรรดาจังหวัดที่มีอุตสาหกรรมตั้งอยู่ในเขต 3 กลุ่มที่ 1 จังหวัดเพชรบุรีตั้งอยู่ทางภาคตะวันตกของประเทศ ประกอบกับเพชรบุรีเป็นจังหวัดที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจในภูมิภาคนี้ ดังจะเห็นได้จากผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด (Gross Provincial Products : GPP) ปี พ.ศ. 2552 จังหวัดเพชรบุรีมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP) 16 สาขาการผลิต ณ ราคาประจำปีเท่ากับ 58,086 ล้านบาท มีมูลค่า GPP เป็นลำดับที่ 36 ของประเทศ และเป็นลำดับที่ 5 ของภาคตะวันตก โดยผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อหัวของจังหวัดเพชรบุรี ปี พ.ศ. 2552 จำนวน 126,472 บาท/คน/ปี ผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อหัวเป็นลำดับที่ 16 ของประเทศ เป็นลำดับที่ 3 ของภาคตะวันตก ประกอบด้วย 6 จังหวัด ได้แก่ ราชบุรี กาญจนบุรี ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี สุพรรณบุรี สมุทรสงคราม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ: 2552) จังหวัดเพชรบุรีเริ่มพัฒนาอุตสาหกรรมมานานและเป็นจังหวัดที่มีศักยภาพเหมาะที่จะเป็นศูนย์กลางการพัฒนาอุตสาหกรรมในด้านต่าง ๆ ในภูมิภาคตะวันตก เนื่องจากมีความพร้อมในหลายๆด้านไม่ว่าจะเป็นด้านวัตถุดิบ แรงงาน และทำเลที่ตั้ง อีกทั้งยังเป็นจังหวัดที่อยู่ไม่ไกลกรุงเทพมหานคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำเภอเขาย้อย ซึ่งมีโรงงานอุตสาหกรรมสำคัญๆตั้งอยู่เป็นจำนวนมาก และอยู่ห่างจากกรุงเทพมหานคร ประมาณ 135 กิโลเมตร จังหวัดเพชรบุรีมีโรงงานอุตสาหกรรมทั้งสิ้น 668 แห่ง จำแนกตามจำพวกโรงงาน ดังนี้

- ในเขตการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย จำนวน 0 โรงงาน
- โรงงานจำพวกที่ 1 (นอกเขตฯ) จำนวน 180 โรงงาน
- โรงงานจำพวกที่ 2 (นอกเขตฯ) จำนวน 88 โรงงาน
- โรงงานจำพวกที่ 3 (นอกเขตฯ) จำนวน 420 โรงงาน

เงินลงทุนรวมทั้งสิ้น 30,197,546 ล้านบาท มีคนงาน 19,641 คน เป็นชาย 10,223 คน หญิง 9,418 คน (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเพชรบุรี: 2554)

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่าจังหวัดเพชรบุรีมีอุตสาหกรรมที่หลากหลาย ทั้งนี้เนื่องจากจังหวัดเพชรบุรีมีความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติ มีความพร้อมของกำลังแรงงานและโครงสร้างพื้นฐาน ดังนั้นจึงเป็นที่น่าสนใจในการศึกษาว่า โครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีเป็นอย่างไรและปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีตลอดจนอุตสาหกรรมดังกล่าวที่กำลังดำเนินกิจกรรมอยู่ในปัจจุบันมีปัญหาในการประกอบการในเรื่องใดบ้าง การศึกษาเรื่องนี้จึงน่าจะมี

ประโยชน์ในการนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัดเพชรบุรีให้มีการพัฒนา เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี มี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

2.1 โครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

2.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

2.3 ปัญหาที่เกิดจากการประกอบการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัด เพชรบุรี

3. สมมติฐานการวิจัย การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม และปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดเพชรบุรี มีสมมติฐานการวิจัยดังนี้ โดย สมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ตั้งสมมติสอดคล้องกับงานวิจัยของอโนรัตน์ หวานนุรักษ์ (อโนรัตน์ หวานนุรักษ์: 2547)

3.1 อุตสาหกรรมเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร เลือกแหล่งที่ตั้งโดย คำนึงถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจ

3.2 อุตสาหกรรมเบาเลือกแหล่งที่ตั้งโดยคำนึงถึงปัจจัยด้านเทคนิค

3.3 อุตสาหกรรมหนัก เลือกแหล่งที่ตั้งโดยคำนึงถึงปัจจัยทางด้านเทคนิค

3.4 อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค เลือกแหล่งที่ตั้งโดยคำนึงถึงปัจจัย ด้านเศรษฐกิจ

4. ขอบเขตของการวิจัย ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาที่เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเลือก แหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมและปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี โดยใช้ แบบสอบถามเป็นเครื่องมือวิจัยมีขอบเขตการศึกษาดังนี้

4.1 ประชากรที่เป็นโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีจาก 4 ประเภท
อุตสาหกรรมจำนวนทั้งสิ้น 271 โรงงานประกอบด้วย

กลุ่มที่ 1 โรงงานหรือสถานประกอบการที่เกี่ยวกับเกษตรกรรมและผลิตผลจาก
การเกษตร จำนวน 80 โรงงาน

กลุ่มที่ 2 โรงงานหรือสถานประกอบการที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมเบา
จำนวน 103 โรงงาน

กลุ่มที่ 3 โรงงานหรือสถานประกอบการที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมหนัก
จำนวน 84 โรงงาน

กลุ่มที่ 4 โรงงานหรือสถานประกอบการที่เกี่ยวกับการบริการและ
สาธารณูปโภค จำนวน 4 โรงงาน

4.2 กลุ่มตัวอย่าง ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม 4 กลุ่มในจังหวัดเพชรบุรีจากประชากร
271 โรงงาน จำนวนกลุ่มตัวอย่างได้จำนวน 161 ราย โดยกำหนดขนาดตัวอย่างจากแนวคิดของยา
มานะ (Yamane) ค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างเท่ากับ .05

4.3 ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมใน
จังหวัดเพชรบุรีมี 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยทางด้านเทคนิค ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยทางด้านสังคม
วัฒนธรรมและสถาบัน

4.4 ระยะเวลาสำรวจ เก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิจากแบบสอบถามในช่วงเดือน
กุมภาพันธ์ – เดือนมีนาคม 2554

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมคือปัจจัยสำคัญที่ทำให้
ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใช้ประกอบการตัดสินใจมาลงทุนในจังหวัดเพชรบุรีประกอบด้วย
ปัจจัยทางด้านเทคนิค ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน

ปัจจัยทางด้านเทคนิคคือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านกายภาพ (physical) ซึ่งจะมีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพการผลิตของอุตสาหกรรมเช่นปัจจัยด้านที่ดิน สิ่งอำนวยความสะดวก คุณภาพของปัจจัยการผลิต แหล่งพลังงานและแหล่งวัตถุดิบ ระบบในการจัดของเสีย เป็นต้น

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจคือปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อผลิตสินค้าเป็นอย่างมากเช่น ราคาปัจจัยการผลิต ราคาสาธารณูปโภค เงินเดือน และค่าจ้างหรือผลตอบแทนแรงงาน ขนาดของตลาดในท้องถิ่น ค่าใช้จ่ายในการขนส่ง ความเข้มข้นของการแข่งขัน จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมหรือผู้ผลิต ภาษีและเงินอุดหนุน ราคาที่ดินและสิ่งก่อสร้าง เป็นต้น

ปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบันคือปัจจัยโดยทั่วไปซึ่งอาจไม่เกี่ยวข้องหรือมีผลกระทบต่อการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมโดยตรง แต่มีผลกระทบโดยรวมและในบางครั้งอาจจะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจค่อนข้างมากจนกระทั่งมีผลกระทบต่อความอยู่รอดของธุรกิจอุตสาหกรรมเช่น นโยบายของรัฐเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม แนวคิดและทัศนคติของผู้ประกอบการ เป็นต้น

อุตสาหกรรมเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร คืออุตสาหกรรมเกี่ยวข้องกับการขยายพันธุ์พืช การเลี้ยงสัตว์ การผลิตอาหาร การผลิตนมหรือผลิตภัณฑ์ที่ได้จากน้ำนม การผลิตน้ำมันหรือไขมันจากพืชเนื้อสัตว์ การผลิตแป้งสำเร็จรูป การผลิตผงชูรส การผลิตอาหารสัตว์ การผลิตแผ่นอัดจากเศษไม้หรือพืช การผลิตยางนอกหรือยางในสำหรับรถยนต์ เป็นต้น

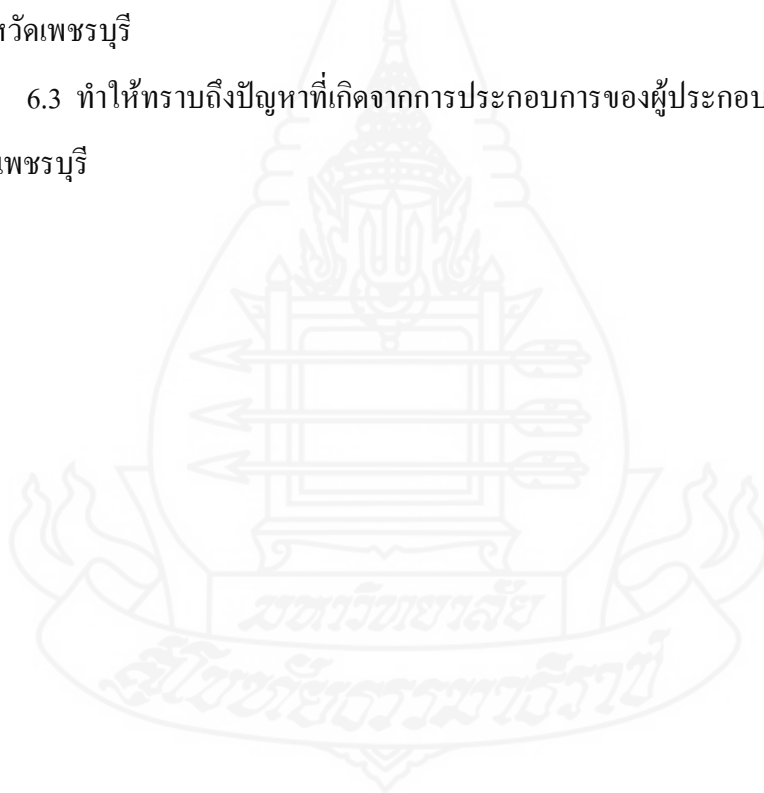
อุตสาหกรรมเบา คืออุตสาหกรรมเกี่ยวข้องกับการปั่นด้าย การทอผ้า การถักผ้า การพิมพ์สิ่งถักทอ การฟอกย้อม การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป การผลิตรองเท้าและชิ้นส่วน การเจียรระโนหรือตัดเพชร พลอย การผลิตเครื่องประดับ การผลิตเครื่องดนตรี การผลิตกระดาษทราย การผลิตผ้าอนามัย การผลิตของเล่นเด็กและกระดาษ เป็นต้น

อุตสาหกรรมหนัก คืออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำเหมืองแร่ การผลิตแก้ว การผลิตผลิตภัณฑ์จากเหล็ก การผลิตแผ่นยิปซัม การผลิตเครื่องมือช่าง การผลิตเครื่องจักรสำหรับการเกษตรและอุตสาหกรรม การผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ กิจการประกอบรถจักรยานยนต์ กิจการประกอบรถยนต์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า เป็นต้น

อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค คืออุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจการ โรงแรมและรีสอร์ท กิจการที่อยู่อาศัย ร้านอาหาร เป็นต้น โครงสร้างพื้นฐาน คือ กิจการไฟฟ้า น้ำประปา การสาธารณสุขและการสื่อสาร

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของ อุตสาหกรรมและปัญหาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี คาดว่าจะได้รับประโยชน์ ดังนี้

- 6.1 ทำให้ทราบถึงโครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี
- 6.2 ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมของผู้ประกอบการในจังหวัดเพชรบุรี
- 6.3 ทำให้ทราบถึงปัญหาที่เกิดจากการประกอบการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

ทฤษฎีแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม

ปัญหาที่ว่าบริเวณใดจะเป็นสถานที่ที่เหมาะสมต่อการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมนั้น นอกจากจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆแล้วยังมีทฤษฎีเกี่ยวกับการเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม ได้แก่ ทฤษฎีของนักภูมิศาสตร์ และทฤษฎีของนักเศรษฐศาสตร์ แต่ละทฤษฎีก็มีแนวทางในการศึกษาของตนเอง นักภูมิศาสตร์จะสร้างทฤษฎีจากกรณีศึกษาหรือโดยวิธีอุปนัย (Inductive Method) ส่วนนักเศรษฐศาสตร์จะสร้างทฤษฎีจากหลักทั่วไปหรือวิธีนิรนัย (Deductive Method) (สมศักดิ์ มีทรัพย์หลาก 2545 : 26)

1. ทฤษฎีของนักภูมิศาสตร์

นักภูมิศาสตร์ที่คิดค้นทฤษฎีแหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม คือ Walter Christaller โดยพิจารณาจากขนาดและการกระจายของเมืองและแบ่งพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ของเมืองซึ่งแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ส่วนที่เป็นศูนย์กลางของเมืองซึ่งเป็นพื้นที่ในการให้บริการกับส่วนที่เป็นพื้นที่รกร้างว่างเปล่า สำหรับเมืองที่มีระดับความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านน้อย พื้นที่ของเมืองควรมีลักษณะเป็นรูปหกเหลี่ยม เนื่องจากการกำหนดพื้นที่เมืองในลักษณะนี้จะใช้กับแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมซึ่งมีแนวโน้มว่าจะกระจุกตัวอยู่ที่ศูนย์กลางของเมือง ทำให้สามารถกระจายผลผลิตไปยังผู้บริโภคในพื้นที่อื่นๆได้ในระยะทางที่ใกล้เคียงกัน

2. ทฤษฎีของนักเศรษฐศาสตร์

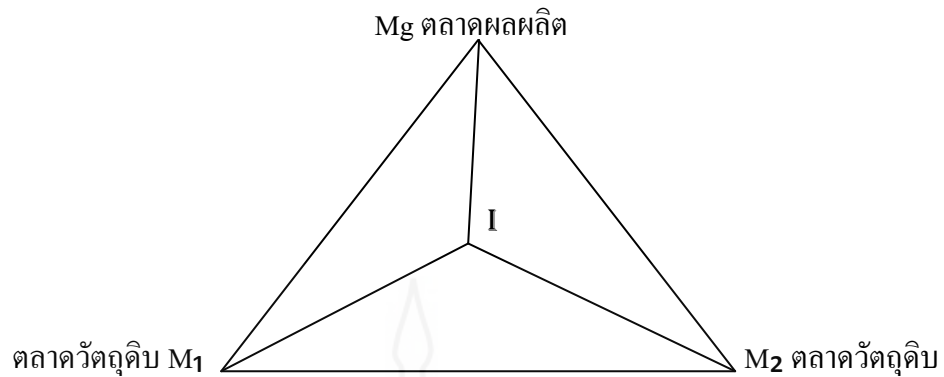
นักเศรษฐศาสตร์มีจุดเน้นและแนวคิดของทฤษฎีที่เกี่ยวกับแหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการวิเคราะห์ ซึ่งประกอบด้วย

2.1 ทฤษฎีแหล่งที่ตั้งที่มีเป้าหมายต้นทุนต่ำสุด (Least cost location theory) แหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมที่มีเป้าหมายต้นทุนการผลิตต่ำสุด ทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับการเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมว่าจะต้องสามารถตอบสนองความต้องการของผู้ผลิตในเรื่องของการลดต้นทุนให้ได้มากที่สุด ได้แก่ ต้นทุนวัตถุดิบ ต้นทุนการขนส่ง และต้นทุนด้านค่าแรงงาน

2.1.1 ทฤษฎีของ Weber(Weber's Theory) Alfred Weber นักเศรษฐศาสตร์ชาวเยอรมันได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาของทฤษฎีแหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม ได้พัฒนาทฤษฎีนี้จากแนวคิดของ Johann Henrich, Von Thunen และ W. Launhardt ทั้งนี้โดยนำปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมาวิเคราะห์ ประกอบด้วย ต้นทุนวัตถุดิบ ต้นทุนการขนส่ง และต้นทุนด้านค่าแรงงาน โดยสมมติว่ามีการเปลี่ยนแปลงด้านค่าจ้างแรงงาน และปัจจัยการรวมตัว (agglomerative factors) ของอุตสาหกรรมแล้วมีผลต่อต้นทุนการขนส่งอย่างไรบ้างโดยสมมติฐานในการวิเคราะห์ดังนี้

1. แหล่งวัตถุดิบและเชื้อเพลิงมีอยู่เฉพาะแห่ง
2. ขนาดตลาดของผู้บริโภคและสถานะอุปสงค์ของตลาดถูกกำหนดไว้แน่นอน
3. ศูนย์กลางของตลาดแรงงานมีหลายแห่ง และแรงงานไม่อาจเคลื่อนย้ายระหว่างศูนย์กลางของตลาดแรงงานได้ ค่าจ้างแรงงานมีอัตราคงที่ และมีแรงงานไม่จำกัด
4. ปัจจัยด้านสถาบัน ได้แก่ ระบบการเมือง วัฒนธรรม และเศรษฐกิจมีเสถียรภาพ และไม่มี ความแตกต่างระหว่างพื้นที่ที่สำคัญ ตลาดมีการแข่งขันอย่างสมบูรณ์

Weber วิเคราะห์แหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมตามวิธีที่เรียกว่า “สามเหลี่ยมแหล่งที่ตั้ง” (Locational Triangle) เพื่อหาแหล่งที่ตั้งที่มีค่าขนส่งต่ำสุด โดยสมมติว่ามีตลาดขายผลิตผลเพียงแห่งเดียวคือ M_g และโรงงานใช้วัตถุดิบจากตลาดวัตถุดิบสองแห่งคือ M_1 และ M_2 โดยกำหนดให้อัตราค่าขนส่งวัตถุดิบและผลผลิตจะอยู่ที่จุด I ซึ่งจุด I จะอยู่ระหว่างจุด M_g, M_1 และ M_2 ดังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 สามเหลี่ยมแหล่งที่ตั้งโรงงานตามแนวคิดของ Weber

จากภาพที่ 2.1 Mg เป็นตลาดขายผลิตผลหรือสินค้า M₁ และ M₂ เป็นตลาดขายวัตถุดิบ จุด I เป็นจุดที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม ในการวิเคราะห์ที่ตั้งโรงงานของ Weber ได้ใช้ดัชนีวัตถุดิบ (Material Index ; MI) กับดัชนีน้ำหนักแหล่งที่ตั้ง (Local Weight ; Index ; LWI) เป็นเครื่องมือชี้วัดว่า โรงงานควรที่ตั้งอยู่บริเวณใด ใกล้กับแหล่งวัตถุดิบหรือใกล้ตลาดขายผลิตผล โดยคำนวณจากสูตร

$$MI = LM/WP$$

ในเมื่อ MI = ดัชนีวัตถุดิบ

LM = น้ำหนักของวัตถุดิบเฉพาะแห่ง

WP = น้ำหนักของผลิตผล

$$\text{หรือ } LMI = (LM+WP)/WP \quad LWI = (LM/WP)+1$$

ในเมื่อ LWI = ดัชนีน้ำหนักแหล่งที่ตั้งโรงงาน

ถ้า MI < 1 หรือ LMI < 2 ควรจะตั้งโรงงานใกล้ตลาดขายผลิตผล

ถ้า MI > 1 หรือ LMI > 2 ควรจะตั้งโรงงานใกล้แหล่งวัตถุดิบ

นั่นคือโรงงานควรตั้งอยู่ใกล้ตลาดวัตถุดิบ ซึ่งในที่นี้จะตั้งอยู่ใกล้ตลาด M₁ ทั้งนี้เพราะ

ค่า MI ของตลาด M₁ มากกว่า MI ของตลาด M₂

นอกจากการเลือกที่ตั้งโรงงานโดยพิจารณาจาก MI และ LWI แล้ว ยังสามารถวิเคราะห์จากค่าใช้จ่ายหรือต้นทุนขนส่งที่เกิดขึ้นจากการซื้อวัตถุดิบ และการส่งผลผลิตไปขายยังตลาดอีกด้วย

ตัวอย่าง ถ้าหากแหล่งวัตถุดิบมี 2 แห่งคือที่ M_1 และ M_2 โดยปริมาณวัตถุดิบเท่ากับ 5 ตัน และ 2 ตัน ตามลำดับ และเมื่อผลิตเป็นสินค้าแล้วมีน้ำหนักเท่ากับ 1 ตัน ถ้ามีพื้นที่ 2 แห่งคือพื้นที่ A และ B ที่จะให้เลือกเป็นที่ตั้งโรงงานโดยตลาดผลผลิตและแหล่งวัตถุดิบ M_1 และ M_2 อยู่ห่างจากพื้นที่ A และ B ค่าขนส่งมีอัตราเดียวคือ 100 บาท/ตัน-กม. ดังภาพที่ 2.2

ภาพที่ 2.2 พื้นที่ A และ B ซึ่งเป็นทางเลือกของการตั้งโรงงาน

บริเวณพื้นที่ A : ต้นทุนขนส่งวัตถุดิบ $M_1 = 5 \times 1 \times 100 = 500$ บาท

ต้นทุนขนส่งวัตถุดิบ $M_2 = 2 \times 2 \times 100 = 400$ บาท

ต้นทุนขนส่งวัตถุดิบ $M_g = 1 \times 3 \times 100 = 300$ บาท

ดังนั้น ต้นทุนขนส่งทั้งหมด $TC_A = 1,200$ บาท

บริเวณพื้นที่ B : ต้นทุนขนส่งวัตถุดิบ $M_1 = 5 \times 1.20 \times 100 = 600$ บาท

ต้นทุนขนส่งวัตถุดิบ $M_2 = 2 \times 1.50 \times 100 = 300$ บาท

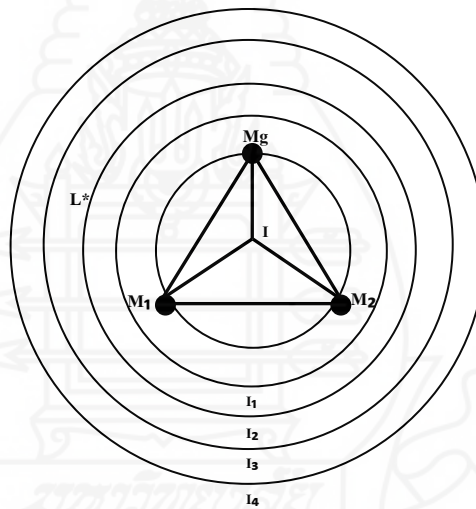
ต้นทุนขนส่งวัตถุดิบ $M_g = 1 \times 4 \times 100 = 400$ บาท

ดังนั้น ต้นทุนขนส่งทั้งหมด $TC_B = 1,300$ บาท

นั่นคือต้นทุนค่าขนส่งทั้งหมดของพื้นที่ A ต่ำกว่าพื้นที่ B โรงงานควรตั้ง ณ จุด A

2.1.2 การวิเคราะห์ที่ตั้งโรงงาน โดยพิจารณาจากค่าจ้างแรงงาน ในการวิเคราะห์เลือกที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเมื่อนำค่าจ้างแรงงานมาพิจารณาร่วมกับค่าใช้จ่ายในการขนส่ง โดยหลักการก็คือถ้าหากแหล่งที่ตั้งโรงงานมีอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำ และสามารถทำให้ผู้ผลิตสามารถประหยัดค่าใช้จ่ายแรงงานลดลงได้มากกว่าค่าใช้จ่ายของการขนส่งที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากต้องย้ายแหล่งที่ตั้งโรงงานที่มีต้นทุนค่าขนส่งต่ำมายังแหล่งที่ตั้งโรงงานที่มีอัตราค่าจ้างต่ำแล้ว ผู้ผลิตก็จะเลือกที่ตั้งโรงงาน ณ บริเวณที่มีอัตราค่าจ้างต่ำ

Weber ใช้ “เส้นรอบวงที่เท่ากัน” (Isodapanes) มาวิเคราะห์ โดยใช้เส้นรอบวงที่เท่ากันนั้นแสดงให้เห็นถึงขอบเขตในเส้นรอบวงเดียวกันจะมีอัตราค่าขนส่งที่เท่ากัน โดยเขตเส้นรอบวงที่อยู่ใกล้ที่ตั้งโรงงานจะมีอัตราค่าขนส่งต่ำกว่าเขตรอบวงที่อยู่ห่างออกไป ดังภาพที่ 2.3

ภาพที่ 2.3 เส้นรอบวงที่เท่ากันของอัตราค่าขนส่ง

เดิมการวิเคราะห์ที่ตั้งโรงงานจากต้นทุนการขนส่งต่ำสุด จุด I จะเป็นที่ตั้งโรงงานทั้งนี้ เพราะ ณ ขอบเขตเส้นรอบวง I_1 , I_2 , I_3 และ I_4 แสดงถึงอัตราค่าขนส่งที่สูงกว่าจุด I ทั้งสิ้น โดยอัตราค่าขนส่ง ณ เส้นรอบวง $I_4 > I_3 > I_2 > I_1 > I$

ถ้ากำหนดให้ : จุด L^* เป็นจุดที่มีอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำกว่าจุด I ซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงงานที่วิเคราะห์ด้วยต้นทุนการขนส่ง

d^* และ d_i เป็นน้ำหนักของผลผลิต (ตัน-กิโลเมตร) ที่ห่างจากจุด L^* และ I ตามลำดับ

t เป็นอัตราค่าขนส่ง (บาท/ตัน - กิโลเมตร)

w_1 และ w_2 เป็นอัตราค่าจ้างแรงงาน (บาท/ชั่วโมง) ณ เส้นรอบวง ที่จุด L^* และจุด I ตามลำดับ

h เป็นชั่วโมงการทำงานของแรงงาน (ชั่วโมง-คน)

ดังนั้นต้นทุนการผลิต ณ จุด $I =$ ต้นทุนค่าขนส่ง + ต้นทุนค่าจ้างแรงงาน

$$= t d_i + w_2 h$$

ต้นทุนการผลิต ณ จุด $L^* = t d^* + w_1 h$

ผู้ผลิตจะเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงาน ณ จุด L^* ถ้าปรากฏว่าต้นทุนการผลิต ณ จุด $I >$ ต้นทุนการผลิต ณ จุด L^* หรือ $(t d_i + w_2 h) > (t d^* + w_1 h)$

2.1.3 การวิเคราะห์ที่ตั้งโรงงานโดยพิจารณาจากผลกระทบของการรวมตัวการรวมตัว(Agglomeration) ของอุตสาหกรรมนั้นหมายถึงการที่ผู้ผลิตผลิตสินค้ากระจุกตัวอยู่ ณ สถานที่แห่งใดแห่งหนึ่ง การรวมตัวที่เกิดขึ้นจะส่งผลดีแก่ผู้ผลิตในเรื่องของการประหยัดต่อขนาดจากภายใน(Internal Economies of Scale) เนื่องจากมีข้อได้เปรียบหลายด้าน ได้แก่ ด้านปัจจัยการผลิตที่สามารถนำเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัยมาใช้ ด้านแรงงานประเภท skilled labor ซึ่งมี productivity สูง ด้านการซื้อปัจจัยการผลิตที่มีราคาถูกลงและด้านการระดมทุนที่มีต้นทุนต่ำ และในเรื่องของการประหยัดต่อขนาดจากภายนอก (External Economies of Scale) เนื่องจากมีข้อได้เปรียบในด้านอัตราภาษี ราคาเชื้อเพลิง และราคาค่าด้านวัตถุดิบ ส่งผลให้ต้นทุนทั้งหมดโดยเฉลี่ยลดต่ำลงในที่สุด

การวิเคราะห์แหล่งที่ตั้งโรงงานโดยพิจารณาจากผลรวมตัวของอุตสาหกรรมนี้มีรูปแบบเหมือนกับการวิเคราะห์แหล่งที่ตั้งโรงงานที่พิจารณาต้นทุนที่เกิดจากค่าจ้างแรงงาน เพราะฉะนั้นถ้าหากจะตั้งโรงงานในแหล่งที่มีการรวมตัวของโรงงานแล้ว โรงงานจะต้องสามารถประหยัดต้นทุนการผลิตได้มากกว่าการเพิ่มขึ้นของต้นทุนการผลิต เนื่องจากการย้ายแหล่งที่ตั้งโรงงานไปยังแหล่งที่ตั้งที่มีต้นทุนการขนส่งต่ำสุด

อย่างไรก็ตามผลประโยชน์ที่ได้จากการประหยัดต้นทุนการผลิตจากการรวมตัวกันจะมากกว่าต้นทุนการขนส่งที่ต้องจ่ายเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับเหตุผลหลายประการ ได้แก่ ความเป็นไปได้ในทางเศรษฐกิจ การมีพื้นที่เพียงพอและความหนาแน่นของอุตสาหกรรมที่จะมารวมตัวกัน

การวิเคราะห์แหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมเมื่อพิจารณาจากการรวมตัวตามแนวคิดของ Weber ถือได้ว่าเป็นการบุกเบิกในเรื่อง ทฤษฎีของ Weber นี้ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ในหลายประเด็น

ประเด็นแรก ข้อสมมติที่ว่าตลาดมีการแข่งขันสมบูรณ์นั้นอาจไม่เป็นจริงเสมอไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าแหล่งที่ตั้งโรงงานอยู่ในพื้นที่ที่ห่างไกลจากปัจจัยทางเทคนิค ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบันแล้วอาจจะเสียเปรียบหากที่ตั้งโรงงานอยู่ใกล้กว่า แต่ถ้ามองอีกแง่มุมหนึ่งการที่โรงงานตั้งอยู่พื้นที่ห่างไกลจากโรงงานอื่นๆก็อาจจะได้เปรียบทางด้าน การผูกขาดตลาดผลิตผล และภายใต้สภาวะของตลาดที่มีการผูกขาด ผู้ผลิตจะมุ่งหากำไรสูงสุดมากกว่าจะมุ่งเพียงต้นทุนการขนส่งต่ำสุด

ประเด็นที่สอง ข้อสมมติที่ว่าอุปสงค์ของตลาดในพื้นที่ต่างๆเหมือนกัน ในความเป็นจริงอุปสงค์ของตลาดอาจแตกต่างกันได้ เพราะอุปสงค์จะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับราคาสินค้าของผลผลิตและแหล่งที่ตั้งของโรงงานที่ผลิตสินค้าด้วย

ประเด็นที่สาม ข้อสมมติที่ว่าขนาดของการผลิตไม่มีผลต่อต้นทุนการผลิตนั้น โดยข้อเท็จจริงแล้วแหล่งที่ตั้งโรงงานที่เหมาะสมที่สุดขึ้นอยู่กับขนาดของการผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าตลาดสินค้าเป็นตลาดใหญ่การผลิตสินค้าในปริมาณที่มากและเหมาะสมก็จะมีผลต่อการประหยัดต่อขนาด

ประเด็นที่สี่ ข้อสมมติที่ว่าอุปทานแรงงานไม่จำกัด และแรงงานไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้คงจะไม่เป็นจริงสำหรับแรงงานประเภทไร้ฝีมือ (unskilled labor) ซึ่งมีอยู่จำนวนมากและสามารถเคลื่อนย้ายได้ง่าย โดยเฉพาะในประเทศที่แรงงานสามารถเคลื่อนย้ายได้โดยเสรี แต่สำหรับแรงงานประเภทมีความชำนาญ (skilled labor) มักจะมีจำนวนน้อยไม่ใช่ว่าไม่มีจำกัดจำนวน

แม้ว่าทฤษฎีเกี่ยวกับแหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมของ Weber จะมีจุดอ่อนอยู่บ้างก็ตาม แต่ทฤษฎีนี้ก็ยังคงถือได้ว่าเป็นการนำมาวิเคราะห์หาแหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมได้กับกรณีต่างๆไป

4. ผู้บริโภคสินค้า A อยู่ห่างจากโรงงานผู้ผลิต A เท่ากับ d_A ผู้บริโภคสินค้า B อยู่ห่างจากโรงงานผู้ผลิต B เท่ากับ d_B

5. กำหนดอัตราค่าขนส่งสินค้า A ไปยังผู้บริโภคเท่ากับ t_A บาท/กิโลเมตร และอัตราค่าขนส่งสินค้า B ไปยังผู้บริโภคเท่ากับ t_B บาท/กิโลเมตร

6. ผู้บริโภคที่อยู่ในแนว XY ซึ่งเป็นจุดแบ่งเขตตลาด จะซื้อสินค้าจากโรงงาน A หรือโรงงาน B ก็ได้ โดยสินค้าจะมีราคาเดียวกัน

นั่นคือ ณ จุด X; ราคาสินค้าของโรงงาน A = ราคาสินค้าของโรงงาน B

$$P_A = P_B$$

$$P_A + t_A \cdot d_A = P_B + t_B \cdot d_B$$

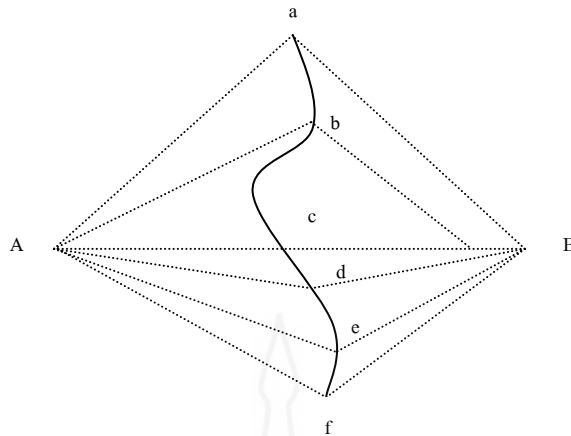
$$P_A + t_A(AX) = P_B + t_B(XB)$$

$$P_A + t_A(AX) = P_B + t_B(AB-AX); \text{ ในเมื่อ } XB = AB-AX$$

$$\text{ดังนั้น } AX = (t_B - P_B + t_B AB) / (t_A + t_B)$$

ดังนั้นผู้ผลิต A สามารถคำนวณหาแหล่งที่ตั้ง AX ได้ว่าจะมีระยะทางเท่าใด เพราะการหาค่าของ P_A , P_B , t_A , t_B และ AB

ในกรณีที่มีการยกเลิกการขายสินค้าในตลาดที่มีลักษณะเป็นเส้นตรง อาณาบริเวณตลาดของผู้ผลิต A และ B ก็จะเป็นเส้นที่แสดงถึงมูลค่ารวมของราคาสินค้าและต้นทุนการขนส่งสินค้าที่เท่ากันของผู้ผลิต A และ B ซึ่งจะมีการกระจายไปทั่วโดยรอบผู้ผลิต A และ B ขอบเขตของตลาด A และ B จะมีขนาดใหญ่กว่าตลาด A และ B ที่มีลักษณะเป็นเส้นตรงตามที่กล่าวไปแล้ว ดังภาพที่ 2.5

ภาพที่ 2.5 ขอบเขตของตลาดที่ไม่มีลักษณะเป็นเส้นตรง

จากภาพที่ 2.5 ผู้บริโภคที่อยู่ ณ จุด a,b,c,d,e และ f จะซื้อสินค้าจากผู้ผลิต A และ B ในราคาที่เท่ากัน

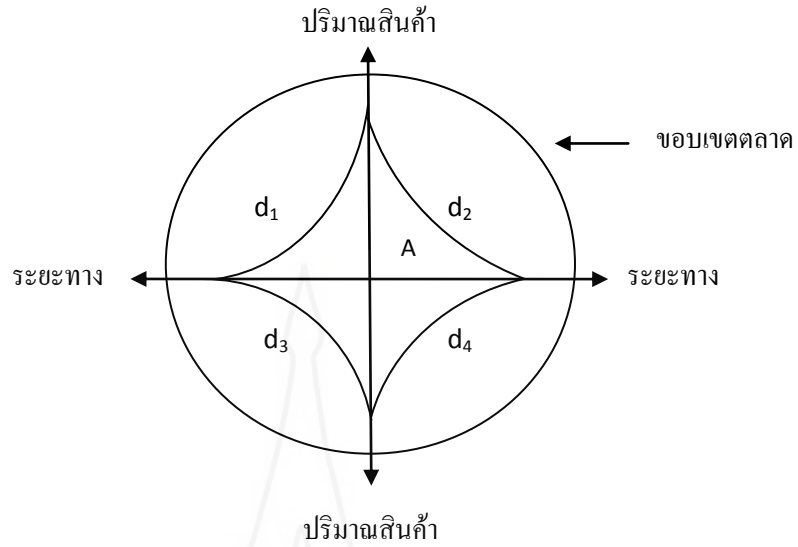
$$\begin{array}{ll} \text{ณ จุด a;} & P_{Aa} = P_{Ba} \\ \text{จุด b;} & P_{Ab} = P_{Bb} \\ \text{จุด c;} & P_{Ac} = P_{Bc} \\ \text{จุด d;} & P_{Ad} = P_{Bd} \\ \text{จุด e;} & P_{Ae} = P_{Be} \\ \text{จุด f;} & P_{Af} = P_{Bf} \end{array}$$

2.2.2 ทฤษฎีของ August Losch ทฤษฎีของ Losch ได้กำหนดให้พื้นที่ต่างๆ มี

ทรัพยากรเพียงพอและเหมือนกันหมด และไม่มีปัจจัยใดที่จะมาทำให้ต้นทุนการผลิตแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ นั่นคือตลาดสินค้าจะเป็นตลาดแข่งขันสมบูรณ์และภายใต้สภาวะดังกล่าวนี้การที่ผู้ผลิตจะตัดสินใจเลือกที่ตั้งโรงงานจึงขึ้นอยู่กับรายได้สูงสุดหรือกำไรสูงสุดเป็นตัวกำหนด

เริ่มแรกสมมติว่ามีผู้ผลิตสินค้าเพียงรายเดียว ขอบเขตของตลาดสินค้าจะขยายออกไปรอบๆที่ตั้งโรงงาน แต่ขอบเขตของตลาดจะมีพื้นที่กว้างขวางเพียงใดนั้นจะถูกกำหนดโดยการประหยัดต่อขนาดในการผลิต กล่าวคือถ้ายังเกิดการประหยัดต่อขนาดเมื่อผลิตสินค้ามากขึ้น ผู้ผลิตผลิตสินค้ามากขึ้น ขนาดของตลาดจะกว้างขวางขึ้น แต่ถ้าไม่เกิดการประหยัดต่อขนาดในการผลิตเมื่อผลิตสินค้ามากขึ้น ผู้ผลิตก็จะผลิตสินค้าลดลง ขนาดของตลาดก็จะลดลงด้วย

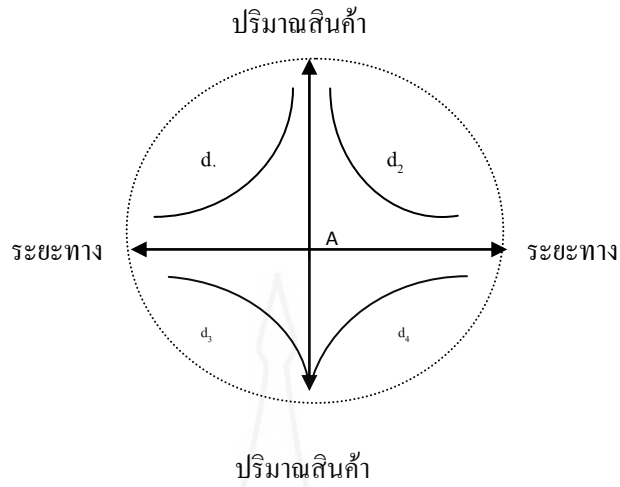
ในด้านผู้บริโภคที่อยู่ใกล้โรงงานจะซื้อสินค้าได้ในราคาที่ถูกลงกว่าผู้บริโภคที่อยู่ไกลโรงงานหรือกล่าวอีกในหนึ่งก็คือปริมาณอุปสงค์ของผู้บริโภคที่มีต่อสินค้าของผู้ผลิตจะแปรผกผันกับระยะทางระหว่างผู้บริโภครับกับ โรงงานผู้ผลิต ดังภาพที่ 2.6

ภาพที่ 2.6 อุปสงค์ของผู้บริโภคต่อสินค้าของผู้ผลิต

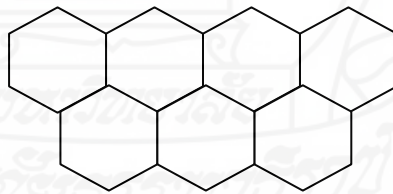
จากภาพที่ 2.6 จุด A เป็นจุดที่ตั้งของโรงงานผู้ผลิต โดยแกนตั้งแทนปริมาณสินค้า แกนนอนแทนระยะทางจากผู้บริโภคถึงผู้ผลิต d_1 , d_2 , d_3 และ d_4 เป็นเส้นอุปสงค์ของผู้บริโภคซึ่งอยู่ในพื้นที่ต่างๆ ผู้บริโภคที่อยู่ไกลจากจุด A มากเท่าใด ปริมาณอุปสงค์ก็จะม้น้อย

ในกรณีที่มีผู้ผลิตสินค้าเพียงรายเดียว ถ้าได้รับกำไรเกินปกติจะเป็นสิ่งจูงใจให้ผู้ผลิตรายอื่นๆ เข้ามาแข่งขัน จนทำให้ผู้ผลิตต้องสูญเสียตลาดสินค้าบางส่วนให้กับผู้เข้ามาแข่งขัน และเหลือขอบเขตของตลาดเล็กลง ดังภาพที่ 2.7

ภาพที่ 2.7 ขนาดตลาดของผู้ผลิต เมื่อมีผู้เข้ามาแข่งขันมากขึ้น

จากภาพที่ 2.7 เมื่อมีผู้ผลิตรายใหม่ๆเข้ามาแข่งขันมากขึ้น ในที่สุดผู้ผลิตทุกรายในระบบตลาด จะมีเพียงกำไรปกติเท่านั้น การกระจายผู้ผลิตเมื่อเข้ามาเต็มพื้นที่แล้วอาณาบริเวณซึ่งเป็นตลาดของผู้ผลิตแต่ละรายจะมีลักษณะเป็นรูปหกเหลี่ยมติดต่อกันเหมือนรังผึ้ง ดังภาพและนำไปสู่การที่ผู้ผลิตแต่ละราย จะสร้างศูนย์กลางการผลิตรวมต่อมา ทฤษฎีของ Losch นี้ก็คือ ทฤษฎีสถานที่ตั้งศูนย์กลางนั่นเอง ดังภาพที่ 2.8

ภาพที่ 2.8 อาณาบริเวณตลาดของผู้ผลิตแต่ละราย

จุดอ่อนทฤษฎีของ Losch ก็คือสมมติให้ต้นทุนการผลิตในทุกพื้นที่เท่ากัน จึงทำให้บทวิเคราะห์สถานที่ตั้งไม่หนักแน่นเท่าที่ควร

แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมีหลายปัจจัย ที่สำคัญได้แก่(สมศักดิ์ มีทรัพย์หลาก 2545: 23 - 25)

1. ปัจจัยทางด้านเทคนิค ปัจจัยทางด้านเทคนิคเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้านกายภาพ (physical) ซึ่งจะมีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพการผลิตของอุตสาหกรรม ปัจจัยทางด้านเทคนิค ประกอบด้วย

1.1 ที่ดิน ที่ดินที่ใช้เป็นที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรม ควรจะอยู่ในทำเลที่เหมาะสมไม่ไกลจากแหล่งวัตถุดิบ หรือไม่ไกลจากตลาด นอกจากนี้ถ้าหากแหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมจำเป็นต้องผลิตวัตถุดิบเองเพื่อป้อนโรงงานอุตสาหกรรม ประเภทอุตสาหกรรมเกษตร ที่ดินก็จะต้องมีสภาพเหมาะสมแก่การเพาะปลูก และที่ดินต้องมีคุณภาพดี

1.2 สิ่งอำนวยความสะดวก (facilities) สิ่งอำนวยความสะดวกที่สำคัญของโรงงานอุตสาหกรรมก็คือสาธารณูปการและสาธารณูปโภค เพราะฉะนั้นแหล่งที่ตั้งโรงงานควรมีสิ่งอำนวยความสะดวกพร้อม

1.3 คุณภาพของปัจจัยการผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงาน ควรจะมีคุณภาพหรือสอดคล้องเหมาะสมกับการนำมาใช้ในฐานะปัจจัยการผลิต

1.4 แหล่งพลังงานและแหล่งวัตถุดิบ ควรจะอยู่ไม่ห่างไกลจากโรงงานและสามารถสนองต่อการผลิตได้อย่างเพียงพอ

1.5 ระบบในการจัดของเสียเป็นส่วนที่ต้องลงทุนสูงสำหรับอุตสาหกรรมบางประเภท เช่น อุตสาหกรรมน้ำตาล เป็นต้น หากได้รับการสนับสนุนจากรัฐ โดยจัดทำระบบกำจัดของเสียรวมก็จะลดค่าใช้จ่ายในการลงทุนของโรงงานลงได้

2. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจเป็นปัจจัยที่ค่อนข้างมีความสัมพันธ์อย่างมากต่อการตัดสินใจเลือกที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อผลิตสินค้าต่อไป ประกอบด้วย

2.1 ราคาปัจจัยการผลิต ถ้าเป็นไปได้ราคาปัจจัยการผลิตจะต้องมีราคาถูก

2.2 ราคาสาธารณูปโภคก็เช่นเดียวกันจะต้องมีราคาเหมาะสมที่อุตสาหกรรมยอมรับได้

2.3 เงินเดือนและค่าจ้างหรือผลตอบแทนแรงงานที่ได้รับ สำหรับผู้ผลิตแล้ว ถ้าแรงงานสามารถหาได้ง่ายเนื่องจากแรงงานมีจำนวนมาก ต้นทุนในส่วนนี้ก็จะไม่เป็นการต่อต้านทุนการผลิตทั้งหมด

2.4 ขนาดของตลาดในท้องถิ่นเป็นแหล่งที่ผู้ผลิตสามารถจะระบายสินค้าได้ง่าย

2.5 ค่าใช้จ่ายในการขนส่ง แหล่งวัตถุดิบและตลาดสินค้า ถ้าอยู่ใกล้กับโรงงานผลิตสินค้าก็จะทำให้เสียต้นทุนในการขนส่งน้อยลง

2.6 ความเข้มข้นของการแข่งขันมีมากน้อยเพียงใด ถ้ามีการแข่งขันสูงในตลาดสินค้าก็จะกระทบต่อปริมาณการผลิตและการขาย

2.7 จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมหรือผู้ผลิตมีมากน้อยเพียงใด เพราะถ้าผู้ผลิตมีจำนวนมากส่วนแบ่งตลาด (market share) ของผู้ผลิตจะมีเท่าไร

2.8 ภาษีและเงินอุดหนุน มีผลกระทบต่อการผลิตค่อนข้างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ารัฐกำหนดการจัดเก็บภาษีในอัตราที่สูง ส่วนเงินอุดหนุนในประเทศที่กำลังพัฒนาแล้วจะมีการนำมาใช้เพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมบางประเภท แต่สำหรับประเทศที่กำลังพัฒนาในเรื่องเงินอุดหนุนค่อนข้างจะมีน้อย

2.9 ราคาที่ดินและสิ่งก่อสร้างสูงมากหรือไม่ เพราะจะกระทบต่อการลงทุน

3. ปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน ปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบันโดยทั่วไปอาจไม่เกี่ยวข้องหรือมีผลกระทบต่อความคิดตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม แต่ในบางครั้งอาจจะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจค่อนข้างมากจนกระทั่งมีผลกระทบต่อความอยู่รอดของธุรกิจอุตสาหกรรมนั้นได้ ซึ่งประกอบด้วย

3.1 นโยบายของรัฐเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมมีความชัดเจนหรือไม่ที่จะให้ความสนับสนุนช่วยเหลือ เช่น การช่วยเหลือแหล่งเงินทุนกู้โดยคิดอัตราดอกเบี้ยต่ำ การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม (industrial estates) เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมในด้านโครงสร้างพื้นฐาน infrastructure หรือการให้สิทธิพิเศษทางด้านภาษีแก่ผู้ผลิต เป็นต้น

3.2 ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทย ตลอดจนความเชื่อของคนในท้องถิ่นมีเอกลักษณ์หรือลักษณะอย่างไร สะท้อนออกมาในลักษณะที่สนับสนุน หรือต่อต้านการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมหรือไม่

3.3 แนวคิดและทัศนคติของผู้ประกอบการหรือผู้ผลิตเกี่ยวกับแหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเป็นอย่างไร เช่น บางคนเลือกที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในท้องถิ่นหรือภูมิลำเนาบ้านเกิดของตนเองหรือสถานที่ตนเองชอบมากกว่าจะพิจารณาปัจจัยด้านเทคนิคและทางเศรษฐกิจ โดยสรุปการเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมมีความสำคัญอย่างมากต่อต้นทุนหรือค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นจากการผลิตสินค้าและบริการ ทั้งนี้อาจเกิดจากอิทธิพลของปัจจัยทางเทคนิค ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมและสถาบัน

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกแหล่งที่ตั้ง และปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งมีดังนี้

ณัฐพงษ์ ทองภักดีและคณะ (2534) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมในการเลือกที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม โดยการแบ่งอุตสาหกรรมออกเป็น 3 ประเภทคือ 1.Resource-based Industry คืออุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบสูงและมีการผลิตที่มีน้ำหนักหรือค่าขนส่งลดลง เมื่อนำวัตถุดิบมาประกอบเป็นผลิตภัณฑ์แล้ว และยักรวมถึงผลิตภัณฑ์ที่ใช้วัตถุดิบที่เสียหายง่าย หรือเก็บรักษายาก 2.Market-oriented Industry คืออุตสาหกรรมที่มีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ใกล้ตลาด อาจเป็นผลิตภัณฑ์ที่เสียหายง่ายในการขนส่ง หรือค่าขนส่งเพิ่มขึ้นเมื่อประกอบเป็นผลิตภัณฑ์ หรืออาจเป็นอุตสาหกรรมที่มีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ใกล้ซิดลูกค้าด้วยสาเหตุอื่นๆและ 3. Footloose Industry คืออุตสาหกรรมประเภทไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ใกล้วัตถุดิบหรือตลาด อาจมาจากสาเหตุ เช่น ค่าขนส่งของวัตถุดิบและผลผลิตที่มูลค่าต่ำเมื่อเทียบกับมูลค่าของผลผลิต อีกทั้งวัตถุดิบและผลผลิตขนส่งได้ง่าย วัตถุดิบและผลผลิตสามารถเก็บรักษาได้โดยไม่เสียหาย ทั้งค่าดูแลรักษาที่ไม่สูงมาก อุตสาหกรรมประเภทนี้ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ใกล้ซิดลูกค้า และการศึกษาได้วิเคราะห์รวมถึงปัจจัยด้านคุณภาพชีวิต คือตัวแปรด้านการศึกษาและสาธารณสุข

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยสำคัญในการเลือกที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรม โดยส่วนใหญ่ถูกกำหนดจากปัจจัยด้านเศรษฐศาสตร์ เช่น Per Capita GPP จำนวนประชากร และปัจจัยด้านอื่นๆ คือ ความพร้อมของถนนหนทาง การไฟฟ้า การประปา ส่วนปัจจัยด้านคุณภาพชีวิต คือ

การศึกษา จะมีผลต่อการเลือกโรงงานอุตสาหกรรมประเภท Footloose Industry และปัจจัยด้านการ
 สาธารณสุขก็มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งเช่นกัน

ไปรดา สัมพันธ์ (2540) ศึกษาเรื่องปัญหาและผลกระทบของกิจการที่ได้รับการ
 ส่งเสริมการลงทุนเขต 3 กรณีศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี โดยวัตถุประสงค์หลักของนโยบายการ
 ส่งเสริมการลงทุนในเขต 3 คือเป็นการกระจายความเจริญสู่ส่วนภูมิภาคทำให้มีการพัฒนา
 เทคโนโลยี แรงงาน และสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานในท้องถิ่นนั้นๆ วัตถุประสงค์ในการศึกษา
 เพื่อวิเคราะห์ผลกระทบของกิจการอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ
 ในจังหวัดอุบลราชธานี และปัจจัยที่เป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการตัดสินใจของผู้ประกอบการที่ยัง
 ไม่เปิดดำเนินการภายหลังได้รับการส่งเสริมการลงทุน การศึกษาใช้วิธีการออกแบบสอบถาม
 ผู้ประกอบการที่ยังไม่เปิดดำเนินการหลังได้รับการส่งเสริมการลงทุน เจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้อง และ
 แรงงานในกิจกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนที่เปิดดำเนินการแล้วจำนวน 252 รายและทดสอบ
 ไคสแควร์ความสัมพันธ์ของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน กับปัจจัยที่ทำให้ผู้ประกอบการยัง
 ไม่เปิดดำเนินการหลังได้รับการส่งเสริมการลงทุน

ผลการศึกษาพบว่า การดำเนินการของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจะมี
 ผลกระทบต่อแรงงานในด้านที่ดีขึ้น แต่เกิดผลเสียในด้านสิ่งแวดล้อมและการจราจร และพบว่า
 ปัญหาสำคัญที่ทำให้ผู้ประกอบการไม่สามารถเปิดดำเนินการได้ คือปัญหาการก่อสร้างที่ล่าช้า
 ปัญหาด้านเงินทุน ปัญหาด้านแรงงาน และปัญหาด้านสาธารณสุขไม่เพียงพอ ในการทดสอบ
 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจยังไม่
 เปิดดำเนินการ พบว่าทั้งสองฝ่ายมีความเห็นไม่แตกต่างกัน ส่วนการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง
 ผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่รัฐบาลกับปัจจัยที่มีส่วนในการตัดสินใจเลือกลงทุนในจังหวัด
 อุบลราชธานี พบว่ามีความแตกต่างกันโดยผู้ประกอบการเห็นว่าการมีแรงงานมาก ค่าแรงงานถูก
 เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด แต่เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเห็นว่า การเป็นคนในท้องถิ่นเป็นปัจจัยสำคัญที่สุด

นายยา ภัทรารุติชัย (2541) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกที่ตั้งของกิจการที่ได้รับรับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยศึกษามาตรการส่งเสริมการลงทุนสู่ภูมิภาคจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน การให้สิทธิประโยชน์แก่การลงทุนแก่ส่วนภูมิภาคมากกว่าการลงทุนในส่วนกลาง โดยมุ่งเน้นไปที่เขตการลงทุนที่ 3 และแยกพิจารณากิจการออกเป็น 3 ขนาดคือ ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก วัตถุประสงค์หลักของการศึกษา คือ วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อทางเลือกที่ตั้งของกิจการที่ได้รับรับการส่งเสริมการลงทุนในเขตการลงทุนที่ 3 อันจะช่วยให้การวางแผนนโยบายเพื่อผลักดันให้เกิดการกระจายการลงทุนสู่ภูมิภาคมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกที่ตั้งของกิจการที่ได้รับรับการส่งเสริมการลงทุน โดยนำเอาข้อมูลที่รวบรวมได้จากหน่วยงานต่างๆมาวิเคราะห์โดยวิธีทางสถิติ ด้วยการสร้างสมการถดถอยเชิงซ้อน โดยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square)

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกที่ตั้งของกิจการขนาดใหญ่ ได้แก่ รายได้เฉลี่ยต่อคนของจังหวัด ระยะทางเมืองหลักของภูมิภาคถึงจังหวัดนั้น และความยาวทางหลวงสะสมต่อพื้นที่ของจังหวัด ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกที่ตั้งของกิจการขนาดกลาง ได้แก่ รายได้เฉลี่ยต่อคนของจังหวัด ระยะทางเมืองหลักของภูมิภาคถึงจังหวัดนั้น และความยาวทางหลวงสะสมต่อพื้นที่ของจังหวัด และสัดส่วนของจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่มีอยู่เดิมต่อจำนวนสำนักงานธนาคารทั้งหมดในจังหวัด และปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกที่ตั้งของกิจการขนาดเล็ก ได้แก่ รายได้เฉลี่ยต่อคนของจังหวัด ระยะทางเมืองหลักของภูมิภาคถึงจังหวัดนั้น กำลังผลิตน้ำประปาของจังหวัด และสัดส่วนของจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่มีอยู่เดิมต่อจำนวนสำนักงานธนาคารทั้งหมดในจังหวัด การวิเคราะห์พบว่า การเปลี่ยนแปลงของรายได้เฉลี่ยต่อคนของจังหวัด ความยาวทางหลวงสะสมต่อพื้นที่ของจังหวัด กำลังผลิตน้ำประปาของจังหวัด สัดส่วนของจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่มีอยู่เดิมต่อจำนวนสำนักงานธนาคารทั้งหมดในจังหวัด ซึ่งทั้ง 4 ปัจจัยนี้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงจำนวนกิจการในจังหวัดในทิศทางเดียวกันสำหรับการเปลี่ยนแปลงระยะทางจากเมืองหลักของภูมิภาคถึงจังหวัด มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงจำนวนกิจการในจังหวัดในทิศทางตรงกันข้าม ส่วนจำนวนเตียงโรงพยาบาลต่อประชากร 10,000 คนของจังหวัด พบว่าไม่มีผลต่อการเลือกที่ตั้งของกิจการ

อโนรัตน์ หวานนุรักษ์ (2547) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดสระบุรี และศึกษาถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจากการประกอบการและการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดสระบุรี โดยการออกแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง วัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อศึกษาโครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมในจังหวัดสระบุรี ศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดสระบุรีและปัญหาที่เกิดจากการประกอบการและการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดสระบุรีจากการศึกษาได้แบ่งอุตสาหกรรมในจังหวัดสระบุรีออกเป็น 4 กลุ่ม คือกลุ่ม1.อุตสาหกรรมเกษตรกรรมและผลผลิตจากการเกษตร กลุ่ม2.อุตสาหกรรมเบา กลุ่ม3. อุตสาหกรรมหนัก กลุ่ม4.อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค วิธีที่ใช้ในการศึกษาแบ่งประเภทของอุตสาหกรรมออกเป็น 4 กลุ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยโดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างจากแนวคิดของยามานะ (Yamane) กำหนดความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05 และข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ในรูปแบบของโปรแกรม SPSS และการวิเคราะห์เชิงพรรณนา

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดสระบุรีส่วนใหญ่ประกอบกิจการในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด รองลงมาได้แก่ บริษัทจำกัด ธุรกิจครอบครัวและกิจการเจ้าของคนเดียว ตามลำดับ ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมผู้ประกอบการได้เลือกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งดังนี้ กลุ่ม1. คือค่าจ้างแรงงาน กลุ่ม2. คือการได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาล กลุ่ม3. คือราคาที่ดิน และกลุ่ม4. คือโครงสร้างพื้นฐาน

ประภาพร แก้วใส (2549) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในเขต 2 มาตรการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยส่งเสริมให้มีการลงทุนในเขตที่ 2 มากที่สุด มีมูลค่าการลงทุนมากที่สุดเมื่อเทียบกับการลงทุนในเขตอื่น ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในกลุ่มอุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ กระดาษและพลาสติก โดยทั้ง 12 จังหวัดที่อยู่ในเขตการลงทุนเขต 2 ได้รับสิทธิประโยชน์เท่าเทียมกัน วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนเขต 2 โดยการสร้างสมการถดถอยเชิงซ้อนและใช้การวิเคราะห์วิธีกำลังสองน้อยที่สุด มาทำการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ ประกอบด้วยอัตราค่าจ้าง

แรงงานขั้นต่ำ ค่าใช้จ่ายในด้านการศึกษาของรัฐบาล ค่าใช้จ่ายทางด้านการลงทุนของรัฐบาล และ รายได้เฉลี่ยต่อคนรายจังหวัด ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลทุติยภูมิจากกรมรายไตรมาสตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2542 ถึงไตรมาสที่ 3 พ.ศ. 2547

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในเขต 2 ได้แก่ อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ และรายได้เฉลี่ยต่อคนรายจังหวัด การวิเคราะห์ พบว่าการเปลี่ยนแปลงรายได้เฉลี่ยต่อหัวคนรายจังหวัดมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงมูลค่าการลงทุนใน ทิศทางเดียวกัน สำหรับการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำมีผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงมูลค่าการลงทุนในทิศทางตรงกันข้าม ส่วนค่าใช้จ่ายในด้านการศึกษาของรัฐบาล และค่าใช้จ่าย ทางด้านการลงทุนของรัฐบาลพบว่า ไม่มีผลต่อการลงทุนของกิจการ

สรุป จากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยส่วนใหญ่ใช้เครื่องมือวิจัยโดย การออกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS และ วิเคราะห์เชิงพรรณนาในรูปแบบของการแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละงานวิจัยโดย ส่วนใหญ่สรุปว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมและการกระจายของ อุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค คือ โครงสร้างพื้นฐานและความสะดวกในการขนส่งและตลาด (อโนรัตน์ หวานนุรักษ์: 2547)

สำหรับการศึกษาคั้งนี้ ผู้ศึกษามีแนวทางในการศึกษาโดย จะใช้แบบสอบถามเป็น เครื่องมือในการวิจัยข้อมูลที่ได้จะนำมาวิเคราะห์ในรูปแบบค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปร

กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมในเขตจังหวัด เพชรบุรีมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากร

โรงงานอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดเพชรบุรี 4 กลุ่มมีจำนวนทั้งสิ้น 271 โรงงาน (กรมโรงงานอุตสาหกรรม: 2554)

กลุ่มที่1 โรงงานหรือสถานประกอบการที่เกี่ยวกับเกษตรกรรมและ
ผลิตผลจากการเกษตร จำนวน 80 โรงงาน

กลุ่มที่2 โรงงานหรือสถานประกอบการที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมเบา
จำนวน 103 โรงงาน

กลุ่มที่3 โรงงานหรือสถานประกอบการที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมหนัก
จำนวน 84 โรงงาน

กลุ่มที่4 โรงงานหรือสถานประกอบการที่เกี่ยวกับการบริการและ
สาธารณูปโภค จำนวน 4 โรงงาน

1.2 พื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา

พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือพื้นที่ในเขตจังหวัดเพชรบุรี ซึ่งจังหวัดเพชรบุรีแบ่งออกเป็น 8 อำเภอ อำเภอเมืองเพชรบุรี อำเภอแก่งกระจาน อำเภอเขาย้อย อำเภอชะอำ อำเภอท่าสาย อำเภอบ้านลาด อำเภอบ้านแหลม และอำเภอหนองหญ้าปล้อง

1.3 ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่จังหวัดเพชรบุรีที่ทำการสำรวจคือ โรงงานอุตสาหกรรมจำนวนทั้งสิ้น 161 โรงงาน ซึ่งคำนวณจากเกณฑ์กำหนดขนาดตัวอย่างจากแนวคิดของ ทาโร ยามาเน่ กำหนดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างเท่ากับ .05 โดยใช้สูตร

(Taro Yamane, อ้างใน ยุทธ ไกยวรรณ, 2548: 79)

การหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรการหาขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane ดังนี้

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง (ค่าความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05)

N = ขนาดของประชากร

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

การคำนวณ เมื่อแทนค่าในสูตร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาจำนวน 271 และค่าความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05 จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรดังกล่าว คือ

$$n = \frac{271}{1+271(0.05)^2}$$

$$n = \frac{271}{(1.6775)}$$

$$n = 161 \text{ โรงงาน}$$

จากการคำนวณได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมแล้วคือ 161 โรงงานจากประชากรทั้งสิ้น 271 โรงงาน จะมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างคือ จะสุ่มตัวอย่างโรงงานในแต่ละกลุ่มตามสัดส่วนประชากรของแต่ละกลุ่ม ตามรายละเอียด ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ที่ทำการศึกษา

หน่วย : โรงงาน

ประเภทของโรงงาน	จำนวนโรงงานทั้งสิ้น	กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มที่1 อุตสาหกรรมเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร	80	48
กลุ่มที่2 อุตสาหกรรมเบา	103	61
กลุ่มที่3 อุตสาหกรรมหนัก	84	50
กลุ่มที่4 อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค	4	2
รวมทั้งสิ้น (โรงงาน)	271	161

ที่มา : (กรมโรงงานอุตสาหกรรม: 2554)

จากตารางที่3.1 อุตสาหกรรมในกลุ่มที่1 จะสำรวจจาก 48 โรงงาน กลุ่มที่2 จำนวน 61 โรงงาน กลุ่มที่ 3 จำนวน 50 โรงงานและกลุ่มที่4 จำนวน 2 โรงงาน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดรูปแบบและโครงสร้างของแบบสอบถามให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวิจัย ในการวิจัยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยนำแนวคิดและประเด็นคำถามจากงานวิจัยที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยคำถาม 3 ส่วน จำนวนคำถามทั้งหมด 15 ข้อ โดยมีรายละเอียดของคำถามในแบบสอบถามดังนี้

2.2 โครงสร้างของแบบสอบถาม (Questionnaire Structure) แบบสอบถามได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป เกี่ยวกับคุณลักษณะของประชากรและสังคมของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ชื่อ ผู้ให้ข้อมูล ตำแหน่ง ชื่อสถานประกอบการ สถานที่ตั้งโรงงาน ขนาดของพื้นที่โรงงาน ลักษณะของกิจการ เงินทุน แหล่งเงินทุน และการจ้างงาน

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการประกอบการและการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เป็นคำถามที่เกี่ยวกับประเภทของสถานประกอบการ ลักษณะผลิตภัณฑ์ ปัจจัยการเลือกสถานที่ตั้งโรงงาน ปัญหาด้านการประกอบการและการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ สำหรับให้ผู้ประกอบการเสนอความคิดเห็นในการประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

หลังจากนั้นทำการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยให้เนื้อหาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) เพื่อให้มีความสอดคล้องตามหลักวิชาการ รวมทั้งครอบคลุมประเด็นเนื้อหาและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ภาษาที่ใช้ในการวิจัย โดยปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะก่อนนำไปทดลองใช้

2.3 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ในการทดสอบแบบสอบถามก่อนการนำไปใช้จริง ได้มีการทดสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม โดยมีการนำแบบสอบถามฉบับร่างไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาในเบื้องต้น หลังจากแก้ไขเสร็จแล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม โดยมีการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองสอบถามกับผู้ประกอบการในจังหวัดเพชรบุรี จำนวน 5 ราย หลังจากนั้นดำเนินการปรับปรุงแบบสอบถามก่อนนำไปใช้จริง

2.4 การวิจัยในสถานที่จริงส่งแบบสอบถามประชากรกลุ่มตัวอย่างแก่ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามในจังหวัดเพชรบุรี ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2554

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้จากการรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิ ดังนี้

3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

ข้อมูลปฐมภูมิได้จากการออกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี จำนวนตัวอย่าง 161 ราย โดยส่งแบบสอบถามในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ จำนวน 164 ราย ได้รับแบบสอบถามกลับคืนจำนวน 161 ราย โดยรายละเอียดของขั้นตอนดำเนินการมี 4 ส่วนคือ

ขั้นที่ 1 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นโดยมีการพัฒนาปรับปรุง โดยได้รับคำปรึกษาแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อปรับปรุงให้มีความเหมาะสมต่อการจัดเก็บข้อมูลให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้จริง

ขั้นที่ 2 ส่งแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปยังโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ

ขั้นที่ 3 เก็บรวบรวมข้อมูลตามที่ได้รับจากแบบสอบถาม

ขั้นที่ 4 นำข้อมูลที่ได้มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสัมประสิทธิ์ความผันแปร

3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

เป็นข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน กระทรวงอุตสาหกรรม กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

จากข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้นั้น นำมาวิเคราะห์ในรูปแบบของโปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS และการวิเคราะห์เชิงพรรณนา ดังนี้

4.1 การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Method) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะโครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมทั้ง 4 ประเภทที่อยู่ในหมวดประเภท 3 คือ โรงงานหรือสถานประกอบการที่เกี่ยวกับเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร อุตสาหกรรมเบา อุตสาหกรรมหนัก และที่เกี่ยวกับการบริการและสาธารณูปโภค จะแสดงผลวิเคราะห์ออกมาในรูปของค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละสัมประสิทธิ์ของความผันแปร โดยเสนอในรูปแบบตารางประกอบ

4.2 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมในเขต จังหวัดเพชรบุรี จะกำหนดคะแนนตามระดับความสำคัญของปัจจัย โดยใช้มาตรวัดตามวิธีของ Likert Scale มีระดับการวัด 5 ระดับคือระดับมากที่สุด ระดับมาก ระดับปานกลาง ระดับน้อยและระดับน้อยที่สุด การให้คะแนนแต่ละข้อมีลักษณะ ดังนี้ (ชานินทร์ ศิลป์จารุ 2546: 67)

ระดับ 5 หมายถึง ระดับความสำคัญของปัจจัยอยู่ในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง ระดับความสำคัญของปัจจัยอยู่ในระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง ระดับความสำคัญของปัจจัยอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ระดับความสำคัญของปัจจัยอยู่ในระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ระดับความสำคัญของปัจจัยอยู่ในระดับน้อยที่สุด

โดยช่วงความกว้างของคะแนนเฉลี่ยแต่ละชั้นคำนวณได้ ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ช่วงระดับคะแนนเฉลี่ย} &= \text{พิสัย} / \text{จำนวนชั้น} \\
 &= \frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 &= (5 - 1) / 5 \\
 &= 0.80
 \end{aligned}$$

เกณฑ์การแปลผลแต่ละช่วงระดับคะแนนเฉลี่ยที่กำหนดความสำคัญของปัจจัยเป็นดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80 แสดงว่า อุตสาหกรรมให้ความสำคัญของปัจจัยน้อยที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60 แสดงว่า อุตสาหกรรมให้ความสำคัญของปัจจัยน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40 แสดงว่า อุตสาหกรรมให้ความสำคัญของปัจจัยปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20 แสดงว่า อุตสาหกรรมให้ความสำคัญของปัจจัยมาก

คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00 แสดงว่า อุตสาหกรรมให้ความสำคัญของปัจจัยมากที่สุด

การหาค่าเฉลี่ย ใช้วิธีรวมคะแนนแต่ละช่วงชั้นแล้วหารด้วยจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ตามสมการค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean ; $\bar{X}$) ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ของการศึกษา และดูการกระจายของข้อมูลจากสถิติส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation ; SD) และข้อมูลความเลียงดูจากสัมประสิทธิ์ของความผันแปร (Coefficient of variation ; CV) ในส่วนของข้อมูลลักษณะองค์กรและระบบบริการพื้นฐาน การใช้ปัจจัยการผลิต เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ของการศึกษา ตลอดจนศึกษาปัญหาด้านการประกอบการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ของการศึกษา

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมในเขตจังหวัด เพชรบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) โครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี 2) ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี 3) ปัญหาที่เกิดจากการประกอบการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี โดยนำเสนอ ผลการศึกษาเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1. ผลการศึกษาโครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

ส่วนที่ 2. ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัด เพชรบุรี

ส่วนที่ 3. ผลการศึกษาปัญหาที่เกิดจากการประกอบการของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

ส่วนที่ 1. ผลการศึกษาโครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

จากการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมในเขตจังหวัด เพชรบุรี มีการส่งแบบสอบถามไปยังผู้ประกอบการจำนวน 164 ราย ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ – มีนาคม 2554 มีสถานประกอบการส่งแบบสอบถามกลับมาทั้งสิ้นจำนวน 161 ราย คิดเป็นร้อยละ 100 ของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ลักษณะกิจการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

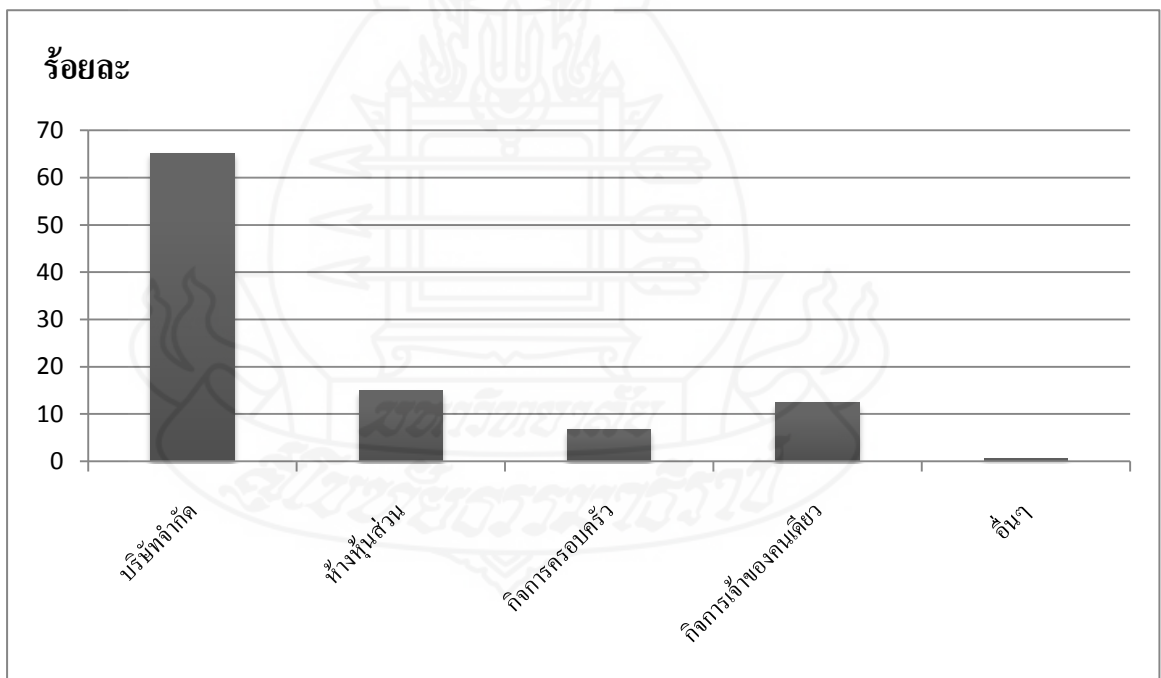
อุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีส่วนใหญ่ดำเนินกิจการในรูปแบบ บริษัทจำกัด 105 ราย คิดเป็นร้อยละ 62.5 รองลงมาคือห้างหุ้นส่วนจำกัดจำนวน 24 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.9 กิจการ

เจ้าของคนเดียว 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.4 กิจการของครอบครัว 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.8 กิจการ
อื่นๆ 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.6 ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ลักษณะกิจการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะกิจการ	จำนวนโรงงาน	ร้อยละ
บริษัทจำกัด	105	65.2
ห้างหุ้นส่วน	24	14.9
กิจการของครอบครัว	11	6.8
กิจการเจ้าของคนเดียว	20	12.4
อื่นๆ	1	0.6
รวม	161	100.0

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

ภาพที่ 4.1 ลักษณะกิจการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มตัวอย่าง

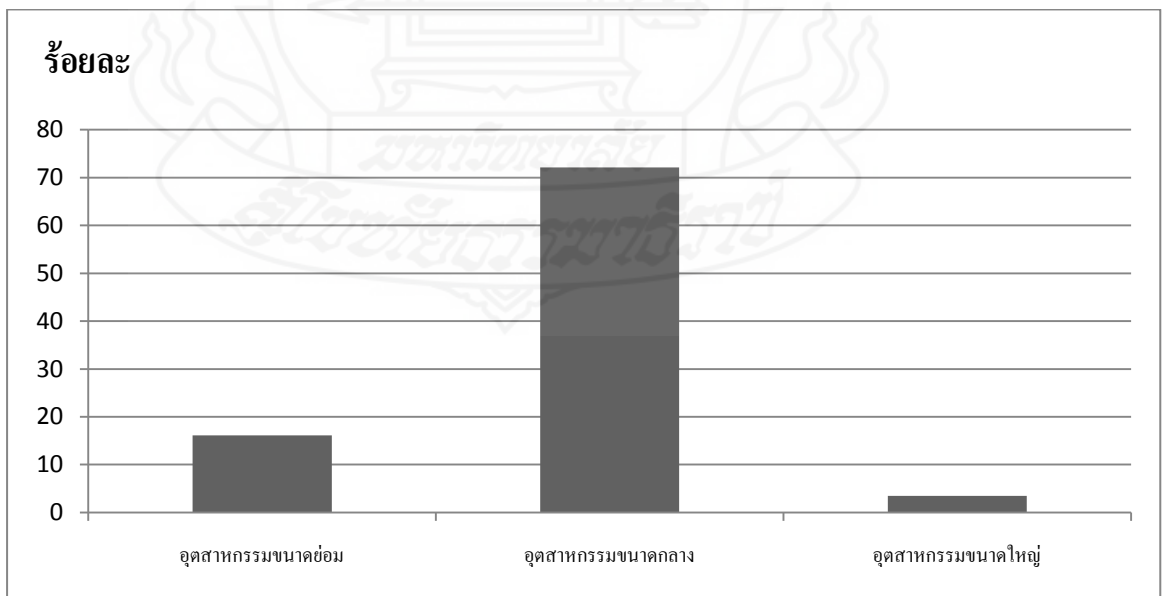
1.2 ขนาดของการลงทุนของผู้ประกอบการ

อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ในจังหวัดเพชรบุรีเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลาง เงินลงทุน 5-100 ล้านบาทคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 55.3 และจำนวนเงินลงทุนมากกว่า 200 ล้านบาท จำนวน 116 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.8 รองลงมาเป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อม จำนวนเงินลงทุนน้อยกว่า 5 ล้านบาท จำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.1 และอุตสาหกรรมขนาดใหญ่จำนวนเงินลงทุนมากกว่า 200 ล้านบาท จำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.8 ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ขนาดการลงทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนเงินทุน	จำนวนโรงงาน	ร้อยละ
น้อยกว่า 5 ล้านบาท (ขนาดย่อม)	26	16.1
5 -100 ล้านบาท (ขนาดกลาง)	89	55.3
100 - 200 ล้านบาท (ขนาดกลาง)	27	16.8
มากกว่า 200 ล้านบาท (ขนาดใหญ่)	19	11.8
รวม	161	100.0

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

ภาพที่ 4.2 ขนาดการลงทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มตัวอย่าง

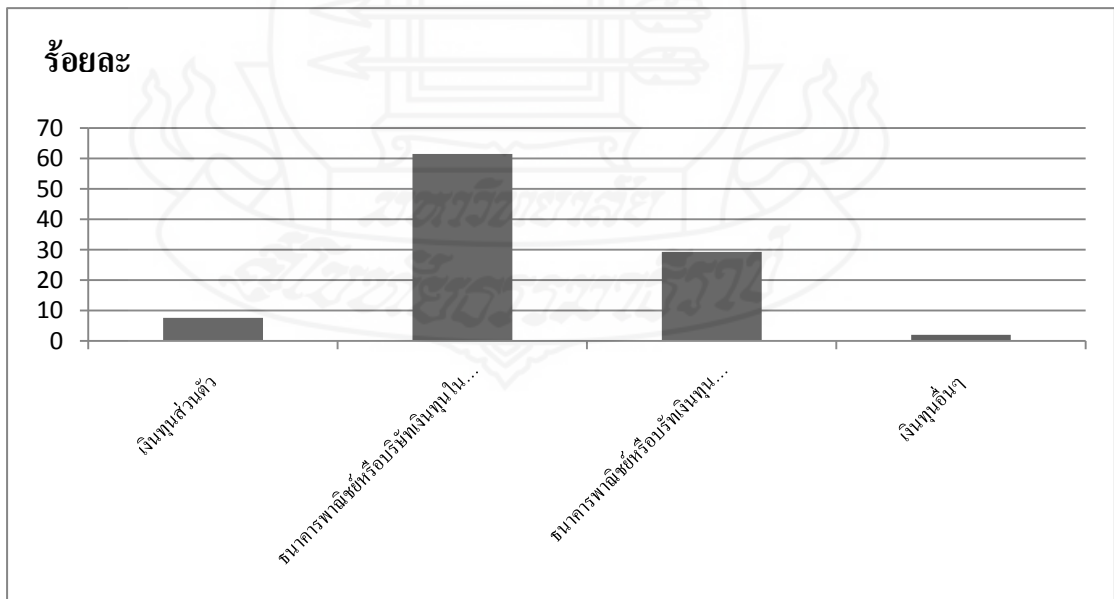
1.3 แหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการ

อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ในจังหวัดเพชรบุรี ใช้แหล่งเงินทุนสำหรับการประกอบการ จากธนาคารพาณิชย์หรือบริษัทเงินทุนในประเทศ จำนวน 99 ราย คิดเป็นร้อยละ 61.5 รองลงมาใช้ แหล่งเงินทุนสำหรับการประกอบการจากธนาคารพาณิชย์หรือบริษัทเงินทุนต่างประเทศ 47 ราย คิด เป็นร้อยละ 29.2 เงินทุนส่วนตัวจำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.5 และเงินทุนอื่นๆจำนวน 3 ราย คิด เป็นร้อยละ 1.9 ดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งเงินทุน	จำนวนโรงงาน	ร้อยละ
เงินทุนส่วนตัว	12	7.5
ธนาคารพาณิชย์หรือบริษัทเงินทุนในประเทศ	99	61.5
ธนาคารพาณิชย์หรือบริษัทเงินทุนต่างประเทศ	47	29.2
เงินทุนอื่นๆ	3	1.9
รวม	161	100.0

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

ภาพที่ 4.3 แหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มตัวอย่าง

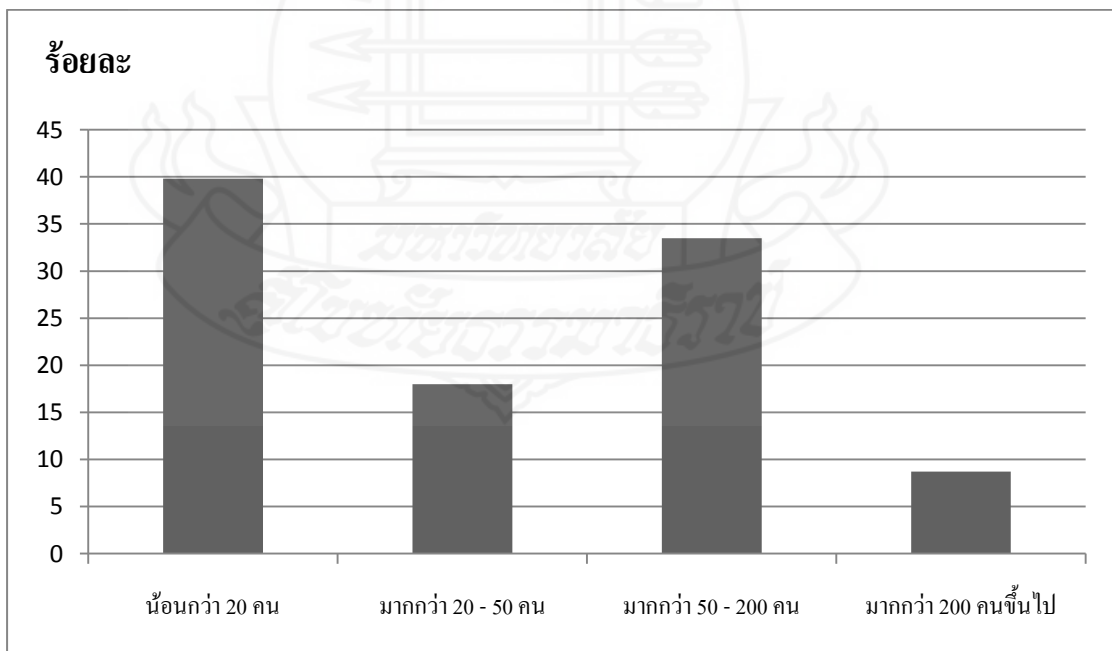
1.4 ขนาดการจ้างงานในสถานประกอบการ

อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ในจังหวัดเพชรบุรี มีการจ้างแรงงานน้อยกว่า 20 คน จำนวน 64 ราย คิดเป็นร้อยละ 39.8 รองลงมาจำนวนแรงงาน 50-200 คน จำนวน 54 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.5 จำนวนแรงงาน 20 - 50 คน จำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.0 และจำนวนแรงงาน 200 คนขึ้นไปจำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.7 ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 จำนวนแรงงานของสถานประกอบการในกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนแรงงาน	จำนวนโรงงาน	ร้อยละ
น้อยกว่า 20 คน	64	39.8
20-50 คน	29	18.0
50-200 คน	54	33.5
มากกว่า 200 คนขึ้นไป	14	8.7
รวม	161	100.0

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

ภาพที่ 4.4 จำนวนแรงงานของสถานประกอบการในกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมใน จังหวัดเพชรบุรี

2.1 ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

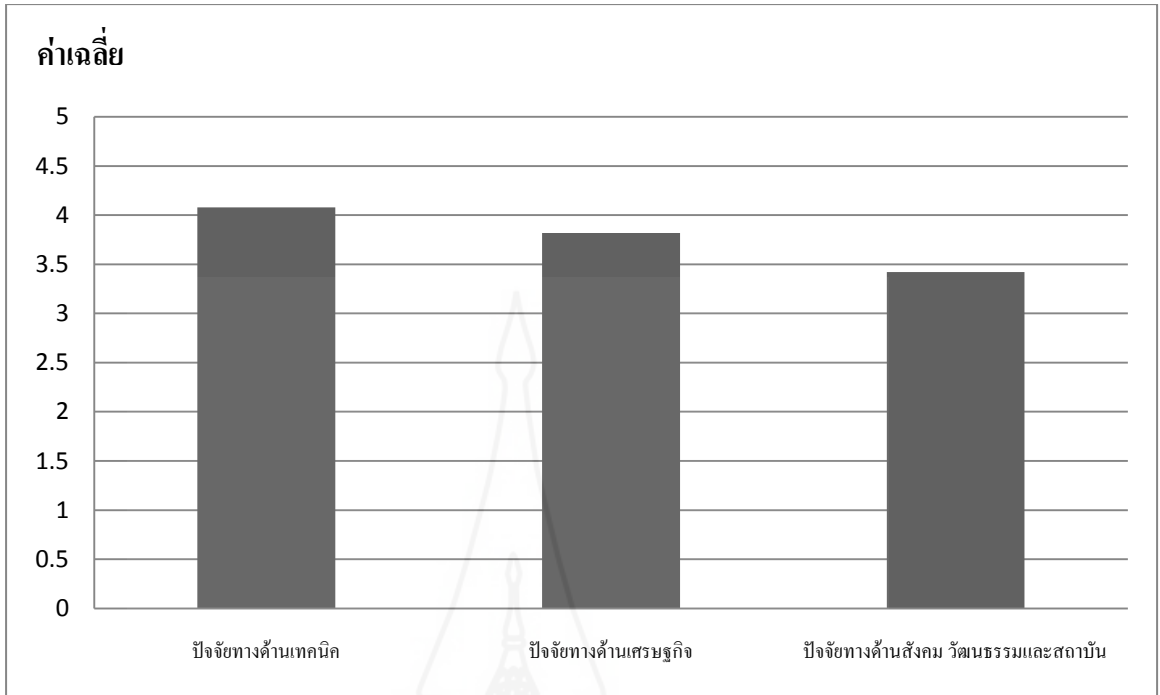
ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมของอุตสาหกรรมโดยรวมของอุตสาหกรรมทั้ง 4 กลุ่ม เมื่อเทียบปัจจัยทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยทางด้านเทคนิค ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับ ปัจจัยทางด้านเทคนิคเป็นอันดับหนึ่ง(ค่าเฉลี่ย 3.95) ระดับความสำคัญของปัจจัยมาก รองลงมาได้แก่ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ(ค่าเฉลี่ย 3.82) ระดับความสำคัญของปัจจัยมาก และปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรม(ค่าเฉลี่ย 3.42) ระดับความสำคัญของปัจจัยมาก ดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยของปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้ง อุตสาหกรรม	ค่าเฉลี่ย	SD.	ระดับความสำคัญ ของปัจจัย
ปัจจัยทางด้านเทคนิค	3.95	0.70	มาก
ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ	3.82	0.71	มาก
ปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรมและ สถาบัน	3.42	1.22	มาก

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

ภาพที่ 4.5 ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งแบ่งตามประเภทอุตสาหกรรม ดังนี้

ผลการศึกษาโดยรวมพบว่าทั้ง 4 กลุ่ม ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านเทคนิคระดับมาก โดยกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือกลุ่มที่ 3 อุตสาหกรรมหนัก(ค่าเฉลี่ย 4.18) ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจมีความสำคัญระดับมาก กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือกลุ่มที่ 3 อุตสาหกรรมหนัก(ค่าเฉลี่ย 3.93) ปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 4 ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก โดยกลุ่มที่ 4 ให้ความสำคัญมากที่สุด(ค่าเฉลี่ย 3.62) ส่วนกลุ่มที่ 3 ให้ความสำคัญระดับปานกลาง (รายละเอียดดังตารางที่ 4.6) และเมื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมแต่ละกลุ่มสรุปได้ดังนี้

กลุ่มที่ 1 อุตสาหกรรมเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตรส่วนใหญ่ เลือกปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ(ค่าเฉลี่ย 3.77)มีความสำคัญระดับมาก รองลงมาได้แก่ ปัจจัยทางด้านเทคนิค (ค่าเฉลี่ย 3.76)มีความสำคัญระดับมาก และปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน(ค่าเฉลี่ย 3.41)มีความสำคัญระดับมาก

กลุ่มที่2 อุตสาหกรรมเบาส่วนใหญ่เลือกปัจจัยทางด้านเทคนิค(ค่าเฉลี่ย 3.93)มีความสำคัญระดับมาก รองลงมาได้แก่ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ(ค่าเฉลี่ย 3.79)มีความสำคัญระดับมาก และปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน(ค่าเฉลี่ย 3.47)มีความสำคัญระดับมาก

กลุ่มที่3 อุตสาหกรรมหนักส่วนใหญ่เลือกปัจจัยทางด้านเทคนิค(ค่าเฉลี่ย 4.18)มีความสำคัญระดับมาก รองลงมาได้แก่ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ(ค่าเฉลี่ย 3.93)มีความสำคัญระดับมาก และปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน(ค่าเฉลี่ย 3.24)มีความสำคัญระดับปานกลาง

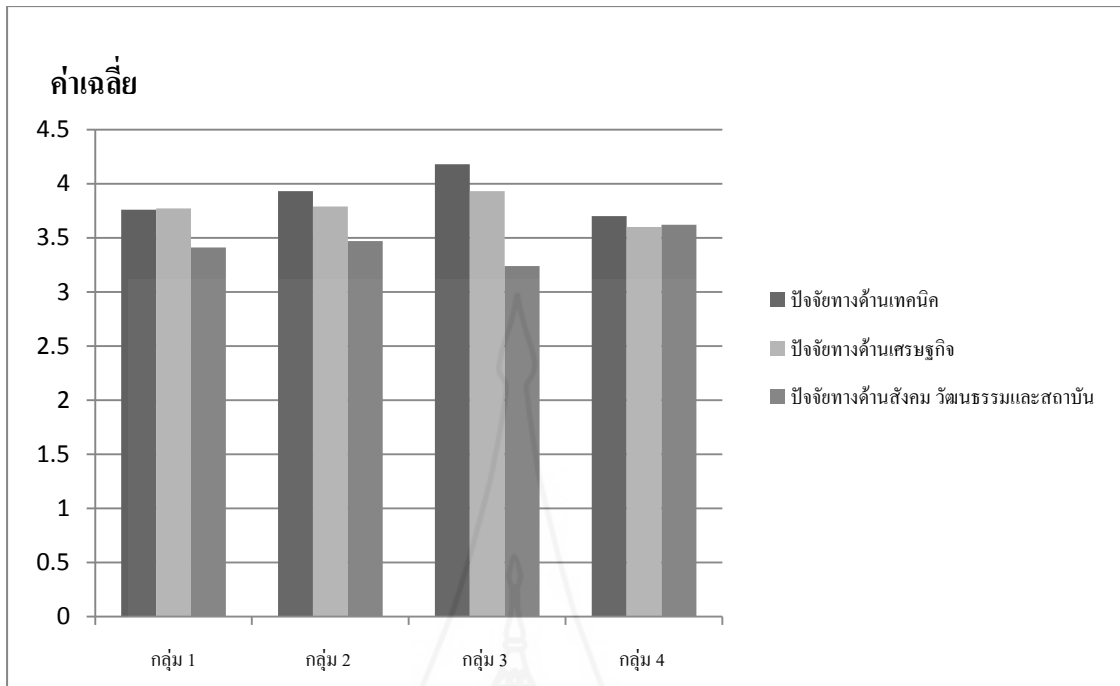
กลุ่มที่4 อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภคส่วนใหญ่เลือกปัจจัยทางด้านเทคนิค(ค่าเฉลี่ย 3.70)มีความสำคัญระดับมาก รองลงมาได้แก่ ปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน(ค่าเฉลี่ย 3.60)มีความสำคัญระดับมาก และปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ(ค่าเฉลี่ย 3.60)มีความสำคัญระดับมาก

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยของปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

แบ่งตามประเภทอุตสาหกรรม

ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้ง อุตสาหกรรม	ค่าเฉลี่ย			
	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3	กลุ่ม 4
ปัจจัยทางด้านเทคนิค	3.76 (มาก)	3.93 (มาก)	4.18 (มาก)	3.70 (มาก)
ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ	3.77 (มาก)	3.79 (มาก)	3.93 (มาก)	3.60 (มาก)
ปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรม และสถาบัน	3.41 (มาก)	3.47 (มาก)	3.24 (ปานกลาง)	3.62 (มาก)

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

ภาพที่ 4.6 ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีแบ่งตามกลุ่มอุตสาหกรรม

จากตารางที่ 4.6 และภาพที่ 4.6 จะเห็นได้ว่าปัจจัยสำคัญระดับมากที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมของอุตสาหกรรมทั้ง 4 กลุ่มคือ ปัจจัยทางด้านเทคนิค

เมื่อศึกษาระดับความสำคัญของปัจจัยแต่ละกลุ่มจะได้ข้อสรุปดังนี้

1. ปัจจัยด้านเทคนิค

ปัจจัยด้านเทคนิคที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในจังหวัดเพชรบุรี ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมากที่สุดคือ คือสิ่งอำนวยความสะดวก ไฟฟ้า ประปา การสื่อสาร การคมนาคมพร้อม (ค่าเฉลี่ย 4.17) รองลงมาคือปัจจัยที่มีความสำคัญระดับมากได้แก่ แหล่งพลังงานและวัตถุดิบมีความเพียงพอ(ค่าเฉลี่ย 4.06) ที่ดิน มีทำเลที่เหมาะสม ราคาไม่สูงจนเกินไปอยู่ในระดับ(ค่าเฉลี่ย 3.95) แรงงานมีความเหมาะสมต่อความต้องการ(ค่าเฉลี่ย 3.81) การกำจัดมลพิษมีความเหมาะสม(ค่าเฉลี่ย 3.78) ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ระดับความสำคัญของปัจจัยทางด้านเทคนิค

ความสำคัญของปัจจัยด้านเทคนิค	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความสำคัญของปัจจัย
1. ที่ดิน มีทำเลที่เหมาะสม	3.95	0.80	มาก
2. สิ่งอำนวยความสะดวก ไฟฟ้า ประปา การสื่อสาร การคมนาคมพร้อม	4.17	0.59	มากที่สุด
3. แรงงานมีความเหมาะสมต่อความต้องการ	3.81	0.75	มาก
4. แหล่งพลังงานและแหล่งวัตถุดิบมีความเพียงพอ	4.06	0.64	มาก
5. การกำจัดมลพิษมีความเหมาะสม	3.78	0.72	มาก
ค่าเฉลี่ย	3.95	0.70	มาก

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

เมื่อแบ่งตามกลุ่มประเภทของอุตสาหกรรม

กลุ่มที่1 อุตสาหกรรมเกษตรและผลิตผลจากการเกษตร ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมากคือ ด้านแหล่งพลังงานและแหล่งวัตถุดิบมีความเพียงพอ(ค่าเฉลี่ย 4.08) รองลงมาคือ สิ่งอำนวยความสะดวก ไฟฟ้า ประปา การสื่อสาร การคมนาคมพร้อม(ค่าเฉลี่ย 4.04) แรงงานมีความเหมาะสมต่อความต้องการ(ค่าเฉลี่ย 3.66) การกำจัดมลพิษมีความเหมาะสม(ค่าเฉลี่ย 3.52) ที่ดิน มีทำเลที่เหมาะสม ราคาไม่สูงจนเกินไป(ค่าเฉลี่ย 3.50) และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปรร้อยละ 19.6

กลุ่มที่2 อุตสาหกรรมเบา ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ไฟฟ้า ประปา การสื่อสาร การคมนาคมพร้อม(ค่าเฉลี่ย 4.18) รองลงมาคือ ที่ดิน มีทำเลที่เหมาะสม ราคาไม่สูงจนเกินไป(ค่าเฉลี่ย 4.01) แหล่งพลังงานและแหล่งวัตถุดิบมีความเพียงพอ(ค่าเฉลี่ย 3.93) การกำจัดมลพิษมีความเหมาะสม(ค่าเฉลี่ย 3.80) แรงงานมีความเหมาะสมต่อความต้องการ(ค่าเฉลี่ย 3.75) และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปรร้อยละ 3.56

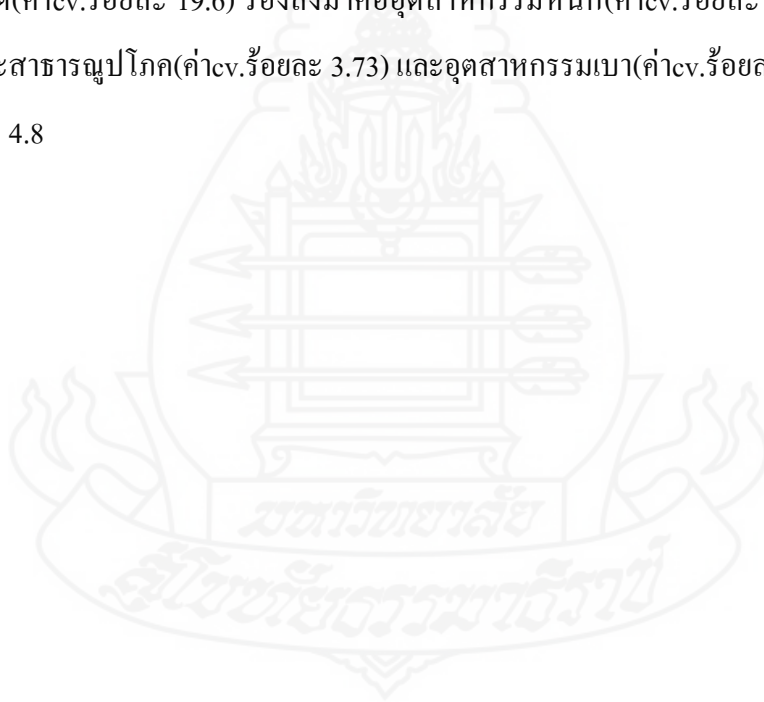
กลุ่มที่3 อุตสาหกรรมหนัก ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมากที่สุด ด้านที่ดิน มีทำเลที่เหมาะสม ราคาไม่สูงจนเกินไป(ค่าเฉลี่ย 4.32) รองลงมาคือ สิ่งอำนวยความสะดวก ไฟฟ้า ประปา การสื่อสาร การคมนาคมพร้อม(ค่าเฉลี่ย 4.30) แหล่งพลังงานและแหล่งวัตถุดิบมีความเพียงพอ(ค่าเฉลี่ย 4.22) และความสำคัญของปัจจัยระดับมากคือ ด้านแรงงานมีความเหมาะสม

ต่อความต้องการ(ค่าเฉลี่ย 4.04) การกำจัดมลพิษมีความเหมาะสม(ค่าเฉลี่ย 4.04) และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปรร้อยละ 15.5

กลุ่มที่4 อุตสาหกรรมอุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก ด้านที่ดิน มีทำเลที่เหมาะสม ราคาไม่สูงจนเกินไป(ค่าเฉลี่ย 4.00) และสิ่งอำนวยความสะดวก ไฟฟ้า ประปา การสื่อสาร การคมนาคมพร้อม(ค่าเฉลี่ย 4.00) รองลงมาได้แก่ แหล่งพลังงานและแหล่งวัตถุดิบมีความเพียงพอ(ค่าเฉลี่ย 3.50) แรงงานมีความเหมาะสมต่อความต้องการ(ค่าเฉลี่ย 3.50) การกำจัดมลพิษมีความเหมาะสม(ค่าเฉลี่ย 3.50) และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปรร้อยละ 3.73

สรุป เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปรของอุตสาหกรรม 4 กลุ่มในเรื่องปัจจัยด้านเทคนิคผลการศึกษพบว่ากลุ่มที่1 อุตสาหกรรมเกษตรและผลิตผลจากการเกษตรมีความเสี่ยงสูงสุด(ค่าcv.ร้อยละ 19.6) รองลงมาคืออุตสาหกรรมหนัก(ค่าcv.ร้อยละ 15.5) อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค(ค่าcv.ร้อยละ 3.73) และอุตสาหกรรมเบา(ค่าcv.ร้อยละ 3.56) รายละเอียดดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ระดับความสำคัญของปัจจัยทางด้านเทคนิค แบ่งตามกลุ่มประเภทอุตสาหกรรม

ความสำคัญของปัจจัยด้านเทคนิค			ประเภทอุตสาหกรรม			
			กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3	กลุ่ม 4
1.	ที่ดิน มีทำเลที่เหมาะสม	ค่าเฉลี่ย	3.50(มาก)	4.01(มาก)	4.32 (มากที่สุด)	4.00(มาก)
		S.D.	0.89	0.69	0.62	0.00
2.	สิ่งอำนวยความสะดวก ไฟฟ้า ประปา การสื่อสาร การคมนาคมพร้อม	ค่าเฉลี่ย	4.04(มาก)	4.18(มาก)	4.30 (มากที่สุด)	4.00(มาก)
		S.D.	0.68	0.50	0.61	0.00
3.	แรงงานมีความเหมาะสมต่อความต้องการ	ค่าเฉลี่ย	3.66(มาก)	3.75(มาก)	4.04(มาก)	3.50(มาก)
		S.D.	0.83	0.72	0.69	0.70
4.	แหล่งพลังงานและแหล่งวัตถุดิบมีความเพียงพอ	ค่าเฉลี่ย	4.08(มาก)	3.93(มาก)	4.22 (มากที่สุด)	3.50(มาก)
		S.D.	0.67	0.61	0.64	0.70
5.	การกำจัดมลพิษมีความเหมาะสม	ค่าเฉลี่ย	3.52(มาก)	3.80(มาก)	4.04(มาก)	3.50(มาก)
		S.D.	0.68	0.70	0.72	0.70
ค่าเฉลี่ย			3.76	3.93	4.18	3.70
S.D.			0.75	0.14	0.65	0.14
CV.(ร้อยละ)			19.6	3.56	15.5	3.73
ระดับความสำคัญของปัจจัย			มาก	มาก	มาก	มาก

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

S.D. : ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

CV. : ค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปร คำนวณจาก $\frac{SD}{ค่าเฉลี่ย} \times 100$

2. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ของอุตสาหกรรมทั้ง 4 กลุ่มในจังหวัดเพชรบุรี ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมากคือ ราคาสาธารณูปโภคมีราคาถูก(ค่าเฉลี่ย 4.04) รองลงมาค่าใช้จ่ายในการขนส่งลดลง(ค่าเฉลี่ย 4.01) ภาษีและเงินอุดหนุนกำหนดอัตราที่เพียงพอ (ค่าเฉลี่ย 3.84) ราคาปัจจัยการผลิตมีราคาถูกอยู่ในระดับ(ค่าเฉลี่ย 3.81) ส่วนแบ่งการตลาดน้อย (ค่าเฉลี่ย 3.78) ดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ระดับความสำคัญของปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ

ความสำคัญของปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความสำคัญของปัจจัย
1. ราคาปัจจัยการผลิตมีราคาถูก	3.79	0.73	มาก
2. ราคาสาธารณูปโภคมีราคาถูก	4.04	0.71	มาก
3. ค่าใช้จ่ายในการขนส่งลดลง	4.01	0.70	มาก
4. ส่วนแบ่งการตลาดน้อย	3.64	0.71	มาก
5. ภาษีและเงินอุดหนุนกำหนดอัตราที่เพียงพอ	3.65	0.70	มาก
ค่าเฉลี่ย	3.82	0.71	มาก

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

เมื่อแบ่งตามกลุ่มประเภทของผู้ประกอบการพบว่า

กลุ่มที่1 อุตสาหกรรมเกษตรและผลิตผลจากการเกษตร ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก ด้านราคาสาธารณูปโภคมีราคาถูก(ค่าเฉลี่ย 4.08) รองลงมาได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการขนส่งลดลง(ค่าเฉลี่ย 4.02) ราคาปัจจัยการผลิตมีราคาถูก(ค่าเฉลี่ย 3.83) ส่วนแบ่งการตลาดน้อย (ค่าเฉลี่ย 3.52) ภาษีและเงินอุดหนุนกำหนดอัตราที่เพียงพอ(ค่าเฉลี่ย 3.41) ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปรร้อยละ 17.7

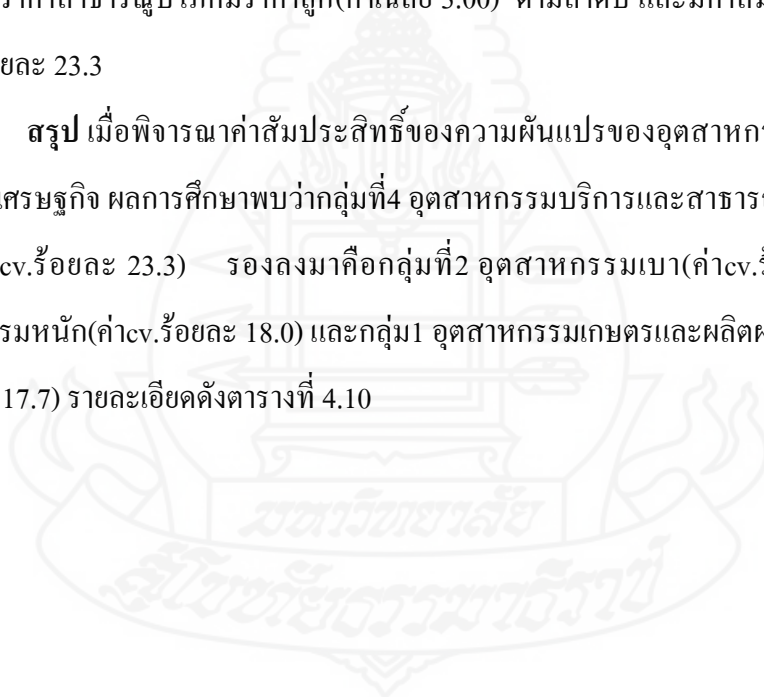
กลุ่มที่2 อุตสาหกรรมเบา ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก ด้าน ค่าใช้จ่ายในการขนส่งลดลง(ค่าเฉลี่ย 4.02) รองลงมาได้แก่ ราคาสาธารณูปโภคมีราคาถูก(ค่าเฉลี่ย 3.96) ภาษี

และเงินอุดหนุนกำหนดอัตราที่เพียงพอ(ค่าเฉลี่ย 3.78) ราคาปัจจัยการผลิตมีราคาถูก(ค่าเฉลี่ย 3.60) ส่วนแบ่งการตลาดน้อย(ค่าเฉลี่ย 3.60)ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปรร้อยละ 18.2

กลุ่มที่3 อุตสาหกรรมหนัก ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก ด้านราคา สาธารณูปโภคมีราคาถูก(ค่าเฉลี่ย 4.14) รองลงมาได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการขนส่งลดลง(ค่าเฉลี่ย 4.00) ราคาปัจจัยการผลิตมีราคาถูก(ค่าเฉลี่ย 4.00) ส่วนแบ่งการตลาดน้อย(ค่าเฉลี่ย 3.82) ภาษีและเงินอุดหนุนกำหนดอัตราที่เพียงพอ(ค่าเฉลี่ย 3.70) ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปร ร้อยละ 18.0

กลุ่มที่4 อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก ด้านภาษีและเงินอุดหนุนกำหนดอัตราที่เพียงพอ(ค่าเฉลี่ย 4.50) ส่วนแบ่งการตลาดน้อย (ค่าเฉลี่ย 3.50) ค่าใช้จ่ายในการขนส่งลดลง(ค่าเฉลี่ย 3.50) ราคาปัจจัยการผลิตมีราคาถูก(ค่าเฉลี่ย 3.50) และราคาสาธารณูปโภคมีราคาถูก(ค่าเฉลี่ย 3.00) ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปรร้อยละ 23.3

สรุป เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปรของอุตสาหกรรม 4 กลุ่มในด้าน ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มที่4 อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภคมีความเสี่ยงสูงสุด(ค่าcv.ร้อยละ 23.3) รองลงมาคือกลุ่มที่2 อุตสาหกรรมเบา(ค่าcv.ร้อยละ 18.2) กลุ่ม3 อุตสาหกรรมหนัก(ค่าcv.ร้อยละ 18.0) และกลุ่ม1 อุตสาหกรรมเกษตรและผลิตผลจากการเกษตร(ค่า cv.ร้อยละ 17.7) รายละเอียดดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ระดับความสำคัญของปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจแบ่งตามประเภทอุตสาหกรรม

ความสำคัญของปัจจัยด้านเศรษฐกิจ		ประเภทอุตสาหกรรม				
		กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3	กลุ่ม 4	
1.	ราคาปัจจัยการผลิตมีราคาถูกลง	ค่าเฉลี่ย	3.83(มาก)	3.60(มาก)	4.00(มาก)	3.50(มาก)
	S.D.	0.66	0.63	0.80	2.12	
2.	ราคาสาธารณูปโภคมีราคาถูกลง	ค่าเฉลี่ย	4.08(มาก)	3.96(มาก)	4.14(มาก)	3.00 (ปานกลาง)
	S.D.	0.67	0.75	0.70	0.00	
3.	ค่าใช้จ่ายในการขนส่งลดลง	ค่าเฉลี่ย	4.02(มาก)	4.04(มาก)	4.00(มาก)	3.50(มาก)
	S.D.	0.72	0.69	0.69	0.70	
4.	ส่วนแบ่งการตลาดน้อย	ค่าเฉลี่ย	3.52(มาก)	3.60(มาก)	3.82(มาก)	3.50(มาก)
	S.D.	0.68	0.78	0.62	0.70	
5.	ภาษีและเงินอุดหนุนกำหนดอัตราที่เพียงพอ	ค่าเฉลี่ย	3.41(มาก)	3.78(มาก)	3.70(มาก)	4.50(มาก)
	S.D.	0.64	0.63	0.78	0.70	
ค่าเฉลี่ย			3.77	3.79	3.93	3.60
S.D.			0.67	0.69	0.71	0.84
CV.(ร้อยละ)			17.7	18.2	18.0	23.3
ระดับความสำคัญของปัจจัย			มาก	มาก	มาก	มาก

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

S.D. : ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

CV. : ค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปร คำนวณจาก $\frac{SD}{\text{ค่าเฉลี่ย}} \times 100$

3. ปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน

ปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบันที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในจังหวัดเพชรบุรี ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก คือจังหวัดเพชรบุรีตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 (ค่าเฉลี่ย 3.68) รองลงมานโยบายรัฐบาลเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม(ค่าเฉลี่ย 3.42)และ ความสำคัญของปัจจัยระดับปานกลาง คือด้านสังคมและวัฒนธรรม ชุมชนให้การสนับสนุน(ค่าเฉลี่ย

3.33) เป็นกิจการที่อยู่ในภูมิลำเนาของตนเองหรือกิจการดั้งเดิมของครอบครัวอยู่(ค่าเฉลี่ย 3.09) ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ระดับความสำคัญของปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน

	ความสำคัญของปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความสำคัญของปัจจัย
1.	นโยบายรัฐบาลเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม	3.42	0.62	มาก
2.	จังหวัดเพชรบุรีตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3	3.68	0.86	มาก
3.	เป็นกิจการที่อยู่ในภูมิลำเนาของตนเองหรือกิจการดั้งเดิมของครอบครัว	3.09	0.88	ปานกลาง
4.	ด้านสังคมและวัฒนธรรม ชุมชนให้การสนับสนุน	3.33	0.74	ปานกลาง
	ค่าเฉลี่ย	3.42	1.22	มาก

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

เมื่อแบ่งตามกลุ่มประเภทของผู้ประกอบการพบว่า

กลุ่มที่1 อุตสาหกรรมเกษตรและผลิตผลจากการเกษตร ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก ด้านสังคมและวัฒนธรรม ชุมชนให้การสนับสนุน(ค่าเฉลี่ย 3.58) รองลงมาได้แก่ เป็นกิจการที่อยู่ในภูมิลำเนาของตนเองหรือกิจการดั้งเดิมของครอบครัว(ค่าเฉลี่ย 3.45) จังหวัดเพชรบุรีตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 (ค่าเฉลี่ย 3.41)และให้ความสำคัญของปัจจัยระดับปานกลาง คือนโยบายรัฐบาลเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม(ค่าเฉลี่ย 3.20) ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปรร้อยละ 18.4

กลุ่มที่2 อุตสาหกรรมเบา ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก ด้านจังหวัดเพชรบุรีตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 (ค่าเฉลี่ย 4.00) นโยบายรัฐบาลเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม(ค่าเฉลี่ย 3.59)และให้ความสำคัญของปัจจัยระดับปานกลาง คือด้านสังคมและวัฒนธรรม ชุมชนให้การสนับสนุน(ค่าเฉลี่ย 3.37) เป็นกิจการที่อยู่ในภูมิลำเนาของตนเองหรือกิจการดั้งเดิมของครอบครัว(ค่าเฉลี่ย 2.93) ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปรร้อยละ 20.1

กลุ่มที่3 อุตสาหกรรมหนัก ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก ด้าน จังหวัด เพชรบุรีตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 (ค่าเฉลี่ย 3.56) รองลงมาได้แก่ นโยบายรัฐบาล เกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม(ค่าเฉลี่ย 3.42) และความสำคัญของปัจจัยระดับปานกลาง ด้าน สังคมและวัฒนธรรม ชุมชนให้การสนับสนุน(ค่าเฉลี่ย 3.02) เป็นกิจการที่อยู่ในภูมิลำเนาของตนเอง หรือกิจการดั้งเดิมของครอบครัว(ค่าเฉลี่ย 2.98) ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปร ร้อยละ 17.7

กลุ่มที่4 อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภคส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของปัจจัย ระดับมาก ด้านนโยบายรัฐบาลเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม(ค่าเฉลี่ย 4.00) จังหวัดเพชรบุรี ตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 (ค่าเฉลี่ย 4.00) ด้านสังคมและวัฒนธรรม ชุมชนให้การ สนับสนุน(ค่าเฉลี่ย 4.00) และความสำคัญของปัจจัยระดับน้อยคือ เป็นกิจการที่อยู่ในภูมิลำเนาของ ตนเองหรือกิจการดั้งเดิมของครอบครัว(ค่าเฉลี่ย 2.50) และมีค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปร ร้อย ละ 4.7

สรุป เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปรของอุตสาหกรรม 4 กลุ่มผล การศึกษาพบว่ากลุ่มที่3 อุตสาหกรรมหนักมีความเสี่ยงสูงสุด(ค่าcv.ร้อยละ 27.7) รองลงมาคือกลุ่มที่ 2 อุตสาหกรรมเบา(ค่าcv.ร้อยละ 20.1) กลุ่ม1 อุตสาหกรรมเกษตรและผลิตผลจากการเกษตร(ค่าcv. ร้อยละ 18.4) และกลุ่มที่4 อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค(ค่าcv.ร้อยละ 4.7) รายละเอียดดัง ตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 ระดับความสำคัญของปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบันแบ่งตามกลุ่ม
ประเภทอุตสาหกรรม

ความสำคัญของปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน		ประเภทอุตสาหกรรม			
		กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 3	กลุ่ม 4
1. นโยบายรัฐบาลเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม	ค่าเฉลี่ย	3.20 (ปานกลาง)	3.59(มาก)	3.42(มาก)	4.00(มาก)
	S.D.	0.41	0.64	0.73	0.00
2. จังหวัดเพชรบุรีตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3	ค่าเฉลี่ย	3.41(มาก)	4.00(มาก)	3.56(มาก)	4.00(มาก)
	S.D.	0.70	0.83	0.95	0.00
3. เป็นกิจการที่อยู่ในภูมิสำเนาของตนเองหรือกิจการดั้งเดิมของครอบครัว	ค่าเฉลี่ย	3.45(มาก)	2.93 (ปานกลาง)	2.98 (ปานกลาง)	2.50(น้อย)
	S.D.	0.77	0.77	1.03	0.70
4. ด้านสังคมและวัฒนธรรม ชุมชนให้การสนับสนุน	ค่าเฉลี่ย	3.58(มาก)	3.37 (ปานกลาง)	3.02 (ปานกลาง)	4.00(มาก)
	S.D.	0.64	0.58	0.89	0.00
ค่าเฉลี่ย		3.41	3.47	3.24	3.62
S.D.		0.63	0.70	0.90	0.17
CV.(ร้อยละ)		18.4	20.1	27.7	4.7
ระดับความสำคัญของปัจจัย		มาก	มาก	มาก	มาก

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

S.D. : ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

CV. : ค่าสัมประสิทธิ์ของความผันแปร คำนวณจาก $\frac{SD}{ค่าเฉลี่ย} \times 100$

ส่วนที่ 3. ผลการศึกษาปัญหาที่เกิดจากการประกอบการของผู้ประกอบ อุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

3.1 ผลการศึกษาปัญหาในการประกอบการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

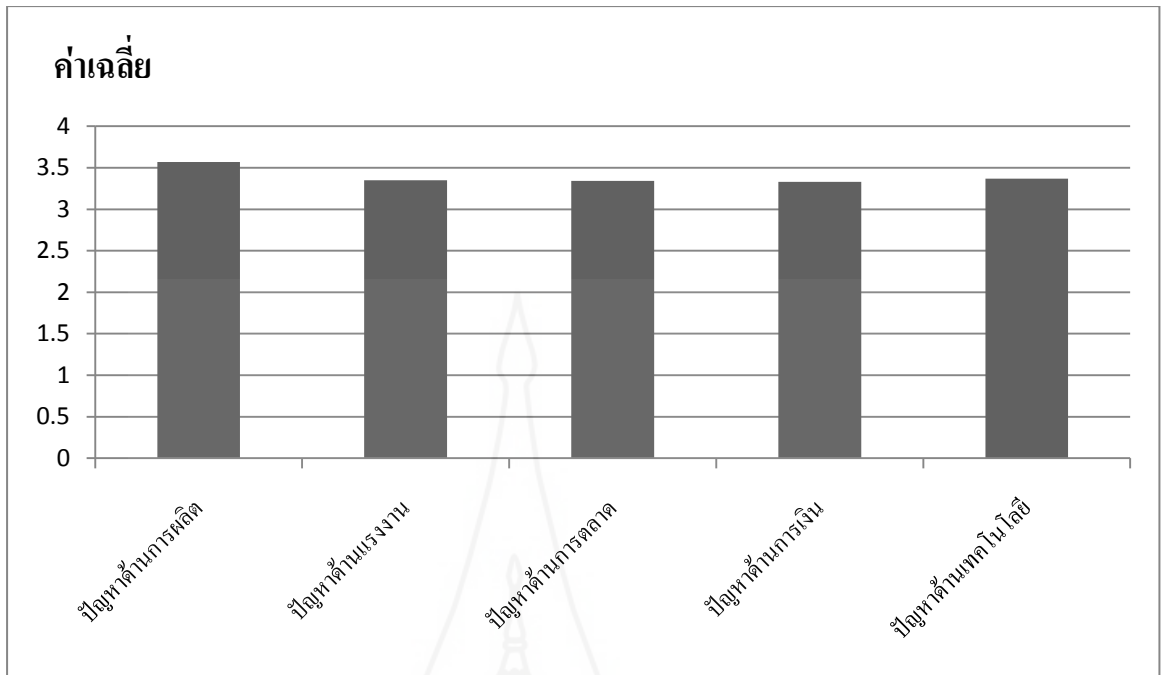
ผลการศึกษาปัญหาพบว่า ปัญหาที่มีความสำคัญได้แก่ ปัญหาด้านการผลิต ปัญหาด้านแรงงาน ปัญหาด้านการตลาด ปัญหาด้านการเงินและปัญหาด้านเทคโนโลยี

ปัญหาที่มีความสำคัญระดับมากคือปัญหาด้านการผลิต(ค่าเฉลี่ย 3.57)ปัญหาที่มีความสำคัญระดับปานกลางคือ ปัญหาด้านเทคโนโลยี(ค่าเฉลี่ย 3.37) ปัญหาด้านแรงงาน(ค่าเฉลี่ย 3.35) ปัญหาด้านการตลาด(ค่าเฉลี่ย 3.34) และปัญหาด้านการเงิน(ค่าเฉลี่ย 3.33) ดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ปัญหาในการประกอบการของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

ปัญหาต่อการประกอบการของอุตสาหกรรม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความสำคัญ ของปัจจัย
ปัญหาด้านการผลิต	3.57	มาก
ปัญหาด้านแรงงาน	3.35	ปานกลาง
ปัญหาด้านการตลาด	3.34	ปานกลาง
ปัญหาด้านการเงิน	3.33	ปานกลาง
ปัญหาด้านเทคโนโลยี	3.37	ปานกลาง

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

ภาพที่ 4.13 ปัญหาในการประกอบการของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

1. ปัญหาด้านการผลิต

ปัญหาด้านการผลิตที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในจังหวัดเพชรบุรีให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก คือ วัสดุคิบบีราคาแพง (ค่าเฉลี่ย 3.57) รองลงมาคือ วัสดุคิบบีไม่ได้มาตรฐาน (ค่าเฉลี่ย 0.73) ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 ระดับความสำคัญของปัญหาด้านการผลิต

ความสำคัญของปัญหาด้านการผลิต	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความสำคัญของปัจจัย
1. วัสดุคิบบีราคาแพง	3.57	0.68	มาก
2. วัสดุคิบบีไม่ได้มาตรฐาน	3.57	0.73	มาก
ค่าเฉลี่ย	3.57	0.36	มาก

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

2. ปัญหาด้านแรงงาน

ปัญหาด้านแรงงานที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในจังหวัดเพชรบุรีให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก คืออัตราค่าจ้างแรงงานสูงเกินไป(ค่าเฉลี่ย 3.44) รองลงมาคือแรงงานขาดความชำนาญ ก่อให้เกิดความสูญเสียในการผลิต(ค่าเฉลี่ย 3.39) ปัญหาที่มีความสำคัญระดับปานกลาง คือแรงงานมีการเข้าและออกของแรงงานมาก(ค่าเฉลี่ย 3.32) ขาดแคลนแรงงาน(ค่าเฉลี่ย 3.27) ดังตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 ระดับความสำคัญของปัญหาด้านแรงงาน

ความสำคัญของปัญหาด้านแรงงาน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความสำคัญ ของปัจจัย
1. ขาดแคลนแรงงาน	3.27	0.72	ปานกลาง
2. อัตราค่าจ้างแรงงานสูงเกินไป	3.44	0.71	มาก
3. แรงงานมีการเข้าและออกของแรงงานมาก	3.32	0.79	ปานกลาง
4. แรงงานขาดความชำนาญ ก่อให้เกิดความสูญเสียในการผลิต	3.39	0.69	มาก
ค่าเฉลี่ย	3.35	0.72	ปานกลาง

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

3. ปัญหาด้านการตลาด

ปัญหาด้านการตลาดที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในจังหวัดเพชรบุรีให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมากที่สุด คือขาดการกำหนดมาตรฐานและการจัดการคุณภาพผลิตภัณฑ์(ค่าเฉลี่ย 3.47) ปัจจัยที่มีความสำคัญระดับมาก คือต้นทุนการขนส่งวัตถุดิบมีราคาสูง มีระยะทางไกล(ค่าเฉลี่ย 3.42) ปัจจัยที่มีความสำคัญระดับปานกลาง คือต้นทุนการเก็บรักษาสต็อกสินค้า(Stock) มีต้นทุนสูง(ค่าเฉลี่ย 3.29) มีส่วนแบ่งทางการตลาดมาก มีผู้ผลิตมากเกินไป(ค่าเฉลี่ย 3.21) ดังตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 ระดับความสำคัญของปัญหาด้านการตลาด

ความสำคัญของปัญหาด้านการตลาด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความสำคัญของปัจจัย
1. มีส่วนแบ่งทางการตลาดน้อย มีผู้ผลิตมากเกินไป	3.21	0.55	ปานกลาง
2. ต้นทุนการขนส่งวัตถุดิบมีราคาสูง มีระยะทางไกล	3.42	0.60	มาก
3. ต้นทุนการเก็บรักษาสต็อก (Stock) มีต้นทุนสูง	3.29	0.58	ปานกลาง
4. ขาดการกำหนดมาตรฐานและการจัดการคุณภาพผลิตภัณฑ์	3.47	0.63	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.34	0.59	ปานกลาง

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

4. ปัญหาด้านการเงิน

ปัญหาด้านการเงินที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในจังหวัดเพชรบุรีให้ความสำคัญของปัจจัยระดับปานกลาง คือมีข้อจำกัดในการได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงิน(ค่าเฉลี่ย 3.37) รองลงมาคือมีเงินทุนส่วนตัวจำกัด(ค่าเฉลี่ย 3.31) อัตราดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายให้แก่แหล่งเงินทุนในอัตราที่สูง(ค่าเฉลี่ย 3.31) ดังตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 ระดับความสำคัญของปัญหาด้านการเงิน

ความสำคัญของปัญหาด้านการเงิน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความสำคัญของปัจจัย
1. มีเงินทุนส่วนตัวจำกัด	3.31	0.69	ปานกลาง
2. มีข้อจำกัดในการได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงิน	3.37	0.66	ปานกลาง
3. อัตราดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายให้แก่แหล่งเงินทุนในอัตราที่สูง	3.31	0.64	ปานกลาง
รวม	3.33	0.66	ปานกลาง

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

5. ปัญหาด้านเทคโนโลยี

ปัญหาด้านเทคโนโลยีที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในจังหวัดเพชรบุรีให้ความสำคัญของปัจจัยระดับมาก คือการถ่ายทอดเทคโนโลยี 'ไม่มีประสิทธิภาพ ขาดแคลนผู้มีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอด(ค่าเฉลี่ย 3.45) รองลงมาคือมีเงินทุนส่วนตัวจำกัด(ค่าเฉลี่ย 3.35) ปัจจัยที่มีความสำคัญระดับปานกลาง คือขาดแคลนเครื่องจักร อุปกรณ์ในการผลิต(ค่าเฉลี่ย 3.31) ดังตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 ระดับความสำคัญของปัญหาด้านเทคโนโลยี

ความสำคัญของปัญหาด้านเทคโนโลยี	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความสำคัญ ของปัจจัย
1. ขาดแคลนเครื่องจักร อุปกรณ์ในการผลิต	3.31	0.64	ปานกลาง
2. เครื่องจักรอุปกรณ์ในการผลิตมีราคาสูง	3.35	0.69	มาก
3. การถ่ายทอดเทคโนโลยี 'ไม่มีประสิทธิภาพ ขาดแคลนผู้มีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอด	3.45	0.66	มาก
ค่าเฉลี่ย	3.37	0.66	ปานกลาง

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

3.2 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสำคัญที่จะสนับสนุนให้มีการลงทุนอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีเพิ่มมากขึ้น

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีให้ความเห็นว่าปัจจัยที่มีความสำคัญที่จะสนับสนุนให้มีการลงทุนในอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีเพิ่มมากขึ้นมีดังนี้

(รายละเอียดดังตารางที่ 4.19)

ปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดเรียงตามลำดับดังนี้

1. ได้รับการยกเว้นเรื่องภาษีอากร (ค่าเฉลี่ย 4.69)
2. มีโครงสร้างพื้นฐานพร้อม (ค่าเฉลี่ย 4.41)
3. อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา (ค่าเฉลี่ย 4.35)
4. ค่าจ้างแรงงาน (ค่าเฉลี่ย 4.31)
5. ได้รับการยกเว้นภาษีอากรขาเข้าวัตถุดิบ (ค่าเฉลี่ย 4.31)
6. ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล (ค่าเฉลี่ย 4.30)
7. ได้รับสินเชื่อเพื่ออุตสาหกรรม (ค่าเฉลี่ย 4.26)
8. ราคาที่ดิน (ค่าเฉลี่ย 4.24)

ปัจจัยที่มีความสำคัญมากเรียงตามลำดับ

1. อยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบ/ผู้บริโภคร (ค่าเฉลี่ย 4.18)
2. มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจสูง (ค่าเฉลี่ย 4.12)
3. ได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาล (ค่าเฉลี่ย 4.09)
4. อยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 (ค่าเฉลี่ย 4.04)
5. มีคุณภาพชีวิต ความปลอดภัยสูง (ค่าเฉลี่ย 4.01)

ตารางที่ 4.19 ระดับความสำคัญของปัจจัยที่สนับสนุนให้มีการลงทุนในอุตสาหกรรมในจังหวัด
เพชรบุรีเพิ่มมากขึ้น

ความสำคัญของปัจจัยด้านต่างๆ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความสำคัญ ของปัจจัย
1. ราคาที่ดิน	4.24	0.77	มากที่สุด
2. ค่าจ้างแรงงาน	4.31	0.72	มากที่สุด
3. อยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบ / ผู้บริโภค	4.18	0.75	มาก
4. ได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาล	4.09	0.76	มาก
5. ได้รับสินเชื่อเพื่ออุตสาหกรรม	4.26	0.78	มากที่สุด
6. มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจสูง	4.12	0.64	มาก
7. มีคุณภาพชีวิต ความปลอดภัยสูง	4.01	0.64	มาก
8. อยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3	4.04	0.88	มาก
9. ได้รับการยกเว้นเรื่องภาษีอากร	4.69	4.06	มากที่สุด
10. ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร	4.34	0.80	มากที่สุด
11. ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ	4.31	0.79	มากที่สุด
12. ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล	4.30	0.76	มากที่สุด
13. อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา	4.35	0.74	มากที่สุด
14. มีโครงสร้างพื้นฐานพร้อม เช่น ไฟฟ้า ประปา การ สื่อสาร การคมนาคม เป็นต้น	4.41	0.64	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.26	0.98	มากที่สุด

ที่มา : จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง (2554)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม 4 กลุ่ม ตลอดจนปัญหาที่เกิดจากการประกอบการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดเพชรบุรี โดยสุ่มตัวอย่างจำนวน 161 โรงงาน จากประชากร 271 โรงงาน ในช่วงเดือน กุมภาพันธ์ – มีนาคม 2554 ผลการศึกษา สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะโครงสร้างอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี ส่วนใหญ่ประกอบกิจการในรูปแบบบริษัทจำกัด รองลงมาคือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด กิจการเจ้าของคนเดียว กิจการครอบครัว และอื่นๆจำนวน 1 ราย อุตสาหกรรมส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลาง (เงินลงทุน 5 - 100 ล้านบาทและเงินลงทุน 100 – 200 ล้านบาท) รองลงมาเป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อม (เงินลงทุนน้อยกว่า 5 ล้านบาท) และอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ (เงินลงทุนมากกว่า 200 ล้านบาท) แหล่งเงินทุนที่ส่วนใหญ่ของอุตสาหกรรมได้มาจากผู้จากธนาคารพาณิชย์/บริษัทเงินทุนในประเทศ รองลงมาคือผู้จากธนาคารพาณิชย์/บริษัทเงินทุนต่างประเทศ และใช้เงินทุนส่วนตัว และเงินทุนอื่นๆจำนวน 3 ราย อุตสาหกรรมส่วนใหญ่มีการจ้างแรงงานน้อยกว่า 20 คน ส่วนใหญ่อยู่ในประเภทอุตสาหกรรมเกษตรและผลผลิตการเกษตรและอุตสาหกรรมหนัก รองลงมาอยู่ที่ 50-200 คน แรงงาน 20-50 และแรงงาน 200 คนขึ้นไป

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

2.1 ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีของอุตสาหกรรมทั้ง 4 กลุ่ม ประกอบด้วยกลุ่มที่ 1 อุตสาหกรรมเกษตรและผลิตผลจากการเกษตร กลุ่มที่ 2 อุตสาหกรรมเบา กลุ่มที่ 3 อุตสาหกรรมหนัก กลุ่มที่ 4 อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค คือปัจจัยทางด้านเทคนิค

ปัจจัยด้านเทคนิคที่แต่ละกลุ่มอุตสาหกรรมให้ความสำคัญ

กลุ่มที่ 1 อุตสาหกรรมเกษตรและผลิตผลจากการเกษตรส่วนใหญ่ให้ความสำคัญแหล่งพลังงานและแหล่งวัตถุดิบมีความเพียงพอ

กลุ่มที่ 2 อุตสาหกรรมเบาส่วนใหญ่ให้ความสำคัญสิ่งอำนวยความสะดวก ไฟฟ้า ประปา การสื่อสาร การคมนาคมพร้อม

กลุ่มที่ 3 อุตสาหกรรมหนักส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ ที่ดิน มีทำเลที่เหมาะสม ราคาไม่สูงจนเกินไป

กลุ่มที่ 4 อุตสาหกรรมอุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภคส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ ที่ดิน มีทำเลที่เหมาะสม ราคาไม่สูงจนเกินไป และสิ่งอำนวยความสะดวก ไฟฟ้า ประปา การสื่อสาร การคมนาคมพร้อม

2.2 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีคือ ราคาสาธารณูปโภคมีราคาถูก ค่าใช้จ่ายในการขนส่งลดลงเนื่องจากจังหวัดเพชรบุรีอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานครจนเกินไป ภาษีและเงินอุดหนุนกำหนดอัตราที่เพียงพอ

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่แต่ละกลุ่มให้ความสำคัญ

กลุ่มที่ 1 อุตสาหกรรมเกษตรและผลิตผลจากการเกษตรส่วนใหญ่ให้ความสำคัญราคาสาธารณูปโภคมีราคาถูก

กลุ่มที่ 2 อุตสาหกรรมเบาส่วนใหญ่ให้ความสำคัญค่าใช้จ่ายในการขนส่งลดลง

กลุ่มที่ 3 อุตสาหกรรมหนักส่วนใหญ่ให้ความสำคัญราคาสาธารณูปโภคมีราคาถูก

กลุ่มที่ 4 อุตสาหกรรมอุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภคส่วนใหญ่ให้ความสำคัญภาษีและเงินอุดหนุนกำหนดอัตราที่เพียงพอ

2.3 ปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบันที่มีอิทธิพลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีของทุกกลุ่มอุตสาหกรรมคือ จังหวัดเพชรบุรีตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 ของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน BOI ในเรื่องการยกเว้นภาษีต่างๆและนโยบายรัฐบาลเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม และชุมชนส่วนมากให้การสนับสนุน

ปัจจัยทางด้านสังคม วัฒนธรรมและสังคมที่แต่ละกลุ่มอุตสาหกรรมให้ความสำคัญ

กลุ่มที่ 1 อุตสาหกรรมเกษตรและผลิตผลจากการเกษตรส่วนใหญ่ให้ความสำคัญด้านสังคมและวัฒนธรรม ชุมชนให้การสนับสนุน

กลุ่มที่ 2 อุตสาหกรรมเบาส่วนใหญ่ให้ความสำคัญจังหวัดเพชรบุรีตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 นโยบายรัฐบาลเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม

กลุ่มที่ 3 อุตสาหกรรมหนักส่วนใหญ่ให้ความสำคัญจังหวัดเพชรบุรีตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 กลุ่มที่ 4 อุตสาหกรรมบริการและสาธาณูปโภคส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ นโยบายรัฐบาลเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดเพชรบุรีตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3

3. ปัญหาที่เกิดจากการประกอบการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี

ปัญหาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีที่สำคัญที่สุดคือปัญหาด้านการผลิต รองลงมาคือปัญหาด้านเทคโนโลยี ปัญหาด้านแรงงาน ปัญหาด้านการตลาด และปัญหาด้านด้านการเงิน

ปัญหาแต่ละด้านที่เป็นปัญหาสำคัญ มีดังนี้

- 3.1 ปัญหาด้านการผลิตได้แก่ วัตถุดิบมีราคาแพง
- 3.2 ปัญหาด้านแรงงานได้แก่ อัตราค่าจ้างแรงงานสูงเกินไป
- 3.3 ปัญหาด้านการตลาดได้แก่ ขาดการกำหนดมาตรฐานและการจัดการคุณภาพผลิตภัณฑ์
- 3.4 ปัญหาด้านการเงินได้แก่ มีข้อจำกัดในการได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงิน
- 3.5 ปัญหาด้านเทคโนโลยีได้แก่ การถ่ายทอดเทคโนโลยีไม่มีประสิทธิภาพ ขาดแคลนผู้มีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอด

2. อภิปรายผล

โครงสร้างทั่วไปของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรี ดำเนินกิจการในรูปของบริษัท จำกัดมากที่สุด ขนาดของการลงทุนของผู้ประกอบการจะมีขนาดกลางเงินลงทุนตั้งแต่ 5 – 100 ล้านบาท โดยใช้แหล่งเงินทุนจากธนาคารพาณิชย์หรือบริษัทเงินทุนในประเทศ ขนาดของการจ้างงานน้อยกว่า 20 คน ทั้งนี้เนื่องจากอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมเบาจึงใช้เงินลงทุนและการจ้างงานไม่มากเท่าที่ควร

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีประกอบด้วย 3 ด้าน คือปัจจัยด้านเทคนิค ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน โดยปัจจัยที่สำคัญที่สุดของทั้ง 4 กลุ่มอุตสาหกรรม คือปัจจัยทางด้านเทคนิค คือราคาที่ดินและทำเลที่ตั้ง อุตสาหกรรมอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานครมากนัก ทำให้ประหยัดค่าขนส่ง ประกอบกับแหล่งพลังงานและวัตถุดิบมีความพอเพียงต่อการผลิต ส่งผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและการลงทุน รวมทั้งรายได้ของประชากรจังหวัดเพชรบุรีเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยังเกิดการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคต่างๆกระจายออกไปตามภูมิภาคของจังหวัดเพชรบุรี ส่วนปัญหาในการประกอบการของอุตสาหกรรมในจังหวัดเพชรบุรีปัญหาที่สำคัญได้แก่ ปัญหาด้านการผลิต ปัญหาด้านแรงงาน ปัญหาด้านการตลาด ปัญหาด้านการเงิน ปัญหาด้านเทคโนโลยี ปัญหาที่มีความสำคัญที่สุดในจังหวัดเพชรบุรีคือ ปัญหาด้านคุณภาพของวัตถุดิบในการผลิต

ผลการศึกษาอุตสาหกรรมเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตรในจังหวัดเพชรบุรี มีความสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยคือ เลือกแหล่งที่ตั้งโดยคำนึงถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจ ผลการศึกษาอุตสาหกรรมเบาในจังหวัดเพชรบุรี มีความสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยคือ เลือกแหล่งที่ตั้งโดยคำนึงถึงปัจจัยทางด้านเทคนิค ผลการศึกษาอุตสาหกรรมหนักในจังหวัดเพชรบุรีมีความสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยคือ เลือกแหล่งที่ตั้งโดยคำนึงถึงปัจจัยด้านเทคนิค ผลการศึกษาอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภคในจังหวัดเพชรบุรีไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ให้คือ อุตสาหกรรมอุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค เลือกแหล่งที่ตั้งโดยคำนึงถึงปัจจัยด้านเศรษฐกิจเพราะอุตสาหกรรมส่วนใหญ่เน้นในเรื่องแหล่งพลังงานและแหล่งวัตถุดิบในการผลิตที่มีอยู่อย่างเพียงพอจึงให้ความสำคัญกับปัจจัยทางด้านเทคนิค

อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ในจังหวัดจะเป็นอุตสาหกรรมเบาเป็นส่วนมากโดยเฉพาะในเขตอำเภอเขาชัย เพราะมีทำเลในการตั้งอุตสาหกรรมและที่ดินที่ว่างเปล่าอยู่เป็นจำนวนมาก และการคมนาคมขนส่งที่สะดวก ส่วนปัจจัยที่สนับสนุนให้มีการลงทุนเพิ่มขึ้น คือ โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค การไฟฟ้าและประปา ประกอบกับเป็นพื้นที่ที่ตั้งอยู่ในโซนอุตสาหกรรมส่งเสริมการลงทุนเขต 3 กลุ่ม 1 ทำให้ประหยัดต้นทุนในการลงทุนไปได้มากทางด้านภาษีต่างๆ สอดคล้องกับผลการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่าง แต่ทั้งนี้ในการพัฒนาอุตสาหกรรมก็ยังคงเกิดปัญหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม การที่ดินและการระเบิดหินทำให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมและการทำลายธรรมชาติและจากการศึกษาแต่ละประเภทอุตสาหกรรม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และสอดคล้องกับทฤษฎีทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม ในเรื่องของปัจจัยทางด้านเทคนิค ในส่วนของสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่เอกชนไม่ยอมลงทุนและไม่ก่อให้เกิดผลกำไรอีกทั้งจังหวัดเพชรบุรีเป็นเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 ของเขตส่งเสริมการลงทุน การส่งเสริมทางด้านเงินทุน การยกเว้นทางด้านภาษีต่างๆ กลุ่มอุตสาหกรรมที่ต้องการเนื้อที่จำนวนมากเพื่อขยายโรงงานในเขตจังหวัดเพชรบุรียังมีทำเลที่กว้างขวาง และราคาที่ดินที่ราคาไม่สูงมาก อีกทั้งอุตสาหกรรมที่ก่อให้เกิดมลพิษยังอยู่ในเขตที่ห่างไกลชุมชนทำให้ลดต้นทุนทางด้านกำจัดมลพิษไปได้

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษารั้งนี้

1. อุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในจังหวัดเพชรบุรีซึ่งอยู่ในเขต 3 เพราะมีสิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากรแสดงให้เห็นว่านโยบายการกระจายอุตสาหกรรมสู่ภูมิภาคของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนน่าจะใช้ได้ผลในจังหวัดเพชรบุรี
2. อัตราค่าจ้างแรงงานที่สูงเกินไปในจังหวัดเพชรบุรี น่าจะเป็นอุปสรรคต่อการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมาก
3. ปัญหาขาดแคลนแรงงานที่มีความสามารถรับการถ่ายทอดเทคโนโลยีภาครัฐและภาคเอกชนควรพัฒนาฝีมือแรงงานและเพิ่มขีดความสามารถในการรับการถ่ายทอดเทคโนโลยี

3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. หากจะศึกษาว่านโยบายการกระจายอุตสาหกรรมสู่เขต 3 ได้ผลหรือไม่ ผู้ศึกษาควรทำวิจัยให้ครอบคลุมอุตสาหกรรมที่มีแหล่งที่ตั้งทุกจังหวัดที่อยู่ในเขต 3 จึงจะทำให้ได้ข้อสรุปว่านโยบายการกระจายอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาคในเขต 3 ใช้ได้ผลมากน้อยเพียงใด

2. ควรทำการวิจัยแต่ละกลุ่มประเภทของอุตสาหกรรมคือ กลุ่ม 1 ถึงกลุ่ม 4 ให้มีรายละเอียดมากกว่านี้ จึงจะทำให้ทราบถึงแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมแต่ละกลุ่มให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

กรมโรงงานอุตสาหกรรม “ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดเพชรบุรี พ.ศ. 2554”

กระทรวงอุตสาหกรรม 2554

ณัฐพงษ์ ทองภักดี, บันลือศักดิ์ ปุสสะรังสี อุตสาหกรรมภูมิภาค :นโยบายชดเชยความ

เสียเปรียบรายงานการวิจัย กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนา

ประเทศไทย 2535

นาคยา ภัทรากุติชัย “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกที่ตั้งของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการ

ลงทุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์

มหาบัณฑิต(เศรษฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2541

ประภาพร แก้วใส “ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนใน

เขต 2” วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต(เศรษฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2549

ไพบรดา สัมพันธ์ “ปัญหาและผลกระทบของกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนเขต3 กรณีศึกษา

จังหวัดอุบลราชธานี” วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต(เศรษฐศาสตร์)

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2540

สมศักดิ์ มีทรัพย์หลาก 2545 “ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อพัฒนาอุตสาหกรรม” ประมวลชุดวิชา

เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม หน่วยที่ 9 หน้าที่ 26 - 35 สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน “เขตส่งเสริมการลงทุนและสิทธิประโยชน์”

จตุจักร กรุงเทพมหานคร กระทรวงอุตสาหกรรม 2554

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเพชรบุรี “รายงานจำนวน โรงงานที่จดทะเบียนใหม่”

กระทรวงอุตสาหกรรม 2554

สำนักงานจังหวัดเพชรบุรี “ข้อมูลจังหวัดเพชรบุรี” จังหวัดเพชรบุรี 2554

สำนักงานพาณิชย์จังหวัดเพชรบุรี “ข้อมูลการค้าจังหวัดเพชรบุรี ประจำปี 2553”

กระทรวงพาณิชย์ 2554

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ข้อมูล GPP ปี พ.ศ.2552

(มิถุนายน 2552)

อโนรัตน์ หวานนุรักษ์ (2547) การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของ

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดสระบุรี การศึกษาค้นคว้าอิสระ

เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ภาคผนวก ก

พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน

พ.ศ. ๒๕๒๐

พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน

พ.ศ. ๒๖๒๓

แก้ไขเพิ่มเติมโดย

พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๓๔

และ

พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๔๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภา
ปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.๒๕๒๐"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้น
ไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๑ และ

(๒) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๒๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่ง
ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

"ผู้ขอรับการส่งเสริม" หมายความว่า ผู้ขอรับการส่งเสริมการลงทุนตามพระราชบัญญัตินี้

"ผู้ได้รับการส่งเสริม" หมายความว่า ผู้ได้รับบัตรส่งเสริมตามพระราชบัญญัตินี้

"เครื่องจักร" หมายความว่า เครื่องจักรที่จำเป็นต้องใช้ในกิจการที่ได้รับการส่งเสริมและ
เครื่องจักรที่จำเป็นต้องใช้ในการก่อสร้างโรงงาน ซึ่งรวมถึงส่วนประกอบ อุปกรณ์ เครื่องมือ

เครื่องใช้ และ โครงโรงงานสำเร็จรูปที่นำมาติดตั้งเป็นโรงงานด้วย

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

"กรรมการ" หมายความว่า กรรมการส่งเสริมการลงทุน และหมายความรวมถึงประธาน
กรรมการส่งเสริมการลงทุน และรองประธานกรรมการส่งเสริมการลงทุนด้วย

"ที่ปรึกษา" หมายความว่า ที่ปรึกษาของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

"เลขานุการ" หมายความว่า เลขานุการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

"สำนักงาน" หมายความว่า สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า ผู้ซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตาม
พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงาน
เจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

คณะกรรมการ ที่ปรึกษา และพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนคณะหนึ่งประกอบด้วย นายกรัฐมนตรีเป็น
ประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นรองประธานกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิ
อีกไม่เกินสิบคนซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ กับเลขานุการเป็นกรรมการและเลขานุการ
มีอำนาจและหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้

นายกรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิอื่นอีกไม่เกินห้าคนเป็นที่ปรึกษาได้

มาตรา ๗ กรรมการหรือที่ปรึกษาอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี

ในกรณีที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการหรือที่ปรึกษาในระหว่างที่กรรมการหรือที่ปรึกษาซึ่ง
แต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งซ่อม ให้ผู้ได้รับ
แต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการหรือที่ปรึกษาซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วนั้น

กรรมการหรือที่ปรึกษาซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

มาตรา ๘ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๗ วรคหนึ่ง กรรมการหรือที่
ปรึกษาพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) นายกรัฐมนตรีให้ออก

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) เป็นบุคคลได้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่เป็น
ลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท

เมื่อคณะกรรมการหรือที่ปรึกษาพ้นจากตำแหน่งตามวรรคหนึ่ง นายกรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่น
เป็นกรรมการหรือที่ปรึกษาแทนได้

มาตรา ๕ ประธานกรรมการเป็นผู้เรียกประชุมกรรมการ

การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการ
ทั้งหมด จึงเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ในกรณีที่ประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม
หรือไม่อาจมาประชุมได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้ารองประธาน
กรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่อาจมาประชุมได้ด้วย ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการ
คนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก

กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่
ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่ประธานกรรมการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการ
รักษาการแทน ถ้าประธานกรรมการและรองประธานกรรมการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้เลขาธิการ
เป็นผู้เรียกประชุมกรรมการ เพื่อให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นผู้รักษาการแทนประธาน
กรรมการ

มาตรา ๑๑ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ คณะกรรมการจะมอบอำนาจให้
สำนักงานกระทำการใดๆ ตามที่มอบหมาย หรือเรียกบุคคลใดซึ่งเกี่ยวข้องมาให้ข้อเท็จจริง
คำอธิบาย คำแนะนำ หรือความเห็นก็ได้

ให้นำมาตรา ๕ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

เมื่อสำนักงานหรือคณะอนุกรรมการได้กระทำการไปแล้วตามวรรคหนึ่ง ต้องรายงานให้
คณะกรรมการทราบด้วย

มาตรา ๑๒ ให้กรรมการ ที่ปรึกษา และอนุกรรมการ ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนตามที่
คณะรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๑๓ สำนักงานมีเลขาธิการเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการ ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี และให้มีรองเลขาธิการเป็นผู้ช่วยสั่งและปฏิบัติราชการ และจะให้มีผู้ช่วยเลขาธิการเป็นผู้ช่วยสั่งและปฏิบัติราชการด้วยก็ได้

ให้เลขาธิการ รองเลขาธิการ และผู้ช่วยเลขาธิการ เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักงานมีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) ปฏิบัติตามมติของคณะกรรมการหรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย
- (๒) ดำเนินการโฆษณาเผยแพร่บรรยากาศการลงทุนและชักจูงให้มีการลงทุนในกิจการที่สำคัญและเป็นประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ
- (๓) จัดให้มีศูนย์บริการลงทุนสำหรับผู้สนใจลงทุนและผู้ลงทุนในการจัดให้ได้มาซึ่งการอนุญาตและการให้ใช้บริการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการลงทุน ซึ่งรวมถึงการอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้สนใจลงทุนในการเตรียมโครงการลงทุน การหาผู้ร่วมลงทุน และการดำเนินการตามโครงการลงทุน
- (๔) วิเคราะห์โครงการขอรับการส่งเสริมการลงทุน ตรวจสอบ และควบคุม ตลอดจนประเมินผลการลงทุนตามโครงการที่ได้รับการส่งเสริม
- (๕) ศึกษาค้นคว้าหาช่องทางการลงทุน จัดทำรายงานความเหมาะสมของการลงทุน และวางแผนส่งเสริมการลงทุน
- (๖) ศึกษาและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการลงทุนในราชอาณาจักร
- (๗) ปฏิบัติหน้าที่อื่นเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๔ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในสถานที่ของผู้ขอรับการส่งเสริมและผู้ได้รับการส่งเสริมในระหว่างเวลาทำการเพื่อสอบถามข้อเท็จจริง หรือเพื่อตรวจสอบเอกสาร หรือสิ่งของใดๆ ที่เกี่ยวกับกิจการที่ขอรับการส่งเสริมหรือกิจการที่ได้รับการส่งเสริมจากบุคคลซึ่งอยู่ในสถานที่นั้นได้ตามความจำเป็น

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเข้าไปในสถานที่ตามวรรคหนึ่ง ถ้าไม่เป็นการรบกวน ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ขอรับการส่งเสริม หรือผู้ได้รับการส่งเสริมทราบล่วงหน้าตามสมควร

มาตรา ๑๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๑๔ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

หมวด ๒

การขอและการให้การส่งเสริม

มาตรา ๑๖ กิจการที่คณะกรรมการจะพึงให้การส่งเสริมการลงทุนได้ จะต้องเป็นกิจการที่สำคัญและเป็นประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ กิจการผลิตเพื่อส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ กิจการที่ใช้ทุน แรงงานหรือบริการในอัตราสูง หรือกิจการที่ใช้ผลิตผลการเกษตร หรือทรัพยากรธรรมชาติเป็นวัตถุดิบ ซึ่งคณะกรรมการเห็นว่า กิจการนั้นยังไม่มีในราชอาณาจักร หรือมีในราชอาณาจักรไม่เพียงพอ หรือกรรมวิธีการผลิตยังไม่ทันสมัย

ให้คณะกรรมการประกาศกำหนดประเภทและขนาดของกิจการที่จะให้การส่งเสริมการลงทุน โดยจะกำหนดเงื่อนไขในการให้การส่งเสริมไว้ด้วยก็ได้ และจะแก้ไขเพิ่มเติมหรือยกเลิกเงื่อนไขดังกล่าวในเวลาใดก็ได้

ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นว่า กิจการใดที่ได้ประกาศให้การส่งเสริมการลงทุนตามวรรคสองหมดความจำเป็นที่จะต้องให้การส่งเสริมการลงทุนต่อไปแล้ว คณะกรรมการจะประกาศงดให้การส่งเสริมการลงทุนกิจการนั้นไว้ชั่วคราว หรือเป็นการถาวรก็ได้

มาตรา ๑๗ ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้ได้รับการส่งเสริม ต้องยื่นคำขอรับการส่งเสริมต่อสำนักงานตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่เลขาธิการกำหนด พร้อมด้วยโครงการลงทุนที่ขอรับการส่งเสริม ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องเป็นบริษัท มูลนิธิ หรือสหกรณ์ ที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น การขอรับการส่งเสริมก่อนจัดตั้งเป็นบริษัท มูลนิธิ หรือสหกรณ์ตามวรรคสอง ให้กระทำได้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่เลขาธิการกำหนด

มาตรา ๑๘ โครงการลงทุนที่คณะกรรมการจะให้การส่งเสริมได้ ต้องเป็นโครงการลงทุนที่มีความเหมาะสมทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี ทั้งนี้ ให้พิจารณาถึง

- (๑) จำนวนผู้ผลิตและกำลังผลิตในกิจการที่มีอยู่แล้วในราชอาณาจักรเปรียบเทียบกับประมาณการความต้องการและขนาดกำลังผลิตที่จะส่งเสริมให้เกิดหรือเพิ่มขึ้น
- (๒) โอกาสที่กิจการนั้นจะขยายตลาดให้แก่ผลิตภัณฑ์หรือผลิตผลที่ผลิตหรือประกอบได้ในราชอาณาจักร และที่สนับสนุนให้มีการผลิตหรือประกอบในราชอาณาจักร
- (๓) ปริมาณและอัตราการใช้ทรัพยากร รวมทั้งทุน วัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็น และแรงงานหรือบริการอย่างอื่นที่มีอยู่ในราชอาณาจักร
- (๔) จำนวนเงินตราต่างประเทศที่จะประหยัดหรือสงวนไว้ได้ และที่จะนำเข้ามาในราชอาณาจักร

(๕) ความเหมาะสมของกรรมวิธีการผลิตหรือประกอบ

(๖) หลักเกณฑ์อื่นที่คณะกรรมการเห็นว่าจำเป็นและเหมาะสม

มาตรา ๑๕ โครงการลงทุนที่คณะกรรมการจะให้การส่งเสริมได้ต้องเป็นโครงการลงทุนที่มีมาตรการอันสมควรที่จะป้องกันและควบคุมมิให้เกิดผลเสียหายต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีพของประชาชนและความสมบูรณ์สืบไปของมนุษย์และธรรมชาติ

มาตรา ๒๐ ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควรให้การส่งเสริมแก่ผู้ขอรับการส่งเสริมรายใดแล้ว คณะกรรมการจะกำหนดเงื่อนไขไว้ในบัตรส่งเสริมเพื่อให้ผู้ได้รับการส่งเสริมรายนั้นต้องปฏิบัติในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่องดังต่อไปนี้ด้วยก็ได้

- (๑) จำนวนทุนและแหล่งที่มาของทุน
- (๒) สัญชาติและจำนวนผู้ถือหุ้น
- (๓) ขนาดของกิจการซึ่งรวมถึงชนิดผลิตภัณฑ์ ผลิตผลหรือการให้บริการ กรรมวิธีการผลิตหรือประกอบ และกำลังผลิตหรือประกอบ
- (๔) ปริมาณวัตถุดิบภายในประเทศที่จะต้องใช้
- (๕) สัญชาติและจำนวนคนงาน ช่างฝีมือ และผู้ชำนาญการ
- (๖) การฝึกและใช้กำลังคนในการปฏิบัติงาน
- (๗) การป้องกันและควบคุมมิให้เกิดผลเสียหายต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม
- (๘) ระยะเวลาที่จะต้องเริ่มปฏิบัติตามโครงการที่ได้รับการส่งเสริม
- (๙) ระยะเวลาที่จะต้องสั่งซื้อเครื่องจักร
- (๑๐) ระยะเวลาที่จะต้องนำเครื่องจักรเข้ามาในราชอาณาจักร
- (๑๑) ระยะเวลาที่จะต้องส่งเครื่องจักรที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรกลับออกไปภายหลังเมื่อใช้งานเสร็จแล้ว
- (๑๒) การขยายระยะเวลาตาม (๘) (๙) (๑๐) หรือ (๑๑)
- (๑๓) วันเปิดดำเนินการ
- (๑๔) การรายงานผลการปฏิบัติตามโครงการและการดำเนินงาน
- (๑๕) การรายงานผลการปฏิบัติงานของช่างฝีมือและผู้ชำนาญการซึ่งเป็นคนต่างด้าวว่าได้อบรมให้คนไทยได้รับความรู้ความชำนาญเพียงไร
- (๑๖) การกำหนดให้ผลิตภัณฑ์หรือผลิตผลที่ผลิต ประกอบ หรือส่งออก เป็นไปตามมาตรฐาน

ที่คณะกรรมการหรือทางราชการกำหนด

- (๑๗) การจำหน่ายผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่ผลิตหรือประกอบ หรือการให้บริการ
- (๑๘) การส่งออกซึ่งผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่ผลิตหรือประกอบ
- (๑๙) การให้นำเงิน หนังสือสัญญาค้ำประกันของธนาคาร หลักทรัพย์รัฐบาลไทย หรือ หลักประกันอื่นตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร มอบแก่สำนักงานเพื่อเป็นประกันในการปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด
- (๒๐) เรื่องอื่นที่เกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ การให้ การใช้ หรือการควบคุมการใช้สิทธิและประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๑ เมื่อคณะกรรมการมีมติให้การส่งเสริมแก่ผู้ขอรับการส่งเสริมรายใดแล้ว สำนักงานต้องมีหนังสือแจ้งให้ผู้ขอรับการส่งเสริมรายนั้นทราบมติของคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คณะกรรมการมีมติพร้อมด้วยเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

ถ้าผู้ขอรับการส่งเสริมขอรับการส่งเสริมตามวรรคหนึ่ง ต้องมีหนังสือตอบให้สำนักงานทราบภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่รับหนังสือนั้น

ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ให้เลขธิการมีอำนาจขยายเวลาตามวรรคสองออกไปได้ไม่เกิน สามครั้ง ครั้งละไม่เกินหนึ่งเดือน

มาตรา ๒๒ ผู้ขอรับการส่งเสริมซึ่งตอบรับการส่งเสริมตามมาตรา ๒๑ แล้ว ต้องรายงานผลการเริ่มปฏิบัติงานตามโครงการที่ได้รับ การส่งเสริมให้สำนักงานทราบตามแบบและวิธีการที่เลขธิการกำหนดภายในหกเดือนนับแต่วันที่ตอบรับการส่งเสริม

ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ให้เลขธิการมีอำนาจขยายเวลาตามวรรคหนึ่งออกไปได้ไม่เกิน สามครั้ง ครั้งละไม่เกินสี่เดือน และรายงานให้คณะกรรมการทราบทุกครั้ง

เมื่อเลขธิการพิจารณาเห็นว่า ผู้ขอรับการส่งเสริมสามารถจะดำเนินการตามโครงการที่ได้รับ การส่งเสริมแล้ว ให้ออกบัตรส่งเสริมให้แก่ผู้นั้น โดยมีชักช้า

มาตรา ๒๓ บัตรส่งเสริมให้เป็นไปตามแบบที่คณะกรรมการกำหนด ให้เลขธิการเป็นผู้ลงลายมือในบัตรส่งเสริม

การแก้ไขบัตรส่งเสริมให้กระทำโดยมติคณะกรรมการ และให้เลขธิการลงลายมือชื่อในบัตรส่งเสริมที่แก้ไข มอบให้ผู้ได้รับการส่งเสริมโดยมีชักช้า

หมวด ๓ สิทธิประโยชน์

มาตรา ๒๔ ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเพียงเท่าที่พระราชบัญญัตินี้มีได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้คณะกรรมการมีอำนาจอนุญาตให้คนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อศึกษา กู้ทางการลงทุนหรือกระทำการอื่นใดที่จะเป็นประโยชน์ต่อการลงทุนได้ตามกำหนดระยะเวลาให้อยู่ในราชอาณาจักรเท่าที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควร

การขออนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่คณะกรรมการกำหนด และในการอนุญาต คณะกรรมการจะกำหนดเงื่อนไขตามที่พิจารณาเห็นสมควรไว้ด้วยก็ได้

มาตรา ๒๕ ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเพียงเท่าที่พระราชบัญญัตินี้มีได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับอนุญาตนำคนต่างด้าวซึ่งเป็น

(๑) ช่างฝีมือ

(๒) ผู้ชำนาญการ

(๓) คู่สมรสและบุคคลซึ่งอยู่ในอุปการะของบุคคลใน (๑) และ (๒)

เข้ามาในราชอาณาจักรได้ตามจำนวนและกำหนดระยะเวลาให้อยู่ในราชอาณาจักรเท่าที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควร แม้ว่าจะเกินอัตราจำนวนหรือระยะเวลาให้อยู่ในราชอาณาจักรตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง

มาตรา ๒๖ ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวเท่าที่พระราชบัญญัตินี้มีได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้คนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๔ และคนต่างด้าวซึ่งเป็นช่างฝีมือหรือผู้ชำนาญการที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๒๕ ได้รับอนุญาตให้ทำงานเฉพาะในตำแหน่งหน้าที่การทำงานที่คณะกรรมการให้ความเห็นชอบ ตลอดระยะเวลาเท่าที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักร

มาตรา ๒๗ ผู้ได้รับการส่งเสริมจะได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินเพื่อประกอบกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ตามจำนวนที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควร แม้ว่าจะเกินกำหนดที่พึงจะมีได้ตามกฎหมายอื่น

ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมซึ่งเป็นคนต่างด้าวตามประมวลกฎหมายที่ดินเลิกกิจการที่ได้รับการส่งเสริมหรือโอนกิจการนั้นให้แก่ผู้อื่น ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องจำหน่ายที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ภายใน 1 ปีนับแต่วันที่เลิกหรือโอนกิจการ มิฉะนั้นให้อธิบดีกรมที่ดินมีอำนาจจำหน่ายที่ดินนั้นตามประมวลกฎหมายที่ดิน

มาตรา ๒๘ ผู้ได้รับการส่งเสริมจะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรสำหรับเครื่องจักรตามที่คณะกรรมการพิจารณาอนุมัติ แต่เครื่องจักรนั้นต้องไม่เป็นเครื่องจักรที่ผลิตหรือประกอบได้ในราชอาณาจักร ซึ่งมีคุณภาพใกล้เคียงกับชนิดที่ผลิตในต่างประเทศ และมีปริมาณเพียงพอที่จะจัดหามาใช้ได้

มาตรา ๒๙ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่า การให้การส่งเสริมแก่กิจการใดหรือแก่ผู้ขอรับการส่งเสริมรายใด ไม่สมควรให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ตามมาตรา ๒๘ คณะกรรมการจะให้การส่งเสริมแก่กิจการนั้นหรือผู้ขอรับการส่งเสริมรายนั้น และรายต่อไป โดยให้ได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรเพียงกึ่งหนึ่ง หรือจะไม่ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรเลยก็ได้

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร คณะกรรมการจะให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าไม่เกินร้อยละเก้าสิบของอัตราปกติสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อใช้ผลิต ผสม หรือประกอบในกิจการที่ได้รับการส่งเสริม มีกำหนดเวลาราวละไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่คณะกรรมการกำหนด แต่วัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นนั้นต้องไม่เป็นสิ่งของที่ผลิตหรือมีกำเนิดในราชอาณาจักรซึ่งมีคุณภาพใกล้เคียงกันกับชนิดที่จะนำเข้ามาในราชอาณาจักร และมีปริมาณเพียงพอที่จะจัดหามาใช้ได้ ทั้งนี้ ตามชนิด ปริมาณ ระยะเวลา เงื่อนไข และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๓๑ ผู้ได้รับการส่งเสริมจะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิที่ได้จากการประกอบกิจการที่ได้รับการส่งเสริมตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ทั้งนี้ ให้พิจารณากำหนดเป็นสัดส่วนของเงินลงทุน โดยไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน ซึ่งต้องมีกำหนดเวลาไม่เกิน 8 ปีนับแต่วันที่เริ่มมีรายได้จากการประกอบกิจการนั้น

ในกรณีที่กิจการใดเป็นกิจการที่มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อประเทศเป็นพิเศษตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ให้ผู้ได้รับการส่งเสริมในกิจการดังกล่าวได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิที่ได้จากการประกอบกิจการที่ได้รับการส่งเสริม มีกำหนดเวลาตามที่คณะกรรมการกำหนด ซึ่งต้องไม่เกิน 8 ปีนับแต่วันที่เริ่มมีรายได้จากการประกอบกิจการนั้น

รายได้ที่ต้องนำมาคำนวณกำไรสุทธิที่ได้จากการประกอบกิจการตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองแล้วแต่กรณี ให้รวมถึงรายได้จากการจำหน่ายผลพลอยได้ และรายได้จากการจำหน่ายสินค้าสำเร็จรูปตามที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควร

ในกรณีที่ประกอบกิจการขาดทุนในระหว่างเวลาได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองแล้วแต่กรณี คณะกรรมการอาจอนุญาตให้ผู้ได้รับการส่งเสริมนำผลขาดทุน

ประจำปีที่เกิดขึ้นในระหว่างเวลานั้นไปหักออกจากกำไรสุทธิที่เกิดขึ้นภายหลังระยะเวลาได้รับ ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล มีกำหนดเวลาไม่เกิน 5 ปีนับแต่วันพ้นกำหนดเวลานั้น โดยจะเลือกหัก จากกำไรสุทธิของปีใดปีหนึ่งหรือหลายปีก็ได้

การคำนวณเงินลงทุนตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการ ประกาศกำหนด

มาตรา ๓๓ ค่าแห่งกู้ยืม ค่าแห่งลิขสิทธิ์ หรือสิทธิอย่างอื่นจากผู้ได้รับการส่งเสริมตาม สัญญาที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงิน ได้มีกำหนดระยะเวลา 5 ปีนับแต่วันที่ผู้ได้รับการส่งเสริมเริ่มมีรายได้จากการประกอบกิจการที่ ได้รับการส่งเสริม ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๓๔ เงินปันผลจากกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนซึ่งได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติ บุคคลตามมาตรา ๓๑ ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ ตลอดระยะเวลาที่ผู้ ได้รับส่งเสริมได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลนั้น

มาตรา ๓๕ เพื่อส่งเสริมการลงทุนในท้องที่หรือเขตพื้นที่ใด คณะกรรมการจะกำหนดท้องที่ หรือเขตพื้นที่นั้นเป็นเขตส่งเสริมการลงทุนก็ได้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

นอกเหนือจากสิทธิและประโยชน์ตามมาตราอื่น คณะกรรมการมีอำนาจให้ผู้ได้รับการส่งเสริม ที่ประกอบกิจการที่ได้รับการส่งเสริมในท้องที่หรือเขตพื้นที่ที่กำหนดตามวรรคหนึ่ง ได้รับสิทธิ และประโยชน์พิเศษอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

- (๑) การลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิที่ได้รับจากการลงทุนในอัตราร้อย ละห้าสิบของอัตรากำหนดมีกำหนดเวลาไม่เกินห้าปีโดยนับจากวันที่กำหนดระยะเวลาตาม มาตรา ๓๑ วรรคหนึ่งหรือวรรคสองแล้วแต่กรณีสิ้นสุดลง หรือนับจากวันที่เริ่มมีรายได้ จากการประกอบกิจการที่ได้รับการส่งเสริมในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมไม่ได้รับยกเว้น ภาษีเงินได้นิติบุคคล
- (๒) การอนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปาสองเท่าของจำนวนเงินที่ผู้ได้รับการ ส่งเสริมได้เสียไปเป็นค่าใช้จ่ายในการประกอบกิจการที่ได้รับการส่งเสริมเพื่อประโยชน์ ในการคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคล ทั้งนี้ ตามเงื่อนไข วิธีการ และระยะเวลาที่ คณะกรรมการกำหนด
- (๓) การอนุญาตให้หักเงินที่ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนในการติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่ง อำนวยความสะดวกในการประกอบกิจการที่ได้รับการส่งเสริมตามหลักเกณฑ์ที่ คณะกรรมการพิจารณากำหนด จากกำไรรวมทั้งสิ้นไม่เกินร้อยละสิบห้าของเงินที่

ลงทุนแล้วในการนั้น โดยผู้ได้รับส่งเสริมจะเลือกหักจากกำไรสุทธิของปีใดปีหนึ่งหรือหลายปีก็ได้ภายในสิบปีนับแต่วันที่เริ่มมีรายได้จากการลงทุน ทั้งนี้ นอกเหนือไปจากการหักค่าเสื่อมราคาตามปกติ

มาตรา ๓๖ เพื่อส่งเสริมการส่งออก คณะกรรมการอาจให้ผู้ได้รับส่งเสริมได้รับสิทธิและประโยชน์พิเศษอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้ด้วย

- (๑) การยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่ต้องนำเข้ามาจากต่างประเทศเพื่อใช้ผลิต ผสม หรือประกอบผลิตภัณฑ์หรือผลิตผลเฉพาะที่ใช้ในการส่งออก
- (๒) การยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับของที่ผู้ได้รับการส่งเสริมนำเข้ามาเพื่อส่งกลับออกไป
- (๓) การยกเว้นอากรขาออกสำหรับผลิตภัณฑ์หรือผลิตผลที่ผู้ได้รับการส่งเสริมผลิตหรือประกอบ
- (๔) การอนุญาตให้หักเงินได้พึงประเมินในการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละห้าของรายได้ที่เพิ่มขึ้นจากปีก่อนจากการส่งออกซึ่งผลิตภัณฑ์หรือผลิตผลที่ผู้ได้รับการส่งเสริมผลิตหรือประกอบโดยไม่รวมค่าประกันภัยและค่าขนส่งออกนอกประเทศ

ทั้งนี้ ตามเงื่อนไข วิธีการ และระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๓๗ ผู้ได้รับการส่งเสริมหรือผู้ลงทุนในกิจการที่ผู้ได้รับการส่งเสริมซึ่งมีภูมิลำเนาออกราชอาณาจักร จะได้รับอนุญาตให้นำหรือส่งเงินออกนอกราชอาณาจักรเป็นเงินตราต่างประเทศได้เมื่อเงินนั้นเป็น

- (๑) เงินทุนซึ่งผู้ได้รับการส่งเสริมนำเข้ามาในราชอาณาจักรและเงินปันผลหรือผลประโยชน์อื่นที่เกิดจากเงินทุนนั้น
- (๒) เงินกู้ต่างประเทศที่ผู้ได้รับการส่งเสริมนำมาลงทุนในกิจการที่ผู้ได้รับการส่งเสริมตามสัญญาที่คณะกรรมการให้ความเห็นชอบ รวมทั้งดอกเบี้ยของเงินกู้ต่างประเทศนั้น
- (๓) เงินที่ผู้ได้รับการส่งเสริมมีข้อผูกพันกับต่างประเทศตามสัญญาเกี่ยวกับการใช้สิทธิและบริการต่างๆ ในการประกอบกิจการที่ผู้ได้รับการส่งเสริมและสัญญานั้นได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ

ในกรณีที่ระยะเวลาใดดุลการชำระเงินต้องประสบความสำเร็จต้องสงวนเงินตราต่างประเทศให้มีสำรองไว้ตามสมควร ธนาคารแห่งประเทศไทยจะจำกัดการนำหรือส่งเงินนั้นออกนอกราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อผลดังกล่าวนี้ก็ได้ แต่จะไม่จำกัดการส่งเงินทุนที่นำเข้ามา

ในราชอาณาจักรต่ำกว่าร้อยละสิบต่อปี ถ้าการส่งเงินนั้นกระทำภายหลังจากที่นำเข้ามาแล้วเป็นเวลาสองปี และจะไม่จำกัดการส่งเงินปันผลต่ำกว่าร้อยละสิบห้าต่อปีของเงินทุนที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร

หมวด ๔

เครื่องจักร วัตถุดิบ และวัสดุจำเป็น

มาตรา ๓๘ บรรดาเครื่องจักร วัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นซึ่งเป็นของที่ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร และเป็นของที่พึงได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรขาเข้าตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการมีอำนาจสั่งกรมศุลกากรส่งมอบของนั้นให้แก่ผู้ขอรับการส่งเสริมซึ่งตอบรับการส่งเสริมตามมาตรา ๒๑ แล้ว หรือผู้ได้รับการส่งเสริมแล้วแต่กรณี โดยถือเอาการค้ำประกันของธนาคารพาณิชย์ในราชอาณาจักรแทนการวางเงินเป็นประกันการชำระอากรขาเข้าได้

มาตรา ๓๙ ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขเกี่ยวกับการนำเครื่องจักรเข้ามาในราชอาณาจักรหรือการยกเว้นหรือลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรตามที่กำหนดไว้ในบัตรส่งเสริม เมื่อคณะกรรมการเห็นว่ามีความสมควรแก้ไขเงื่อนไขนั้น ให้คณะกรรมการมีอำนาจแก้ไขนั้นได้ และถ้าได้มีการนำเครื่องจักรนั้นเข้ามาโดยชอบด้วยกฎหมายว่าด้วยศุลกากรแล้ว คณะกรรมการจะกำหนดเงื่อนไขให้การแก้ไขนั้นมีผลย้อนหลังไปจนถึงวันนำเข้าก็ได้ ทั้งนี้ ไม่ว่าการนำเข้านั้นเกิดขึ้นก่อนหรือในหรือหลังวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๔๐ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนดซึ่งต้องไม่น้อยกว่าห้าปีแต่ไม่เกินสิบห้าปี ห้ามมิให้ผู้ได้รับการส่งเสริม

(๑) ใช้เครื่องจักรที่ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรขาเข้า เพื่อการอื่น นอกจากกิจการที่ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับการส่งเสริม หรือยินยอมให้ผู้อื่นใช้เครื่องจักรนั้น

(๒) ย้ายโรงงานหรือสถานที่ประกอบกิจการไปตั้งหรือดำเนินการในท้องถิ่น นอกจากที่กำหนดไว้ในบัตรส่งเสริม

ทั้งนี้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการตามมาตรา ๔๑

มาตรา ๔๑ คณะกรรมการมีอำนาจอนุญาตให้ผู้ได้รับการส่งเสริม จ้างง จ้างนาย โอน ให้เช่า นำไปใช้ในการอื่น หรือให้บุคคลอื่นใช้เครื่องจักรที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรตามมาตรา ๒๘ หรือมาตรา ๒๙ หรือย้ายโรงงานหรือสถานที่ประกอบกิจการไปตั้งหรือดำเนินการในท้องถิ่น

การอนุญาตจะทำเป็นหนังสือหรือแก้ไขบัตรส่งเสริม โดยระบุเงื่อนไขและรายละเอียดในการอนุญาตไว้ด้วยก็ได้

ห้ามมิให้นำกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรมาใช้บังคับแก่ผู้ได้รับการส่งเสริม ซึ่งได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการตามมาตรา ๖๖ เว้นแต่คณะกรรมการจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ในกรณีเช่นนี้ให้นำกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรมาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้ง

มาตรา ๔๒ ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมจ้างเองเครื่องจักรที่ได้รับยกเว้น หรือลดหย่อนภาษีอากร และผู้รับจ้างซึ่งมิได้เป็นผู้ได้รับการส่งเสริมบังคับจ้างเองเครื่องจักรนั้นก่อนพ้นกำหนดเวลาที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๔๐ ให้นำกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรมาใช้บังคับแก่ผู้รับจ้าง โดยให้ถือว่าผู้รับจ้างนั้นเป็นผู้นำของเข้าซึ่งสิทธิในการได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรสำหรับเครื่องจักรนั้นในวันรับโอน

หมวด ๕

หลักประกันและการคุ้มครอง

มาตรา ๔๓ รัฐจะไม่โอนกิจการของผู้ได้รับการส่งเสริมมาเป็นของรัฐ

มาตรา ๔๔ รัฐจะไม่ประกอบกิจการขึ้นใหม่แข่งขันกับผู้ได้รับการส่งเสริม

มาตรา ๔๕ รัฐจะไม่ทำการผูกขาดการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ หรือผลิตผลชนิดเดียวกัน หรือคล้ายคลึงกันกับที่ผู้ได้รับการส่งเสริมผลิตหรือประกอบได้

มาตรา ๔๖ รัฐจะไม่ควบคุมราคาจำหน่ายของผลิตภัณฑ์หรือผลิตผลที่ได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน เว้นแต่ในกรณีที่จำเป็นในด้านเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ แต่จะไม่กำหนดราคาจำหน่ายให้ต่ำกว่าราคาที่คณะกรรมการเห็นสมควร

มาตรา ๔๗ ผู้ได้รับการส่งเสริมจะได้รับอนุญาตให้ส่งออกนอกราชอาณาจักรได้เสมอไปซึ่งผลิตภัณฑ์หรือผลิตผลที่ได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน เว้นแต่ในกรณีที่จำเป็นในด้านเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ

มาตรา ๔๘ รัฐจะไม่อนุญาตให้ส่วนราชการ องค์การของรัฐบาล หรือรัฐวิสาหกิจ นำเข้ามาในราชอาณาจักร โดยให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าซึ่งผลิตภัณฑ์หรือผลิตผลชนิดใดที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นว่าเป็นชนิดเดียวกันกับที่ผู้ได้รับการส่งเสริมผลิตหรือประกอบได้โดยมีคุณภาพใกล้เคียงกันและมีปริมาณเพียงพอที่จะจัดหามาใช้ได้

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับแก่ยุทธภัณฑ์ ตามความในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมยุทธภัณฑ์

ที่นำเข้ามาเพื่อใช้ในราชการของกระทรวงกลาโหม

มาตรา ๔๕ ในกรณีที่ทำเป็นเพื่อให้ความคุ้มครองกิจการของผู้ได้รับการส่งเสริม คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดค่าธรรมเนียมพิเศษสำหรับการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์เดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน หรือทดแทนกันได้กับผู้ได้รับการส่งเสริมผลิตภัณฑ์หรือประกอบในอัตราที่เห็นสมควร แต่ไม่เกินร้อยละห้าสิบของราคารวมค่าประกันภัยและค่าขนส่งนอกประเทศของผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์นั้น

การกำหนดค่าธรรมเนียมพิเศษตามวรรคหนึ่งให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และให้ใช้บังคับตามระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด แต่คราวละไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

คณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา แก้ไขเพิ่มเติม หรือยกเลิกประกาศตามมาตรานี้ในเวลาใดๆ ได้ตามที่เห็นสมควร

ในกรณีที่มีปัญหาว่า ผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรจะต้องเสียค่าธรรมเนียมพิเศษตามประกาศของคณะกรรมการหรือไม่ ให้คณะกรรมการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาและคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษสำหรับการนำเข้ามาตามมาตรานี้ ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรมศุลกากร และให้นำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยให้ถือว่าค่าธรรมเนียมพิเศษสำหรับการนำเข้าเป็นเสมือนอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร

ในกรณีที่มีปัญหาว่า ผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรจะต้องเสียค่าธรรมเนียมพิเศษตามประกาศของคณะกรรมการหรือไม่ ให้คณะกรรมการเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาและคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษสำหรับการนำเข้ามาตามมาตรานี้ ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรมศุลกากร และให้นำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยให้ถือว่าค่าธรรมเนียมพิเศษสำหรับการนำเข้าเป็นเสมือนอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร

ในกรณีที่คณะกรรมการวินิจฉัยว่า ผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์นั้นไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมพิเศษและผู้ใช้ได้ชำระค่าธรรมเนียมพิเศษสำหรับของนั้นแล้ว ก็ให้กรมศุลกากรคืนค่าธรรมเนียมดังกล่าวให้แก่ผู้นั้น

มาตรา ๕๐ ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นว่าการกำหนดค่าธรรมเนียมพิเศษตามมาตรา ๔๕ ไม่เพียงพอสำหรับการให้ความคุ้มครองกิจการของผู้ได้รับการส่งเสริม ให้กระทรวงพาณิชย์ห้ามนำผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์เดียวกัน คล้ายคลึงกัน หรือทดแทนกันได้กับผู้ได้รับการส่งเสริมผลิตภัณฑ์หรือประกอบเข้ามาในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการส่งออก

นอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง

มาตรา ๕๑ ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมประสบปัญหาหรืออุปสรรคในการดำเนินกิจการที่ได้รับการส่งเสริมและร้องเรียนให้คณะกรรมการช่วยเหลือ ให้ประธานกรรมการมีอำนาจสั่งให้ความช่วยเหลือไปตามความเหมาะสม หรือสั่งให้ส่วนราชการ องค์กรของรัฐบาล หรือรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการช่วยเหลือต่อไปโดยมิชักช้า

มาตรา ๕๒ ในกรณีที่โครงสร้างอัตราหรือวิธีการจัดเก็บภาษีอากร ค่าบริการหรือค่าธรรมเนียม เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนที่พึงให้การส่งเสริมหรือที่ให้การส่งเสริมไปแล้ว ไม่ว่าจะมีส่วนร้องเรียนขอให้คณะกรรมการช่วยเหลือหรือไม่ก็ตาม ให้ประธานกรรมการมีอำนาจสั่งส่วนราชการ องค์กรของรัฐบาล หรือรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องพิจารณาดำเนินการแก้ไขต่อไป

มาตรา ๕๓ ส่วนราชการ องค์กรของรัฐบาล หรือรัฐวิสาหกิจใดได้รับคำสั่งจากประธานกรรมการตามมาตรา ๕๑ หรือมาตรา ๕๒ ต้องพิจารณาดำเนินการช่วยเหลือหรือแก้ไขให้เป็นไปตามคำสั่งดังกล่าว ถ้าเห็นว่าไม่อาจปฏิบัติตามได้ ให้รายงานประธานกรรมการทราบพร้อมด้วยเหตุผลภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับคำสั่ง

ในกรณีที่ได้รับรายงานเหตุผลตามวรรคหนึ่ง ถ้าประธานกรรมการพิจารณาเห็นควรดำเนินการประการใด ให้ถือเป็นที่สุดและให้ส่วนราชการ องค์กรของรัฐบาล หรือรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น โดยมิชักช้า

หมวด 6

การเพิกถอนสิทธิและประโยชน์

มาตรา ๕๔ ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ที่ได้รับแก่ผู้ได้รับการส่งเสริมทั้งหมดหรือบางส่วนโดยจะกำหนดระยะเวลาไว้ด้วยหรือไม่ก็ได้

ถ้าคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่า การที่ผู้ได้รับการส่งเสริมฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขนั้น มิได้เป็นการกระทำโดยจงใจ จะสั่งให้สำนักงานเดือนเป็นหนังสือให้ผู้ได้รับการส่งเสริมแก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขภายในเวลาที่กำหนดก่อนก็ได้ แต่เมื่อพ้นกำหนดเวลานั้นแล้ว ผู้ได้รับการส่งเสริมยังมีได้แก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้องโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้คณะกรรมการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๕๕ ในกรณีที่คณะกรรมการสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากร สำหรับของที่นำเข้าหรือส่งออกทั้งหมด ให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริมไม่เคยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรมาแต่ต้น และให้ผู้ได้รับการส่งเสริมเสียภาษีอากร โดยถือสภาพของราคาและอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าหรือส่งออกเป็นการคำนวณภาษีอากร สำหรับกรณีที่ผู้ได้รับลดหย่อนภาษีอากรให้เสียภาษีอากรที่พึงต้องเสียทั้งหมดเมื่อได้คำนวณตามเกณฑ์เช่นนั้น

ในกรณีที่คณะกรรมการสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากร สำหรับของที่นำเข้าหรือส่งออกบางส่วน ให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรมาตั้งแต่เพียงเท่าที่ตนยังคงได้รับสิทธิและประโยชน์อยู่ และให้เสียภาษีอากรตามส่วนที่ได้เพิกถอนจนครบถ้วน โดยถือสภาพของราคาและอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันนำเข้าหรือส่งออกเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษีอากร

ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องแจ้งขอชำระภาษีอากร หรือภาษีอากรเพิ่มต่อกรมศุลกากร หรือด่านศุลกากรที่ได้นำของนั้นเข้ามาหรือส่งของนั้นออกไปภายในหนึ่ง เดือนนับแต่วันทราบคำสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีอากร และต้องชำระ ณ ที่ทำการศุลกากรซึ่งกรมศุลกากรกำหนดให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจำนวนเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่ม อันจะพึงต้องชำระ ถ้าผู้ได้รับการส่งเสริมมิได้แจ้งหรือชำระภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้เสียเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่ง ต่อเดือนของค่าภาษีอากรที่ต้องชำระโดยไม่คิดทบต้นนับแต่วันที่พ้นกำหนดเวลาแจ้งหรือชำระ แล้วแต่กรณี จนถึงวันที่นำเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มและเงินเพิ่มมาชำระซึ่งต้องไม่เกินสามเดือนนับแต่วันที่พ้นกำหนดเวลาแจ้งหรือชำระดังกล่าว ถ้ามิได้มีการปฏิบัติเช่นนั้น ให้ถือว่าของนั้นได้นำเข้ามาหรือส่งออกโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรและให้นำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับ ทั้งนี้ ในการคำนวณเงินเพิ่มดังกล่าว ถ้ามีเศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน

ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมไม่ปฏิบัติตามคำเตือนของสำนักงานตามมาตรา ๕๔ วรรคสอง คณะกรรมการจะให้ผู้ได้รับการส่งเสริมเสียเงินเพิ่มภาษีอากรให้แก่รัฐ โดยชำระแก่กรมศุลกากร พร้อมกับเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มที่ต้องนำไปชำระตามวรรคสามในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของเงินภาษีอากรหรือเงินภาษีอากรเพิ่มอันจะพึงต้องชำระ นับแต่วันที่พ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๕๔ วรรคสองอีกด้วยก็ได้ แต่เงินเพิ่มภาษีอากรตามมาตรานี้มิให้เกินจำนวนเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มอันจะพึงต้องชำระ และเพื่อให้ได้รับชำระเงินเพิ่มนี้ ให้ถือว่าเงินเพิ่มเป็นเสมือนเงินอากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี การนับอายุความตามมาตรา นี้ให้เริ่มนับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง

มาตรา ๕๕/๑ ในกรณีที่คณะกรรมการสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีเงินได้นิติบุคคล ให้ถือว่าผู้ได้รับการส่งเสริมหมดสิทธิได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่ถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์นั้น และให้นำประมวลรัษฎากรมาใช้บังคับ

คณะกรรมการอาจสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีเงินได้นิติบุคคล โดยให้มีผลย้อนหลัง ไปถึงระยะเวลาบัญชีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดก็ได้ ในกรณีนี้ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องแจ้งขอชำระภาษีอากรที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนต่อกรมสรรพากร สำนักงานภาษีสรรพากรพื้นที่ หรือสำนักงานสรรพากรจังหวัดที่ผู้ได้รับการส่งเสริมมีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่และชำระ ณ สถานที่ดังกล่าวให้เสร็จสิ้นภายใน 1 เดือนนับแต่วันทราบคำสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์นั้น โดยถืออัตราภาษีที่เป็นอยู่ของรอบระยะเวลาบัญชีที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนเป็นเกณฑ์คำนวณ ถ้าผู้ได้รับการส่งเสริมมิได้แจ้งและชำระภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้เสียเงินเพิ่มตามประมวลรัษฎากรนับแต่วันพ้นกำหนดเวลาแจ้งและชำระจนถึงวันที่นำเงินภาษีอากรหรือภาษีอากรเพิ่มและเงินเพิ่มมาชำระ ถ้ามิได้มีการปฏิบัติเช่นนั้นให้นำประมวลรัษฎากรมาใช้บังคับ

คำสั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์เกี่ยวกับภาษีเงินได้นิติบุคคลตามวรรคสองมิให้มีผลกระทบต่อเงินปันผลจากกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนที่ได้จ่ายไปแล้วก่อนวันที่คณะกรรมการมีคำสั่งเพิกถอน

มาตรา ๕๖ ในกรณีที่ผู้ได้รับส่งเสริมเลิกกิจการ รวมกิจการกับผู้อื่น หรือโอนกิจการให้แก่ผู้อื่น ให้บัตรส่งเสริมนั้นใช้ได้ต่อไปอีกไม่เกิน 3 เดือนนับแต่วันเลิก รวม หรือโอนกิจการ

ในกรณีที่ผู้ซึ่งดำเนินกิจการที่รวมกันขึ้นใหม่หรือรับโอนกิจการประสงค์จะขอรับช่วงดำเนินการที่ได้รับการส่งเสริมตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในบัตรส่งเสริมต่อไป ให้ยื่นคำขอรับการส่งเสริมภายในเวลาที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ถ้าคณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควรให้การส่งเสริมให้ออกบัตรส่งเสริม โดยให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้เพียงเท่าที่ผู้ได้รับการส่งเสริมเดิมยังเหลืออยู่ ถ้าคณะกรรมการเห็นว่าไม่สมควรให้การส่งเสริม ให้สั่งเพิกถอนสิทธิและประโยชน์ทั้งหมด

หมวด ๗
บทสุดท้าย

มาตรา ๕๗ บรรดาอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๒๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๑๕ ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๘ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๕ ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๘ ให้ถือว่าผู้ได้รับบัตรส่งเสริมในการประกอบกิจการอุตสาหกรรมตามประเภท ขนาด และเงื่อนไขที่กำหนดโดยกฎกระทรวงหรือประกาศของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน เพื่อกิจการอุตสาหกรรม ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม และผู้ได้รับบัตรส่งเสริมตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๒๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๑๕ อยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นผู้ได้รับการส่งเสริมตามพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในบัตรส่งเสริม และให้มีสิทธิที่จะขอรับสิทธิและประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

มาตรา ๕๙ ให้ถือว่าคำขอรับการส่งเสริมที่ได้รับอนุมัติการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๒๗ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๑๕ แล้ว เป็นคำขอรับการส่งเสริมที่ได้รับอนุมัติการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการ ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖๐ ให้ถือว่าคำขอรับการส่งเสริมที่ค้างพิจารณาอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้ บังคับ เป็นคำขอรับการส่งเสริมที่ได้ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้

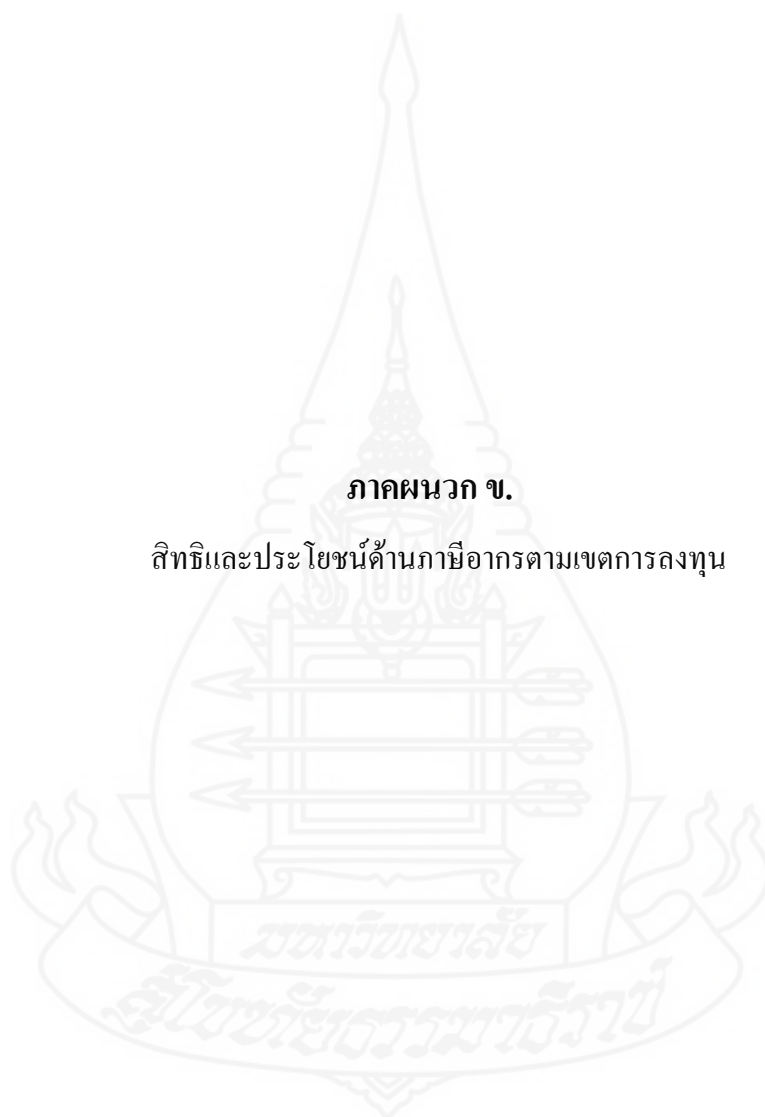
ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายธานินทร์ กรัยวิเชียร

นายกรัฐมนตรี

ภาคผนวก ข.

สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรตามเขตการลงทุน

สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรตามเขตการลงทุน

1. เขต 1 โครงการที่ตั้งสถานประกอบการในจังหวัดกรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการและสมุทรสาคร

1.1 โครงการที่ตั้งในนิคมอุตสาหกรรมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในเขต 1

1.1.1 ให้ได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรกึ่งหนึ่ง เฉพาะเครื่องจักรที่มีอากรขาเข้าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10

1.1.2 ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 3 ปี ทั้งนี้ ผู้ได้รับการส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่าภายในระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล1ปี

1.1.3 ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี

1.2 โครงการที่ตั้งนอกนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในเขต 1

1.2.1 ได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรกึ่งหนึ่ง เฉพาะเครื่องจักรที่มีอากรขาเข้าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10

1.2.2 ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี

2. เขต 2 โครงการที่ตั้งสถานประกอบการในจังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ภูเก็ต ระยอง ราชบุรี สมุทรสงคราม สระบุรี สุพรรณบุรีและอ่างทอง

2.1 โครงการที่ตั้งในนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในเขต 2 (ไม่รวมนิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบังและนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในจังหวัดระยอง)

2.1.1 ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร (สำหรับโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2557)

2.1.2 ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 7 ปี (สำหรับโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2557) ทั้งนี้ ผู้ได้รับการส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับ

ใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่าภายใน
ระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและ
ประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้ นิติบุคคล 1 ปี

2.1.3 ให้ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับที่ผลิต
เพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี

2.2 โครงการที่ตั้งนอกนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในเขต 2

2.2.1 ให้ได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรหนึ่ง เฉพาะเครื่องจักรที่มี
อากรขาเข้าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10

2.2.2 ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะ เวลา 3 ปี ทั้งนี้ ผู้ได้รับการ
ส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุน
หมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือ
มาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่าภายในระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถ
ดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้ นิติบุคคล 1 ปี

2.2.3 ให้ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่
ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี

3. เขต 3 โครงการที่ตั้งสถานประกอบการในท้องที่ 36 จังหวัด ได้แก่ กระบี่ กำแพงเพชร ขอนแก่น
จันทบุรี ชัยนาท ชุมพร เชียงราย เชียงใหม่ ตรัง ตราด ตาก นครราชสีมา นครศรีธรรมราช
นครสวรรค์ ประจวบคีรีขันธ์ ปราจีนบุรี พังงา พัทลุง พิจิตร พิษณุโลก เพชรบุรี เพชรบูรณ์
มุกดาหาร แม่ฮ่องสอน ระนอง ลพบุรี ลำปาง ลำพูน เลย สงขลา สระแก้ว สิงห์บุรี สุโขทัย
สุราษฎร์ธานี อุตรดิตถ์ อุทัยธานี

3.1 โครงการที่ตั้งในนิคมอุตสาหกรรมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมใน
ท้องที่ 36 จังหวัด และโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2557 ซึ่งตั้งอยู่ใน
นิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง และนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในจังหวัดระยอง

3.1.1 ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร

3.1.2 ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะ เวลา 8 ปี ทั้งนี้ ผู้ได้รับการ
ส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุน

หมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่าภายในระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้ นิติบุคคล 1 ปี

3.1.3 ให้ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 5 ปี

3.1.4 ให้ได้รับลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิ ที่ได้จากการลงทุนในอัตราร้อยละ 50 ของอัตรากกติเป็นระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่พ้นกำหนดระยะเวลาการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล

3.1.5 อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา 2 เท่าเป็นระยะเวลา 10 ปี นับแต่วันที่เริ่มมีรายได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริม

3.1.6 อนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิร้อยละ 25 ของเงินที่ลงทุนแล้วในการนั้นในกิจการที่ได้รับส่งเสริม โดยผู้ได้รับการส่งเสริมจะเลือกหักจากกำไรสุทธิของปีใดปีหนึ่ง หรือหลายปีก็ได้ภายใน 10 ปี นับแต่วันที่เริ่มมีรายได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริม ทั้งนี้ นอกเหนือไปจากการหักค่าเสื่อมราคาตามปกติ

3.1.7 ให้ได้รับการลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศ ร้อยละ 75 เป็นระยะเวลา 5 ปี (จะอนุมัติให้คราวละ 1 ปี) ยกเว้นนิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง และโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2548 เป็นต้นไป ที่ตั้งสถานประกอบการในนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในจังหวัดระยอง จะไม่ได้รับสิทธิข้อนี้

3.2 โครงการที่ตั้งนอกนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมในท้องที่ 36 จังหวัด

3.2.1 ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร

3.2.2 ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี ทั้งนี้ ผู้ได้รับการส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือ

มาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่าภายในระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้ นิติบุคคล 1 ปี

3.2.3 ให้ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 5 ปี

3.2.4 อนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิร้อยละ 25 ของเงินที่ลงทุนแล้วในการนั้นในกิจการที่ได้รับส่งเสริม โดยผู้ได้รับการส่งเสริมจะเลือกหักจากกำไรสุทธิของปีใดปีหนึ่ง หรือหลายปีก็ได้ภายใน 10 ปี นับแต่วันที่มียรายได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริม ทั้งนี้ นอกเหนือไปจากการหักค่าเสื่อมราคาตามปกติ

4. เขต 3 โครงการที่ตั้งสถานประกอบการในท้องที่ 22 จังหวัด ได้แก่ กาฬสินธุ์ นครพนม นครราชสีมา บึงกาฬ บึงขาม บึงสามพัน ชัยภูมิ นครราชสีมา ยโสธร ยะลา ร้อยเอ็ด ศรีสะเกษ สกลนคร สตูล สุรินทร์ หนองบัวลำภู ชัยภูมิ หนองคาย อุบลราชธานี อุครธานี และอำนาจเจริญ

4.1 ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร

4.2 ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี ทั้งนี้ ผู้ได้รับการส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่าภายในระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้ นิติบุคคล 1 ปี

4.3 ให้ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 5 ปี

4.4 ให้ได้รับลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิ ที่ได้จากการลงทุนในอัตราร้อยละ 50 ของอัตราปกติเป็นระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่พ้นกำหนดระยะเวลาการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล

4.5 อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา 2 เท่าเป็นระยะเวลา 10 ปี นับแต่วันที่เริ่มมียรายได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริม

4.6 อนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิร้อยละ 25 ของเงินที่ลงทุนแล้วในการนั้นในกิจการที่ได้รับส่งเสริม โดยผู้ได้รับการส่งเสริมจะเลือกหักจาก

กำไรสุทธิของปีใดปีหนึ่ง หรือหลายปีก็ได้ภายใน 10 ปี นับแต่วันที่มียาได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริม ทั้งนี้ นอกเหนือไปจากการหักค่าเสื่อมราคาตามปกติ

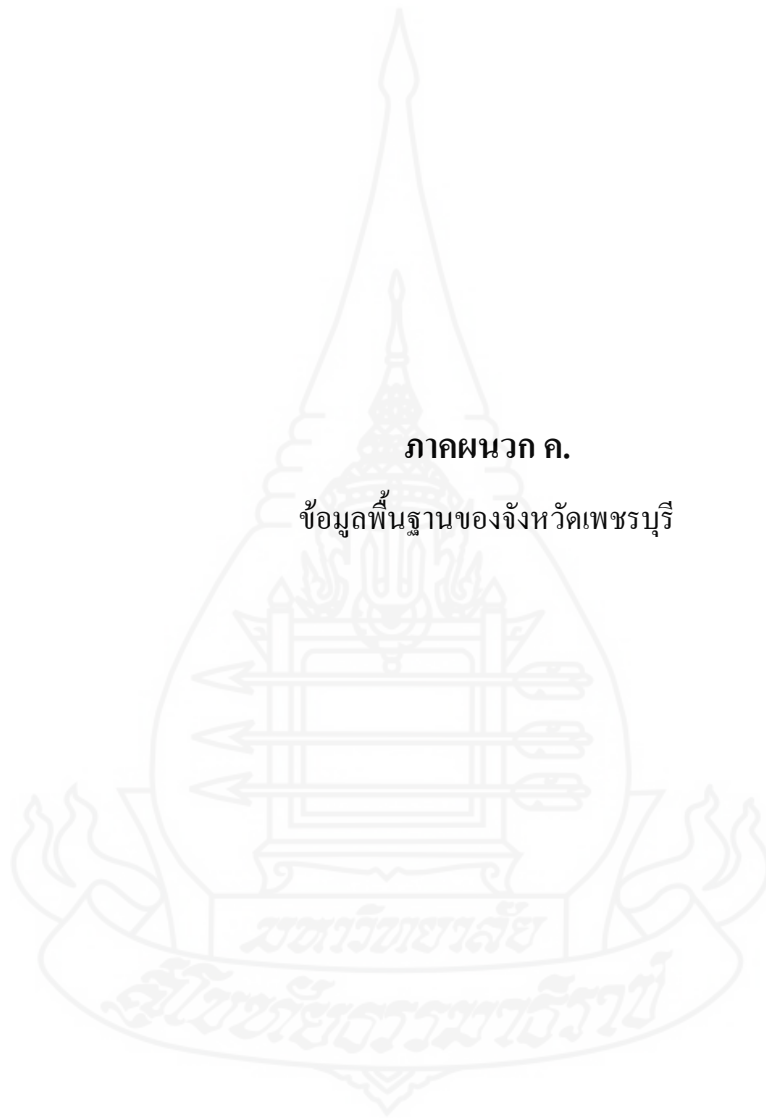
4.7 ให้ได้รับการลดหย่อนอากรขาเข้า สำหรับวัตถุดิบ หรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศ ร้อยละ 75 เป็นระยะเวลา 5 ปี (จะอนุมัติให้คราวละ 1 ปี) ทั้งนี้สำหรับโครงการที่ตั้งในนิคมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับส่งเสริมและ ยื่นขอรับการส่งเสริมภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2557

ภาคผนวก ค.

ข้อมูลพื้นฐานของจังหวัดเพชรบุรี

เพชรบุรีแลแม่น้ำปราณบุรี สภาพเช่นนี้ทำให้ทางทิศตะวันตกของจังหวัดเพชรบุรีอุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ป่าไม้ และแร่ธาตุ แต่มีประชากรอาศัยอยู่น้อยเนื่องจากเป็นแดนกันดาร จะมีเพียงชาวกะเหรี่ยงและชาวกระหังที่อพยพข้ามแดนมาจากพม่าเข้ามาอาศัยเท่านั้น

ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดเพชรบุรีอยู่ติดกับอ่าวไทยจึงได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ในฤดูฝนและอิทธิพล จากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือในช่วงฤดูหนาว จึงทำให้มีอากาศหนาวเย็นในช่วงเวลาดังกล่าว สำหรับช่วงเวลาที่เหมาะกับการท่องเที่ยวมากที่สุด คือ ช่วงเดือนธันวาคม – เมษายน แบ่งฤดูกาลออกเป็น 3 ฤดูดังนี้

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่กลางเดือนกุมภาพันธ์ - กลางเดือนพฤษภาคม

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่กลางเดือนพฤษภาคม – กลางเดือนตุลาคม

ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่กลางเดือนตุลาคม – กลางเดือนกุมภาพันธ์

ในปี 2552 อุณหภูมิอากาศสูงที่สุด 37.4 องศาเซลเซียส (วันที่ 23 เมษายน 2552) อุณหภูมิอากาศต่ำที่สุด 15.0 องศาเซลเซียส (วันที่ 12 มกราคม 2552) อุณหภูมิอากาศเฉลี่ยทั้งปี 30.82 องศาเซลเซียส ปริมาณฝนตกรวมทั้งปี 871.3 มิลลิเมตร วันที่มีฝนตกมากที่สุดในรอบปี เมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2552 วัดได้ 62.5 มิลลิเมตร มีจำนวนวันฝนตกวัดได้ตั้งแต่ 0.1 มิลลิเมตร จำนวน 99 วัน จากสถิติปริมาณน้ำฝนตั้งแต่ปี 2543-2552 รอบ 10 ปี เฉลี่ยวันฝนตกประมาณปีละ 106 วัน ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย ในรอบ 10 ปี (ปี 2543 - 2552) = 965.26 มิลลิเมตรต่อปี มีฝนตกมากในช่วงเดือนกันยายน – ตุลาคม (ที่มา : สำนักงานอุตุนิยมวิทยาจังหวัดเพชรบุรี)

ทรัพยากรธรรมชาติ

1. ทรัพยากรดิน

ลักษณะดินของจังหวัดเพชรบุรีสามารถแบ่งตามลักษณะได้ 3 ส่วน คือ

- 1) ดินเหนียวและดินเหนียวปนทราย พบในบริเวณที่ราบตอนกลางของจังหวัด
- 2) ดินเหนียวถึงดินร่วนปนกรวดและเศษหิน พบในบริเวณที่ราบสูงทางด้านตะวันตก
- 3) ดินร่วนเหนียว พบในบริเวณพื้นที่ราบชายฝั่งทะเลตะวันออก

2. ทรัพยากรน้ำ

มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติที่มีความสำคัญต่อความเป็นอยู่ของประชาชน ประกอบด้วย

แม่น้ำเพชรบุรี ต้นน้ำจากเทือกเขาสูงชันทางด้านตะวันตกของจังหวัด ไหลผ่านอำเภอแก่งกระจาน อำเภอท่ายาง อำเภอบ้านลาด อำเภอเมืองฯ แล้วลงสู่อ่าวไทยที่อำเภอบ้านแหลม มีความยาว 210 กิโลเมตรเป็นแม่น้ำที่มีความสำคัญของจังหวัดเพชรบุรีตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน

แม่น้ำบางกลอย ต้นน้ำจากเทือกเขาในเขตอำเภอหนองหญ้าปล้อง
ไหลมาบรรจบแม่น้ำเพชรบุรีบริเวณอำเภอท่ายาง มีความยาว 45 กิโลเมตร

ห้วยแม่ประโคน ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาบริเวณเขตติดต่อระหว่าง
อำเภอหนองหญ้าปล้องกับอำเภอปากท่อจังหวัดราชบุรี และมีสาขาสำคัญ ได้แก่ ห้วยมะเร็ว ห้วย
เสือกัดช้าง ห้วยสมุลแว้ง และไหลมาบรรจบแม่น้ำเพชรบุรีในบริเวณเขตอำเภอท่ายาง มีความยาว
56 กิโลเมตร

ห้วยผาก ต้นน้ำจากภูเขาอ่างแก้วและภูเขาน้ำหอยคในบริเวณเขตอำเภอแก่งกระจาน
ไหลมารวมกับแม่น้ำเพชรบุรีที่บริเวณใต้เขื่อนแก่งกระจานในเขตอำเภอแก่งกระจาน มีความยาว 30
กิโลเมตร

ห้วยแม่ประจันต์ ต้นน้ำจากเทือกเขาในเขตจังหวัดราชบุรี ไหลผ่านอำเภอหนอง
หญ้าปล้อง และไหลมาบรรจบแม่น้ำเพชรบุรีบริเวณเขื่อนเพชรบุรีในเขตอำเภอท่ายาง

แม่น้ำบางตะบูน เป็นสาขาของแม่น้ำเพชรบุรีซึ่งไหลย้อนขึ้นไปทางเหนือผ่าน
อำเภอเขาชัยอำเภอบ้านแหลม ออกสู่อ่าวไทยที่ปากอ่าวบางตะบูน อำเภอบ้านแหลม มีความยาว
ประมาณ 13 กิโลเมตร

3. ทรัพยากรป่าไม้

จังหวัดเพชรบุรี มีพื้นที่ป่าไม้ ตาม พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 จำนวน
2,397,600 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 61.62 ของพื้นที่ทั้งหมด (3,890,711 ไร่)

(ที่มา : สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดเพชรบุรี)

การจำแนกประเภทป่าไม้

การจำแนกประเภทป่าไม้ตามกฎหมายและมติคณะรัฐมนตรี	หน่วย : ไร่
ป่าสงวนแห่งชาติ ตาม พ.ร.บ. ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507*	2,397,600
ป่าไม้ถาวรตามมติคณะรัฐมนตรี	35,118
อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน	1,670,281.35
เขตห้ามล่าสัตว์ป่าเขากระปุก	4,850
วนอุทยานเขานางพันธุรัต	1,562
วนอุทยานชะอำ	416
เขตห้ามล่าสัตว์ป่าชะอำ	622.20

*พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติบางส่วน ประกาศเป็นเขตอุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า

การใช้ประโยชน์ที่ดินป่าไม้

ประเภทการใช้ประโยชน์ที่ดิน	ตารางกิโลเมตร	ไร่
รวมพื้นที่จังหวัด	6,220.8	3,888,000.0
ป่าดงดิบ	838.2	523,875.0
ป่าเบญจพรรณ	2,439.7	1,524,812.5
ป่าชายหาด	0.3	187.5
ป่าไผ่	0.9	562.5
ป่าชายเลน	57.8	36,125.0
รวมพื้นที่ป่าธรรมชาติ	3,336.9	2,085,562.5
พื้นที่สวนป่า	25.7	16,062.5
พื้นที่ป่าฟื้นฟูตามธรรมชาติ	27.4	17,125.0
รวมพื้นที่ป่าไม้	3,390.0	2,118,750.0
พื้นที่ไม่ใช่ป่า	2,830.8	1,769,250.0
เปอร์เซ็นต์พื้นที่ป่าไม้		54.49%

ที่มา : สถิติการป่าไม้ของประเทศไทย พ.ศ. 2548 กองแผนงานและสารสนเทศ กรมป่าไม้

4. ทรัพยากรแร่ธาตุ

ณ เดือนธันวาคม 2552 จังหวัดเพชรบุรีมีเหมืองแร่สัมปทานทั้งหมด 15 แปลง และเปิดทำการ 8 แปลง หยุดทำการ 4 แปลง และยังไม่แจ้งเปิดทำการ 3 แปลง ในปีงบประมาณ 2552 มีรายได้จากค่าภาคหลวงแร่และค่าธรรมเนียม รวม 4,964,094 บาท (ยกเว้นค่าธรรมเนียมตามประกาศกรมโรงงานตั้งแต่ 1 มิถุนายน 2552 – 31 พฤษภาคม 2553)

(ที่มา : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเพชรบุรี)

5. ประชากร

ตามประกาศสำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2552 จังหวัดเพชรบุรีมีประชากร จำนวน 461,239 คน เป็นชาย 223,464 คน หญิง 237,775 คน จำนวนบ้าน 164,112 หลังคาเรือน (ที่มา : สำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง)

6. โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ในจังหวัดเพชรบุรี 22 โครงการ ประกอบด้วย

1. โครงการตามพระราชประสงค์หุบกะพง
2. โครงการตามพระราชประสงค์ดอนขุนห้วย
3. โครงการจัดพัฒนาที่ดินฯ ตามพระราชประสงค์หนองพลับ - กัดหลวง
4. โครงการหมู่บ้านสหกรณ์ห้วยสัตว์ใหญ่ ป่าเต็ง - ป่าละอู
5. โครงการดูแลรักษาป่าไม้บริเวณป่าละอูบนและเขาพระเนินทุ่งอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
6. โครงการพัฒนาห้วยแม่เพรียงตามพระราชดำริ
7. โครงการศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยทรายอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
8. โครงการสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ราชบรรมราชชนนี มูลนิธิชัยพัฒนา
9. โครงการศึกษาวิจัยและพัฒนาสิ่งแวดล้อมแหลมผักเบี้ยอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
10. โครงการดูแลที่ดินและปลูกป่าในที่ดินของมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ บ้านท่ากระทุ่ม
11. โครงการศูนย์สาธิตพืชไร่และพืชสวนอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
12. โครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูสภาพพื้นที่บริเวณเขานางพันธุรัต (เขาเจ้าลายใหญ่) อันเนื่องมาจากพระราชดำริ
13. โครงการอ่างเก็บน้ำห้วยแม่ประจันต์อันเนื่องมาจากพระราชดำริ
14. โครงการอ่างเก็บน้ำห้วยผากอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
15. โครงการเครือข่ายอ่างเก็บน้ำ (อ่างพวง) อันเนื่องมาจากพระราชดำริ

16. พัฒนาแหล่งน้ำบริเวณมหาวิทยาลัยศิลปากรวิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี
17. โครงการขุดลอกอ่างเก็บน้ำห้วยสงสัยอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
18. โครงการป้องกันแก้ไขปัญหาน้ำท่วมพื้นที่จังหวัดเพชรบุรีอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
19. โครงการอ่างเก็บน้ำผาน้ำหยดอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
20. โครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชน อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน บ้านบางกลอยและบ้านโป่งลึก ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี
21. โครงการฟาร์มทะเลตัวอย่างแบบผสมผสานตามพระราชดำริ
22. โครงการชั่งหัวมันตามพระราชดำริ

7. สถานการณ์ด้านแรงงาน

ข้อมูล ณ เดือนมกราคม 2553 จังหวัดเพชรบุรีมีสถานประกอบกิจการ จำนวน 3,188 แห่ง ลูกจ้าง 41,453 คน จำแนกประเภทอุตสาหกรรม ได้ดังนี้

ประเภท	สถานประกอบการ (แห่ง)	จำนวนลูกจ้าง (คน)
เกษตรกรรมการล่าสัตว์และการป่าไม้	37	399
การประมง	70	708
การทำเหมืองแร่และเหมืองหิน	14	208
การผลิต	474	16,167
การไฟฟ้าแก๊สและการประปา	15	829
การก่อสร้าง	80	1,368
การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมรถยนต์ฯ	1,647	8,530
โรงแรมและภัตตาคาร	314	5,891
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและคมนาคม	52	675
ตัวกลางทางการเงิน	171	1,240
บริการด้านอสังหาริมทรัพย์	140	2,800
การศึกษา	14	70
การบริหารด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์	44	519
การให้บริการประชุม สังคมและบริการ ส่วนบุคคล	105	2,014
ลูกจ้างในครัวเรือน	11	35
รวม	3,188	41,453

ที่มา : สำนักงานแรงงานจังหวัดเพชรบุรี หมายเหตุ ข้อมูล ณ เดือนมกราคม 2553

8. สภาพทางเศรษฐกิจ

ผลิตภัณฑ์จังหวัด หรือผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (Gross Provincial Products :

GPP)

เป็นข้อมูลรายได้ประชาชาติที่จำแนกรายการเป็นรายพื้นที่ในขอบเขตจังหวัด สามารถใช้อธิบายทิศทางการขยายตัวทางเศรษฐกิจในช่วงเวลาต่างๆ รวมทั้งสามารถแสดงโครงสร้างการผลิตที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ดังนั้น GPP จึงเป็นข้อมูลหลักที่สามารถใช้ในการติดตามภาวะเศรษฐกิจและการนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวางแผนพัฒนาจังหวัดผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเพชรบุรีจากข้อมูลสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ประกาศตัวเลขล่าสุด ปี พ.ศ. 2552 จังหวัดเพชรบุรีมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP) 16 สาขาการผลิต ณ ราคาประจำปี เท่ากับ 58,086 ล้านบาท มีมูลค่า GPP เป็นลำดับที่ 36 ของประเทศ เป็นลำดับที่ 5 ของภาคตะวันตก โดยผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อหัวของจังหวัดเพชรบุรี ปี พ.ศ. 2552 จำนวน 126472 บาท/คน/ปี ผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อหัวเป็นลำดับที่ 16 ของประเทศ เป็นลำดับที่ 3 ของภาคตะวันตก (ภาคตะวันตกในการคำนวณ GPP ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติประกอบด้วย 6 จังหวัด ได้แก่ ราชบุรี , กาญจนบุรี , ประจวบคีรีขันธ์ , เพชรบุรี , สุพรรณบุรี , สมุทรสงคราม)

ที่มา : ข้อมูล GPP ปี พ.ศ. 2551 ณ ราคาประจำปี จากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ(ประกาศตัวเลขล่าสุด มิถุนายน 2552)

9. การอุตสาหกรรม

จังหวัดเพชรบุรีอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขตที่ 3 เป็นจังหวัดที่มีศักยภาพเหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลาง การพัฒนาอุตสาหกรรมในด้านต่าง ๆ ในภูมิภาคตะวันตก เนื่องจากมีความพร้อมทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านวัตถุดิบ แรงงาน และทำเลที่ตั้ง ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเทพฯ โดยเฉพาะอำเภอเขาชัย้อย ซึ่งมีโรงงานอุตสาหกรรมสำคัญ ๆ มาก และอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ เพียง 80 กิโลเมตรจังหวัดเพชรบุรีมีโรงงานอุตสาหกรรมทั้งสิ้น 668 แห่ง จำแนกตามจำพวกโรงงาน ดังนี้

- ในเขตการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย จำนวน 0 โรงงาน
- โรงงานจำพวกที่ 1 (นอกเขตฯ) จำนวน 180 โรงงาน
- โรงงานจำพวกที่ 2 (นอกเขตฯ) จำนวน 88 โรงงาน
- โรงงานจำพวกที่ 3 (นอกเขตฯ) จำนวน 420 โรงงาน

เงินลงทุนรวมทั้งสิ้น 30,197,546 ล้านบาท มีคนงาน 19,641 คน เป็นชาย 10,223 คน หญิง 9,418 คน (ที่มา : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเพชรบุรี)

จำนวนโรงงานจำแนกรายหมวดอุตสาหกรรมที่สำคัญ

1. ผลิตภัณฑ์จากพืช 181 โรงงาน
2. อุตสาหกรรมอาหาร 89 โรงงาน
3. อุตสาหกรรมเครื่องดื่มน้ำ 2 โรงงาน
4. สิ่งทอ 13 โรงงาน
5. อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกายยกเว้นรองเท้า 2 โรงงาน
6. ผลิตหนังสือพิมพ์และผลิตภัณฑ์จากหนังสือพิมพ์ 1 โรงงาน
7. แปรรูปไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ 31 โรงงาน
8. เครื่องเรือนหรือเครื่องตกแต่งในอาคารจากไม้ แก้ว ยาง หรือโลหะอื่นๆ 10 โรงงาน
9. ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ 6 โรงงาน
10. การพิมพ์ การเย็บเล่ม ทำปกหรือทำแม่พิมพ์ 5 โรงงาน
11. เคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี 14 โรงงาน
12. ผลิตภัณฑ์จากปิโตรเลียม 8 โรงงาน
13. ยางและผลิตภัณฑ์ยาง 4 โรงงาน
14. ผลิตภัณฑ์พลาสติก 23 โรงงาน
15. ผลิตภัณฑ์ท่อโลหะ 46 โรงงาน
16. ผลิตโลหะขั้นมูลฐาน 7 โรงงาน
17. ผลิตภัณฑ์โลหะ 38 โรงงาน
18. ผลิตเครื่องจักรและเครื่องกล 31 โรงงาน
19. ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ 6 โรงงาน
20. ผลิตยานพาหนะและอุปกรณ์รวมทั้งการซ่อมยานพาหนะและอุปกรณ์ 68 โรงงาน
21. การผลิตอื่นๆ 89 โรงงาน

ข้อมูลอื่นๆ (ด้านสิ่งแวดล้อม)

ปริมาณน้ำเสียสูงสุด (MAX_FLOW) รวมทั้งสิ้น 8,329 ลบ.ม./วัน

ปริมาณน้ำเสียปัจจุบัน (EXIST_FLOW) รวมทั้งสิ้น 6,530 ลบ.ม./วัน

ปริมาณน้ำทิ้งที่ระบายออก (DISCHARGE) รวมทั้งสิ้น 4,265 ลบ.ม./วัน

ประมาณการวัสดุที่ไม่ใช่แล้วจากโรงงานฯ ประเภทไม่อันตราย (จ.1) 46,868.58 ตัน/ปี

ประเภทอันตราย (จ.6) 6,714.12 ตัน/ปี

วัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่มีการขออนุญาตนำออกนอกโรงงาน ปี 2551 ประเภทไม่อันตราย
(ฉ.1) 79,083.00 ตัน

ประเภทอันตราย (ฉ.6) 3,734.40 ตัน

10. การสาธารณูปโภค

10.1 การประปา

สำนักงานประปาเพชรบุรีเป็นหน่วยงานในสังกัดการประปาสวนภูมิภาค
กระทรวงมหาดไทยมีสถานีผลิตน้ำ 2 แห่ง และสถานีจ่ายน้ำ 4 แห่ง คือ

• สถานีผลิตน้ำ

1. สถานีผลิตน้ำบ้านลาด อำเภอเมืองเพชรบุรี กำลังผลิต 2,500 ลูกบาศก์เมตร/
ชั่วโมง ใช้น้ำในการผลิตจากแม่น้ำเพชรบุรี ซึ่งผลิตจ่ายน้ำให้กับผู้ใช้น้ำอำเภอเมืองเพชรบุรี และ
อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี

2. สถานีผลิตน้ำนายาง อำเภอชะอำ กำลังผลิต 200 ลูกบาศก์เมตร/ชั่วโมง ใช้น้ำใน
การผลิตจากคลองชลประทาน

3. ผลิตจ่ายน้ำให้แก่ผู้ใช้น้ำในอำเภอชะอำ และอำเภอท่ายาง (บางส่วน)

• สถานีจ่ายน้ำ

1. สถานีจ่ายน้ำบ้านแหลม รับน้ำจากสถานีผลิตน้ำบ้านลาดและสูบจ่ายน้ำให้กับ
เทศบาลตำบลบ้านแหลมและเทศบาลตำบลบางตะบูน

2. สถานีจ่ายน้ำหาดเจ้าสำราญ รับน้ำจากสถานีผลิตน้ำบ้านลาดมาเพื่อสำรองไว้ใช้
ในยามฉุกเฉินซึ่งปัจจุบันไม่ได้มีการสูบจ่ายน้ำโดยในเขตเทศบาลหาดเจ้าสำราญรับตรงจากสถานี
ผลิตน้ำบ้านลาด

3. สถานีจ่ายน้ำโตนดหลวง รับน้ำจากสถานีผลิตน้ำนายางมาเพื่อสำรองไว้ใช้ใน
ยามฉุกเฉินซึ่งในปัจจุบันไม่ได้มีการสูบจ่ายน้ำโดยในพื้นที่ตรงรับน้ำตรงจากสถานีผลิตน้ำนายาง

4. สถานีจ่ายน้ำบางขุนไทร รับน้ำจากสถานีผลิตน้ำบ้านลาดมาเพื่อสำรองไว้ใช้ยาม
ฉุกเฉินซึ่งปัจจุบันไม่ได้มีการสูบจ่ายน้ำโดยตรงรับน้ำตรงจากสถานีผลิตน้ำบ้านลาด

- มีกำลังการผลิตน้ำเฉลี่ยรวม 1,944,000 ลูกบาศก์เมตร/เดือน

- อัตราการจ่ายน้ำเฉลี่ยรวม 1,206,419 ลูกบาศก์เมตร/เดือน

- มีผู้ใช้น้ำรวม 38,907 แยกเป็น

- อำเภอเมืองเพชรบุรี 27,902 ราย

- อำเภอบ้านลาด 542 ราย

- อำเภอบ้านแหลม 8,699 ราย

- อำเภอท่ายาง 176 ราย
- อำเภอชะอำ 1,588 ราย
- ให้บริการน้ำประปาดื่มได้ในเขตเทศบาลตำบลท่าราบ และตำบลคลองกระแซง

(ที่มา : สำนักงานประปาเพชรบุรี)

10.2 การไฟฟ้า

สถานการณ์ให้บริการประชาชนด้านสาธารณูปโภคพลังงานไฟฟ้า ในความรับผิดชอบของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดเพชรบุรี มีรายละเอียดดังนี้

1. จำนวนผู้ใช้ไฟทั้งหมด 150,460 ราย 706 หมู่บ้าน 93 ตำบล 8 อำเภอ มีผู้ใช้ไฟฟ้าในพื้นที่จังหวัดเพชรบุรี รับบริการกระแสไฟฟ้าจากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอหัวหิน จำนวน 1 ตำบล 10 หมู่บ้าน 1,883 ราย (ตำบลป่าเต็ง)

2. ปริมาณหน่วยจำหน่ายเฉลี่ย รวม 81.520 ล้านหน่วย
3. ระบบจำหน่ายสายส่ง 85.100 วงจร/ก.ม.
4. ระบบจำหน่ายแรงสูง 3,260.59 วงจร/ก.ม.
5. ระบบจำหน่ายแรงต่ำ 4,535.08 วงจร/ก.ม.

มีสถานีจ่ายไฟ 7 สถานี ได้แก่ เพชรบุรี ,เพชรบุรี1 ,เขาย้อย1 ,เขาย้อย2 ,แก่งกระจาน, ชะอำ 1และ ชะอำ 2 (ที่มา : การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดเพชรบุรี)

10.3 โทรศัพท

ข้อมูล ณ เดือนธันวาคม 2552 จังหวัดเพชรบุรีมีสถานการณ์ให้บริการโทรศัพท์ ดังนี้

- ศูนย์บริการลูกค้า 4 แห่ง ได้แก่ ศูนย์บริการลูกค้าสาขาเพชรบุรี,ท่ายาง,ชะอำ และเขาย้อย

- ชุมสายโทรศัพท์ จำนวน 129 แห่ง ทีโอที 99 แห่ง TT&T 30 แห่ง
- เลขหมายให้บริการ (ผู้ใช้และสาธารณะ) จำนวน 61,148 เลขหมาย ทีโอที 37,064

เลขหมาย TT&T 24,084 เลขหมาย

- เลขหมายโทรศัพท์ที่มีผู้ใช้ จำนวน 45,628 เลขหมายทีโอที 27,142 เลขหมาย

TT&T 17,588 เลขหมาย

- เลขหมายว่าง เพื่อใช้สำรองหรือให้เช่า จำนวน 8,940 เลขหมายทีโอที 9,922 เลขหมาย TT&T 6,496 เลขหมาย [ที่มา : บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน)]

11. การชลประทาน

จังหวัดเพชรบุรีจัดอยู่ในกลุ่มจังหวัดภาคกลางกลุ่มตะวันตก ที่มีพื้นที่ทั้งหมด 6,225 ตารางกิโลเมตรหรือ 3,890,711 ไร่ เป็นพื้นที่การเกษตร 953,169 ไร่ เป็นพื้นที่ชลประทาน 678,743

ไร่ ร้อยละ 17.46 ของพื้นที่จังหวัด โดยมีโครงการชลประทานสำคัญๆที่ดำเนินการจัดหาน้ำให้กับเกษตรกรเพื่อใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพและการอุปโภคบริโภค ดังนี้

- โครงการชลประทานเพชรบุรี จำนวน 123,957 ไร่ รับน้ำจากอ่างเก็บน้ำขนาดกลาง 12 แห่ง อ่างเก็บน้ำขนาดเล็กพระราชดำริ 22 แห่ง และอ่างเก็บน้ำขนาดเล็กถ้ำโอน 65 แห่ง

- โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาเพชรบุรี จำนวน 468,286 ไร่ รับน้ำจากอ่างเก็บน้ำแก่งกระจานและรับน้ำจากอ่างเก็บน้ำขนาดกลาง 2 แห่ง จำนวน 45,000 ไร่

- โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาราชบุรีฝั่งขวา จำนวน 86,500 ไร่ รับน้ำจากเขื่อนแม่กลองจังหวัดกาญจนบุรี

อ่างเก็บน้ำที่สำคัญในจังหวัดเพชรบุรี

• อ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ จำนวน 1 แห่ง ได้แก่

เขื่อนแก่งกระจาน ตั้งอยู่ที่อำเภอแก่งกระจาน สามารถเก็บกักน้ำได้ 710 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำ 594.8700 ล้านลบ.ม. (ณ สิ้น 14 เดือนธันวาคม 2552)

• อ่างเก็บน้ำขนาดกลาง จำนวน 13 แห่ง ได้แก่

1. อ่างเก็บน้ำห้วยตะแปก ตั้งอยู่ที่ อ.ชะอำ เก็บกักน้ำได้ 4.0 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำ 0.7720 ล้านลบ.ม.

2. อ่างเก็บน้ำห้วยทราย ตั้งอยู่ที่ อ.ชะอำ เก็บกักน้ำได้ 1.95 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำ 0.5248 ล้านลบ.ม.

3. อ่างเก็บน้ำบ้านทุ่งขาม ตั้งอยู่ที่ อ.ชะอำ เก็บกักน้ำได้ 8.00 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำ 3.7716 ล้านลบ.ม.

4. อ่างเก็บน้ำห้วยพุกห้วยตั้งอยู่ที่ อ.ชะอำ เก็บกักน้ำได้ 0.80 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำ 0.0800 ล้านลบ.ม.

5. อ่างเก็บน้ำโป่งทะเล ตั้งอยู่ที่ อ.ชะอำ เก็บกักน้ำได้ 0.81 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำ 0.0038 ล้านลบ.ม.

6. อ่างเก็บน้ำหุบกะพง ตั้งอยู่ที่ อ.ชะอำ เก็บกักน้ำได้ 0.36 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำ 0.0350 ล้านลบ.ม.

7. อ่างเก็บน้ำห้วยวังยาว ตั้งอยู่ที่ อ.ท่ายาง เก็บกักน้ำได้ 0.265 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำ 0.0910 ล้านลบ.ม.

8. อ่างเก็บน้ำห้วยสามเขา ตั้งอยู่ที่ อ.ท่ายาง เก็บกักน้ำได้ 3.4 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำ 1.4732 ล้านลบ.ม.

9. อ่างเก็บน้ำบ้านกระหรั่งสาม ตั้งอยู่ที่ อ.แก่งกระจาน เก็บกักน้ำได้ 6.0 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำต่ำกว่าระดับกักเก็บ

10. ฝ่ายทดน้ำห้วยสงสัย ตั้งอยู่ที่ อ.แก่งกระจาน เก็บกักน้ำได้ 4.054 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำ 3.6949 ล้านลบ.ม.

11. อ่างเก็บน้ำห้วยพูน้อย ตั้งอยู่ที่ อ.ท่ายาง เก็บกักน้ำได้ 0.32 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำ 0.1515 ล้านลบ.ม.

12. อ่างเก็บน้ำห้วยแม่ประจันต์ ตั้งอยู่ที่ อ.หนองหญ้าปล้อง เก็บกักน้ำได้ 42.20 ล้านลบ.ม. ปริมาณน้ำ 36.9400 ล้านลบ.ม.

แหล่งน้ำขนาดเล็ก จำนวน 6 ประเภท ดังนี้

1. อ่างเก็บน้ำขนาดเล็กตามพระราชดำริ จำนวน 22 แห่ง เก็บกักน้ำได้ 11.45 ล้านลบ.ม.
2. อ่างเก็บน้ำขนาดเล็กตาม พน. หรือ กชช. จำนวน 65 แห่ง เก็บกักน้ำได้ 21.424 ล้านลบ.ม.
3. ศูนย์บริการเกษตรเคลื่อนที่ จำนวน 98 แห่ง เก็บกักน้ำได้ 0.63 ล้านลบ.ม.
4. ชุดลอกหนองน้ำธรรมชาติ จำนวน 26 แห่ง เก็บกักน้ำได้ 0.52 ล้านลบ.ม.
5. แหล่งน้ำในไร่นาตามแผนปกติ จำนวน 589 บ่อ เก็บกักน้ำได้ 0.74 ล้านลบ.ม.
6. แหล่งน้ำในไร่นาตามแผนปรับโครงสร้างและระบบการผลิตการเกษตร จำนวน 308 บ่อ เก็บกักน้ำได้ 0.74 ล้านลบ.ม.

หน่วยงานชลประทานที่มีพื้นที่รับผิดชอบในเขตจังหวัดเพชรบุรีมีดังนี้

1. โครงการชลประทานจังหวัดเพชรบุรี ตั้งอยู่ที่ 77/15 หมู่ที่ 10 ตำบลท่ายาง อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี
2. โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาเพชรบุรี ตั้งอยู่ที่ หมู่ที่ 6 ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี
3. โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาราชบุรีฝั่งขวา ตั้งอยู่ที่ 179 หมู่ที่ 7 ตำบลอ่างทอง อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี
4. โครงการก่อสร้าง 1/14 ตั้งอยู่ที่ 175 หมู่ที่ 5 ตำบลหนองหญ้าปล้อง อำเภอหนองหญ้าปล้อง จังหวัดเพชรบุรี
5. โครงการปฏิบัติคันคูน้ำที่ 14 ตั้งอยู่ที่ 175 หมู่ที่ 6 ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี
6. สำนักงานจัดรูปที่ดินจังหวัดเพชรบุรี ตั้งอยู่ที่ 76 หมู่ที่ 4 ตำบลหนองปรุง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

7. สถานีทดลองการใช้น้ำชลประทานที่ 6 ตั้งอยู่ที่ ตำบลคอนขุนห้วย อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี

8. หมวดยุทธศาสตร์เครื่องจักรกลสูบน้ำจังหวัดเพชรบุรี ตั้งอยู่ที่ หมู่ที่ 10 ตำบลท่าแล้ง อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี

โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (ที่กรมชลประทานให้การสนับสนุน)

1. โครงการเครื่องช่วยอ่างเก็บน้ำ (อ่างพวง) อันเนื่องมาจากพระราชดำริ
2. โครงการอ่างเก็บน้ำห้วยแม่ประจันต์อันเนื่องมาจากพระราชดำริ
3. โครงการอ่างเก็บน้ำห้วยผากอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
4. โครงการศึกษาวิจัยและพัฒนาสิ่งแวดล้อมแหลมผักเบี้ยอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
5. โครงการตามพระราชประสงค์คอนขุนห้วย 1
6. โครงการตามพระราชประสงค์คอนขุนห้วย 2
7. โครงการศูนย์สาธิตสหกรณ์การเกษตรหุบกะพง โครงการตามพระราชประสงค์
8. โครงการพัฒนาห้วยแม่เพรียง ตามพระราชดำริ
9. หน่วยสาธิตสหกรณ์หนองพลับ โครงการตามพระราชประสงค์
10. โครงการหมู่บ้านสหกรณ์ห้วยสัตว์ใหญ่ ตามพระราชดำริ
11. ศูนย์ศึกษาการพัฒนาห้วยทราย อันเนื่องมาจากพระราชดำริ
12. โครงการที่ดินของมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพ ของสมเด็จพระนางเจ้า

พระบรมราชินีนาถ

13. โครงการสถานีเพาะเลี้ยงม้าแห่งใหม่ของสภากาชาดไทย

12. การคมนาคม

จังหวัดเพชรบุรี เป็นจังหวัดที่มีเส้นทางคมนาคมเชื่อมต่อกับภาคใต้และภูมิภาคภาคอื่น ๆ ของประเทศการเดินทางเข้าสู่จังหวัดทำได้หลายทาง ดังนี้

ทางรถยนต์ สามารถเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัวได้ 2 เส้นทาง คือ

- เส้นทางกรุงเทพฯ(ปิ่นเกล้า-นครชัยศรี) – นครปฐม – ราชบุรี - เพชรบุรี ระยะทาง

ประมาณ 156 กิโลเมตร

- เส้นทางกรุงเทพฯ (ธนบุรี - ปากท่อ) - สมุทรสาคร - สมุทรสงคราม - เพชรบุรี

ระยะทางประมาณ 135 กิโลเมตร

• สำหรับการเดินทางโดยรถยนต์โดยสารประจำทาง ให้บริการจากสถานีขนส่งสายใต้
ดังนี้

รถโดยสารประจำทางปรับอากาศ มาตรฐาน 1 ข (ปรับอากาศชั้น 1)

* กรุงเทพฯ – เพชรบุรี เวลา 05.00 – 20.30 น. รถออกทุก 30 นาที ใช้เวลา 1 ชั่วโมง 56

นาที

* กรุงเทพฯ – ชะอำ เวลา 05.00 – 21.00 น. รถออกทุก 40 นาที ใช้เวลา 2 ชั่วโมง 45

นาที รถตู้โดยสารประจำทาง มาตรฐาน 2 (จ) (ปรับอากาศชั้น 2 ไม่เกิน 20 ที่นั่ง)

* กรุงเทพฯ – นครปฐม – ราชบุรี – เพชรบุรี เวลา 05.00 – 19.30 น. รถออกทุก 30 นาที
ใช้เวลา 2 ชั่วโมง 12 นาที

* กรุงเทพฯ – เพชรบุรี เวลา 05.00 – 20.30 น. รถออกทุก 30 นาที ใช้เวลา 1 ชั่วโมง 56

นาที

* กรุงเทพฯ – ท่าช้าง เวลา 05.00 – 19.00 น. รถออกทุก 1 ชั่วโมง ใช้เวลา 1 ชั่วโมง 59

นาที

* กรุงเทพฯ - บ้านแหลม เวลา 05.45 - 17.45 น. ใช้เวลา 2 ชั่วโมง 10 นาที

ทางรถไฟ มีขบวนรถขึ้น - ล่องผ่านจังหวัดเพชรบุรีวันละประมาณ 24 ขบวน ระยะทาง
167 กิโลเมตรจากกรุงเทพมหานคร สามารถขึ้นรถไฟได้ที่สถานีรถไฟกรุงเทพฯ (หัวลำโพง) และ
สถานีธนบุรี (บางกอกน้อย) สถานีรถไฟที่สำคัญในเขตจังหวัดเพชรบุรี คือ สถานีเขาย้อย สถานี
เพชรบุรี และสถานีชะอำ

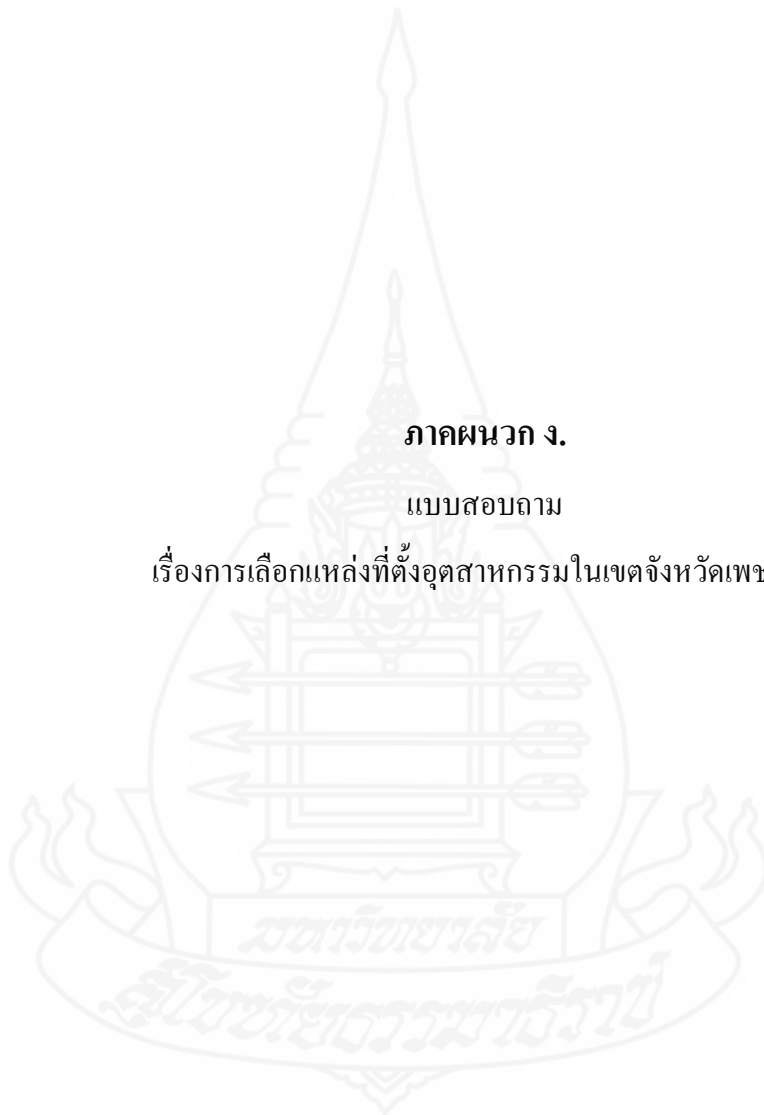
ทางอากาศ มีสนามบินบ่อฝ้าย อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจาก
อำเภอชะอำ ประมาณ 20 กิโลเมตร หรือประมาณ 60 กิโลเมตรจากตัวจังหวัดเพชรบุรี

ทางน้ำ ด้วยเรือเดินทะเลจะทำให้สามารถติดต่อกับชายฝั่งทะเลตะวันออก เช่น พัทยา
และจังหวัดชลบุรีได้ คาดว่าในอนาคตอันใกล้จะมีบริษัทเอกชนลงทุนในกิจการดังกล่าว ซึ่งจะทำ
ให้จังหวัดเพชรบุรีเป็นศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งที่สำคัญอย่างยิ่งในภาคตะวันตก

ภาคผนวก ง.

แบบสอบถาม

เรื่องการเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดเพชรบุรี

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรมและปัญหาผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

ในเขตจังหวัดเพชรบุรี

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าอิสระในระดับปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ข้อมูลที่ได้จะเก็บเป็นความลับและผลจากการศึกษาจะนำเสนอในภาพรวมเท่านั้น

คำชี้แจง   แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการประกอบอุตสาหกรรม

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

โปรดขีดเครื่องหมาย / ลงในช่อง ( ) หน้าข้อความที่เลือก หรือเติมข้อความลงใน .... ตามความเป็นจริง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อผู้ให้ข้อมูล .....
2. ตำแหน่ง .....
3. ชื่อสถานประกอบการ .....
4. สถานที่ตั้งโรงงาน .....
5. ขนาดพื้นที่โรงงาน .....ไร่.....ตารางวา
6. ปี พ.ศ. ที่ก่อตั้ง.....
7. ลักษณะของกิจการ

☐ บริษัท	☐ ห้างหุ้นส่วน
☐ ธุรกิจครอบครัว	☐ เจ้าของคนเดียว
- อื่นๆ โปรดระบุ.....
8. เงินลงทุนของสถานประกอบการ

☐ น้อยกว่า 5 ล้านบาท	☐ มากกว่า 5 – 100 ล้านบาท
☐ มากกว่า 100 - 200 ล้านบาท	☐ มากกว่า 200 ล้านบาทขึ้นไป

9. แหล่งเงินทุนของสถานประกอบการ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ( ) เงินทุนส่วนตัว ( ) ธนาคารพาณิชย์หรือบริษัทเงินทุนในประเทศ
 ( ) ธนาคารพาณิชย์หรือบริษัทเงินทุนต่างประเทศ
 ( ) เงินทุนอื่นๆ(โปรดระบุ).....

10. จำนวนพนักงานของสถานประกอบการ

- ( ) น้อยกว่า 20 คน ( ) มากกว่า 20 – 49 คน
 ( ) มากกว่า 50 - 200 คน ( ) มากกว่า 200 คนขึ้นไป

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการประกอบการอุตสาหกรรม

1. ประเภทของสถานประกอบการ

- ( ) อุตสาหกรรมเกษตรหรือผลผลิตผลจากเกษตร
 โปรดระบุลักษณะกิจการ / ผลิตภัณฑ์.....
- ( ) อุตสาหกรรมเหมืองแร่ เซรามิกซ์ และ โลหะขั้นพื้นฐาน
 โปรดระบุลักษณะกิจการ / ผลิตภัณฑ์.....
- ( ) อุตสาหกรรมเบา (ของเล่น เครื่องประดับ เครื่องกีฬา)
 โปรดระบุลักษณะกิจการ / ผลิตภัณฑ์.....
- ( ) อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ โลหะ เครื่องจักรและอุปกรณ์การขนส่ง
 โปรดระบุลักษณะกิจการ / ผลิตภัณฑ์.....
- ( ) อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า
 โปรดระบุลักษณะกิจการ / ผลิตภัณฑ์.....
- ( ) อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติกเคมีภัณฑ์
 โปรดระบุลักษณะกิจการ / ผลิตภัณฑ์.....
- ( ) อุตสาหกรรมบริการและสาธารณูปโภค
 โปรดระบุลักษณะกิจการ / ผลิตภัณฑ์.....

2. การเลือกที่ตั้งโรงงานในจังหวัดเพชรบุรี เนื่องจาก

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในลงในช่วงระดับความสำคัญของปัจจัย ข้อละ 1 ช่อง โดยมีค่าน้ำหนักดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง ระดับความสำคัญของปัจจัยอยู่ในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง ระดับความสำคัญของปัจจัยอยู่ในระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง ระดับความสำคัญของปัจจัยอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ระดับความสำคัญของปัจจัยอยู่ในระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ระดับความสำคัญของปัจจัยอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2.1 ปัจจัยทางด้านเทคนิค

ข้อที่	ความสำคัญของปัจจัยด้านเทคนิค	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
		5	4	3	2	1
1.	ที่ดิน มีทำเลที่เหมาะสม					
2.	สิ่งอำนวยความสะดวก ไฟฟ้า ประปา การสื่อสาร การคมนาคมพร้อม					
3.	แรงงานมีความเหมาะสมต่อความต้องการ					
4.	แหล่งพลังงานและแหล่งวัตถุดิบมีความเพียงพอ					
5.	การกำจัดมลพิษมีความเหมาะสม					
6.	อื่นๆ (โปรดระบุ)					

2.2 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ข้อที่	ความสำคัญของปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
		5	4	3	2	1
1.	ราคาปัจจัยการผลิตมีราคาถูก					
2.	ราคาสาธารณูปโภคมีราคาถูก					
3.	ค่าใช้จ่ายในการขนส่งลดลง					
4.	ส่วนแบ่งการตลาดน้อย					
5.	ภาษีและเงินอุดหนุนกำหนดอัตราที่เพียงพอ					
6.	อื่นๆ (โปรดระบุ)					

2.3 ปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน

ข้อที่	ความสำคัญของปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรมและสถาบัน	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
		5	4	3	2	1
1.	นโยบายรัฐบาลเกี่ยวกับการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม					
2.	จังหวัดเพชรบุรีตั้งอยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3					
3.	เป็นกิจการที่อยู่ในภูมิถิ่นของตนเองหรือกิจการดั้งเดิมของครอบครัว					
4.	ด้านสังคมและวัฒนธรรม ชุมชนให้การสนับสนุน					
5.	อื่นๆ (โปรดระบุ)					

3. ในฐานะที่ท่านเป็นผู้ประกอบการ ท่านคิดว่า ปัจจัยใดมีความสำคัญที่จะสนับสนุนให้มีการลงทุนในอุตสาหกรรมของกิจการของท่านและจังหวัดเพชรบุรีมากยิ่งขึ้น

ข้อที่	ความสำคัญของปัจจัยด้านต่างๆ	ระดับความสำคัญของปัจจัย				
		5	4	3	2	1
1.	ราคาที่ดิน					
2.	ค่าจ้างแรงงาน					
3.	อยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบ / ผู้บริโภค					
4.	ได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาล					
5.	ได้รับสินเชื่อเพื่ออุตสาหกรรม					
6.	มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจสูง					
7.	มีคุณภาพชีวิต ความปลอดภัยสูง					
8.	อยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3					
9.	ได้รับการยกเว้นเรื่องภาษีอากร					
10.	ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร					
11.	ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ					
12.	ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล					
13.	อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา					
14.	มีโครงสร้างพื้นฐานพร้อม เช่น ไฟฟ้า ประปา การสื่อสาร การคมนาคม เป็นต้น					
15.	อื่นๆ (โปรดระบุ)					

4. ในการประกอบธุรกิจของท่าน ประสบปัญหาด้านใดบ้าง

4.1 ปัญหาด้านการผลิต

ข้อที่	ความสำคัญของปัญหาด้านการผลิต	ระดับความสำคัญของปัญหา				
		5	4	3	2	1
1.	วัตถุดิบมีราคาแพง					
2.	วัตถุดิบไม่ได้มาตรฐาน					
3.	อื่นๆ (โปรดระบุ)					

4.2 ปัญหาด้านแรงงาน

ข้อที่	ความสำคัญของปัญหาด้านแรงงาน	ระดับความสำคัญของปัญหา				
		5	4	3	2	1
1.	ขาดแคลนแรงงาน					
2.	อัตราค่าจ้างแรงงานสูงเกินไป					
3.	แรงงานมีการเข้าและออกของแรงงานมาก					
4.	แรงงานขาดความชำนาญ ก่อให้เกิดความสูญเสียในการผลิต					
5.	อื่นๆ (โปรดระบุ)					

4.3 ปัญหาด้านการตลาด

ข้อที่	ความสำคัญของปัญหาด้านการตลาด	ระดับความสำคัญของปัญหา				
		5	4	3	2	1
1.	มีส่วนแบ่งทางการตลาดมาก มีผู้ผลิตมากเกินไป					
2.	ต้นทุนการขนส่งวัตถุดิบมีราคาสูง มีระยะทางไกล					
3.	ต้นทุนการเก็บรักษา (Stock) มีต้นทุนสูง					
4.	ขาดการกำหนดมาตรฐานและการจัดการคุณภาพผลิตภัณฑ์					
5.	อื่นๆ (โปรดระบุ)					

4.4 ปัญหาด้านการเงิน

ข้อที่	ความสำคัญของปัญหาด้านการเงิน	ระดับความสำคัญของปัญหา				
		5	4	3	2	1
1.	มีเงินทุนส่วนตัวจำกัด					
2.	มีข้อจำกัดในการได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงิน					
3.	อัตราดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายให้แก่แหล่งเงินทุนในอัตราที่สูง					
4.	อื่นๆ (โปรดระบุ)					

4.5 ปัญหาด้านเทคโนโลยี

ข้อที่	ความสำคัญของปัญหาด้านเทคโนโลยี	ระดับความสำคัญของปัญหา				
		5	4	3	2	1
1.	ขาดแคลนเครื่องจักร อุปกรณ์ในการผลิต					
2.	เครื่องจักรอุปกรณ์ในการผลิตมีราคาสูง					
3.	การถ่ายทอดเทคโนโลยี ไม่มีประสิทธิภาพ ขาดแคลนผู้มีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอด					
4.	อื่นๆ (โปรดระบุ)					

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นายสุชีพ ลีจันตินันท์
วัน เดือน ปีเกิด	19 พฤษภาคม พ.ศ.2521
สถานที่เกิด	อำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี
ประวัติการศึกษา	อุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต(วิศวกรรมเครื่องกล) มหาวิทยาลัยสยาม พ.ศ.2543
สถานที่ทำงาน	บริษัท ครากอนอินเตอร์เนลชั่นแนล เฟอร์นิเจอร์ จำกัด อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี
ตำแหน่ง	หัวหน้าฝ่ายแผนกซ่อมบำรุง

